

Omraam Mikhaël Aïvanhov

BALANȚA COSMICĂ - NUMĂRUL 2

Cap. 1 - Balanța cosmică - Numărul 2

Soarele intră în semnul Berbecului pe 21 martie. Este echinocțiul de primăvară. Ziua este egală cu noaptea. După odihna din timpul iernii, natura se trezește: semințele încep să încolțească, mugurii apar în pomi. Iar în timp ce soarele își urmează drumul străbătând semnul Taurului, al Gemenilor, al Racului, al Leului, al Fecioarei, observăm cum pământul se acoperă de frunze, de flori și fructe. Pe 23 septembrie, atunci când soarele intră în semnul Balanței, este echinocțiul de toamnă. Din nou durata zilelor este egală cu cea a nopților. Dar acum a venit vremea recoltelor, a culesului fructelor, după care natura va intra în repaus. După faza ascendentă (de la Berbec la Fecioară) începe faza descendentă (de la Balanță la Pești).

Balanța este cel de-al șaptelea semn al cercului zodiacal. De ce există o balanță pe cer și ce ne învață ea? În mijlocul acestei succesiuni de creaturi însuflețite, ființe umane și animale, care reprezintă zodiacul, balanța luată separat este un obiect, și mai exact un instrument de măsurare a greutateii, ca și cum, cu cele două talere ale sale, ar ține în echilibru puterile luminii și ale întunericului, puterile vieții și ale morții. Balanța este precedată de Fecioară, o tânără fată care poartă spice de grâu, și urmată de Scorpion, animal cu înțepătura veninoasă ce poate provoca

moartea. Această opoziție este subliniată și de faptul că Balanța este dominată de Venus, în timp ce Saturn se află în exaltare. Ce asociație există între Venus și Saturn! Venus, o tânără fată care încarnează gingășia, schimburile armonioase, plăcerile, iar Saturn, un bătrân aspru care se complăce în singurătate și, înarmat cu o coasă, scurtează viața creaturilor.

Balanța din zodiac este o reflectare a Balanței cosmice, este echilibrul dintre două principii opuse dar complementare, datorită cărora universul a apărut și continuă să existe.

Stă scris în prima carte a Zoharului: „Cu două mii de ani înainte de creația lumii, literele erau ascunse, iar Dumnezeu, binecuvântat să fie, le contempla desfătându-se cu ele. Atunci când a dorit să creeze lumea, toate literele, dar în ordine inversă, s-au prezentat în fața Sa.”.. Astfel Tav, Șin, Reș, Qof, Țade, Pe, Ain, Sameș, Nun, Mem... se înfățișează una după alta în fața Creatorului și îi expun calitățile ce le fac demne să devină instrumentele creației sale. Dar Dumnezeu le trimite înapoi. Lamed, Kaf, Iod, Tet, Het, Zain, Vau, He, Dalet, Ghimel se prezintă la rândul lor, dar Domnul le trimite și pe ele înapoi. În sfârșit, se prezintă litera Bet, a doua literă a alfabetului, iar Dumnezeu îi spuse: „De tine mă voi folosi cu adevărat ca să zămislesc lumea și tu vei fi astfel baza operei creației”. De aceea primele două cuvinte ale Facerii, „Bereșit Bara”, încep cu litera Bet.

Veți spune: „Dar litera Alef? De ce nu o menționați?” Ah, Dumnezeu i-a conferit literei Alef un destin special. „Litera Alef, spune Zoharul, va rămâne la locul ei fără să se arate. Dumnezeu, binecuvântat să fie, îi spuse: „Alef, Alef, de ce nu te-ai arătat înaintea mea, împreună cu celelalte litere?” Ea răspunse:

„Stăpân al Universului, văzând toate literele arătându-se înaintea ta fără folos, ce rost ar fi avut să mă arăt și eu? Apoi, văzând că i-ai acordat lui Bet acest dar prețios, am înțeles că nu se cade ca împăratul Cerurilor să îi ia darul făcut unuia dintre servitori săi, pentru a-l da altuia”. Dumnezeu, binecuvântat să fie, îi răspunse: „Ah, Alef, Alef, chiar dacă mă folosesc de litera Bet ca să realizez creația lumii, vei avea și tu ceva în schimb, fiindcă vei fi prima dintre toate literele, iar eu îmi voi găsi unitatea numai în tine; vei sta la baza tuturor calculelor și a faptelor din lume, iar unitatea nu se va găsi decât în litera Alef”. Alef, prima literă a alfabetului, reprezintă numărul 1, unitatea lui Dumnezeu.

Din moment ce în alfabetul ebraic literele reprezintă deopotrivă și numerele, a doua literă, Bet, reprezintă deci numărul 2. Astfel, creația este opera lui 2. Or, ce reprezintă 2? Este 1 polarizat în pozitiv și negativ, în masculin și feminin, în activ și pasiv. De îndată ce există manifestare, apare și împărțirea, diviziunea. Unitatea este privilegiul lui Dumnezeu însuși, domeniul său exclusiv. Pentru a putea crea, Dumnezeu, 1, a trebuit să devină 2. În 1 nu poate exista creație pentru că nu pot exista schimburi. Dumnezeu s-a proiectat deci în afara Lui, polarizându-se, iar universul s-a născut din acești doi poli. Polul pozitiv exercită o atracție asupra polului negativ și invers. Tocmai acest mecanism de acțiune și reacțiune reciprocă este acela ce declanșează și întreține mișcarea vieții. Oprirea acestei mișcări antrenează stagnarea și moartea, întoarcerea la starea de nediferențiere primară. Primele fraze ale Facerii ne arată că realizarea creației s-a făcut prin diviziuni succesive. În prima zi a creației, Dumnezeu a separat

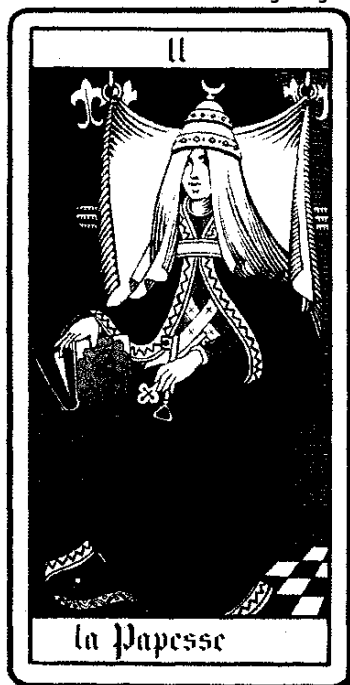
lumina de întuneric. În a doua zi, El a separat apele din înalt de cele de jos. În ziua a treia, a separat apele de pământ. Iar cealaltă extremitate a creației, celula, cel mai mic element din toate organismele vii, se reproduce prin dedublare, prin diviziunea în 2.

Este o entitate închisă în ea însăși. Pentru a ieși, trebuie să devină 2. În Știința Inițiaților, 2 nu reprezintă 1+1 ca în aritmetică, ci 1 care, pentru a crea, s-a polarizat în pozitiv și negativ. Numai că, pentru a înțelege termenii „pozitiv”⁴¹ și „negativ” atunci când este vorba despre două principii, nu trebuie să le acordăm acestora o semnificație psihologică sau morală (pozitiv fiind ceea ce este bun, constructiv, iar negativ, ceea ce este rău, distructiv). Trebuie să îi interpretăm amintindu-ne că acești termeni aparțin mai întâi vocabularului științelor fizice în care cele două mari forțe sunt electricitatea și magnetismul. În amândouă cazurile, întâlnim polarizarea în pozitiv și negativ, adică în emisiv și receptiv: o priză electrică are doi poli; la fel și un magnet. Atunci când acești termeni sunt transpuși din domeniul forțelor naturii, în planul fizic sau spiritual, se aplică caracterul pozitiv sau emisiv principiului masculin, și caracterul negativ sau receptiv principiului feminin.

În Arborele Sefirotic (vezi pag. 18), Hohmah, înțelepciunea, este cel de-al doilea sefirot. Kether, 1, s-a divizat în pozitiv și negativ. În Hohmah numele Domnului este Iah fiind alcătuit din două litere, Iod (principiul masculin) și He (principiul feminin) care au generat universul.

Celei de-a doua litere a alfabetului ebraic, Bet, îi corespunde cea de-a doua carte a Tarotului: Papesa. Printre alte detalii interesante, descoperim faptul că ea este coafată cu o tiară pe care se află o semilună a

cărei formă se apropie de aceea a unei balanțe, iar ea este așezată în fața unor coloane între care este întins un văl. Aceste două coloane reprezintă, în mod simbolic, cei doi stâlpi ai Templului lui Solomon: Yakin și Boaz. Yakin se află la dreapta, iar Boaz la stânga. Unul este albastru iar celălalt este roșu, ceea ce arată că sunt de naturi diferite. În zilele noastre cărțile Taratului sunt considerate mai ales ca un joc în care unii încearcă să citească viitorul. Dar Inițiații din trecut, care le-au creat, au așezat în aceste cărți o mare parte a științei lor sub forma simbolurilor. Aceia care știu să interpreteze aceste simboluri văd cum se deschide în fața lor un câmp imens de reflecții și descoperiri.

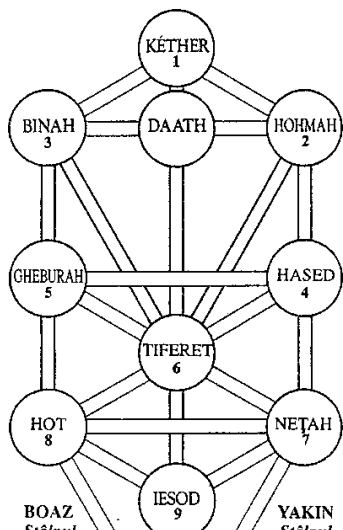

a 2-a carte a Tarotului
(Oswald Wirth: „Tarot - stampă din Evul Mediu”)

Cele două coloane sunt deci de culori diferite, albastru și roșu, ce exprimă opoziția dintre masculin și

feminin. Regăsim aceeași idee în Arborele Sefirotic cu cei doi stâlpi ai Milei și Rigorii situați de o parte și de alta a stâlpului central, stâlpul Echilibrului. Pe stâlpul Milei, sefiroții Hohmah, Hased și Nețah reprezintă puterile masculine, iar pe stâlpul Rigori i, sefiroții Binah, Gheburah și Hod reprezintă puterile feminine; iar ei nu pot lucra armonios împreună decât atunci când sunt susținuți de această instanță superioară ce este reprezentată de stâlpul central: sefiroții Malkut, Iesod, Tiferet, Daath și Kether. Sunt aceste două forțe antagoniste, dar complementare, controlate de aceea care le domină pe toate, Kether, Coroana, pe care cabaliștii o numesc Balanța cosmică.

Una dintre cărțile Zoharului, Sifra Tēniuta (adică Cartea Secretă) începe prin aceste cuvinte: „Am învățat despre Cartea Secretă că se referă la echilibrul balanței. Înainte de a exista balanța, om nu se vedea cu om iar primii regi au pierit lipsiți de hrană”. Acești regi sunt evident simbolici. Ei sunt în egală măsură menționați spre sfârșitul cărții ca „cei șapte regi ai ținutului Edom care sunt cojile căzute în lumea de jos”. Or, cuvântul „coajă” reprezintă traducerea literară a cuvântului ebraic „clifot”. Clifoții sunt reflectările

inversate, întunecate
deci energii, entit

Stâlpul central

echilibrul balanței. De aceea se spune că regii au pierit
din lipsa hranei: ei nu au putut fi alimentați de marile
lumini ce vin din Capul Sublim din înalt, Kether.

Simbolul balanței domină întreaga creație. Am
văzut deja că Arborele Sefirotic este împărțit de
cabaliști în patru regiuni (A se vedea „De la om la
Dumnezeu”, Izvor 236, capitolul II: Prezentarea
Arborelui Sefirotic.):

- Olam Ațilut sau lumea emanațiilor formată din
sefirotii: Kether, Hohmah și Binah.
- Olam Briah sau lumea creației, formată din
sefirotii: Hased, Gheburah, Tiferet.
- Olam Iețirah sau lumea formării, compusă din
sefirotii Nețah, Hot, Iesod.
- Olam Asiah sau lumea acțiunii: Malkut.

În fiecare lume, un sefirot central echilibrează alți
doi:

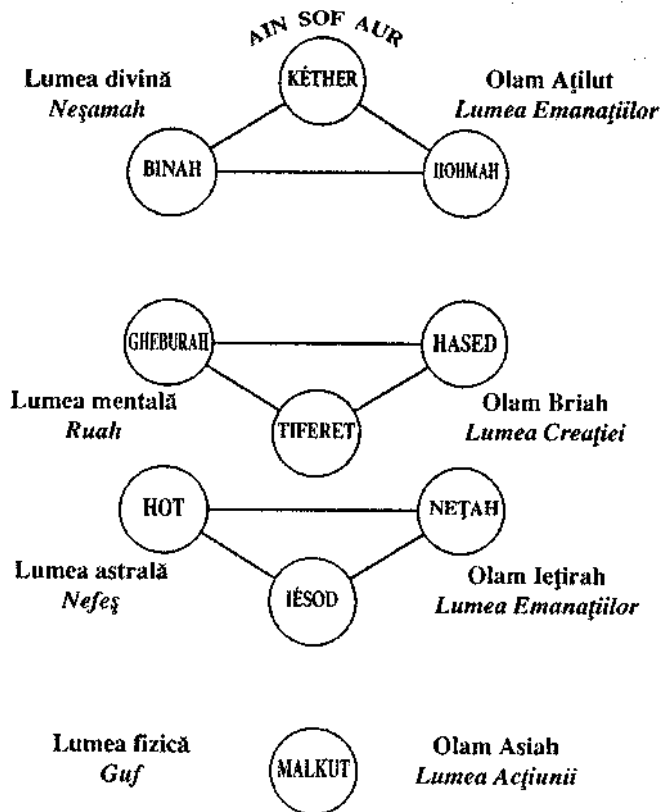
- în Olam Ațilut, Kether îi echilibrează pe Hohmah
și Binah.
- în Olam Briah, Tiferet îi echilibrează pe Hased și
Gheburah.
- în Olam Iețirah, Iesod îi echilibrează pe Nețah și
Hot.
- în Olam Asiah, Malkut echilibrează întreg edificiul.

Balanța există deci în toate cele patru lumi. Și din
moment ce omul este o reflectare a universului,
balanța există și în el în cele patru lumi.

- în Olam Ațilut ce reprezintă lumea divină a
sufletului și spiritului: Neșamah.

- în Olam Briah, care reprezintă lumea mentală, intelectul: Ruah.

În Olam Ietirah, lumea astrală, inima: Nefesh în Olam Asiah, lumea fizică, corpul: Guf. Deoarece știința balanței este deopotrivă și știința omului, trebuie să știm că regii din Edom se află în egală măsură și în sinea sa: ei reprezintă cele șapte păcate capitale; iar dacă omul le lasă să se manifeste fără control în el, apar imediat dezordinea și anarhia. Dar cum Inteligența Cosmică nu acceptă anarhia, toate ființele care rămân în afara ordinii create de ea sunt distruse: ele dispar de asemenea din lipsa hranei. Din contră, acela care caută să realizeze echilibrul balanței construiește în sine Templul Domnului.

Toate aceste idei sunt cu siguranță încă confuze pentru voi, dar să nu vă descurajați. Dacă nutriți cu adevărat dorința să înțelegeți și să realizați în voi echilibrul balanței, datorită căruia veți ajunge să armonizați pozitivul și negativul, masculinul și femininul, rigoarea și mila, veți primi iluminări. În timpul meditațiilor voastre și chiar noaptea, în timpul somnului, alte ființe în afară de mine, vă vor da explicații. Știința Inițiativă are menirea să ne facă cunoscută originea lucrurilor. Iar originea lucrurilor este lumea ideilor, a principiilor, a numerelor. Creația și întreaga multitudine a evenimentelor ce se produc se pot reduce la numere, iar Știința Inițiativă ne arată cum aceste numere se pun în mișcare ca să acționeze. Numărul este ideea, iar cifra este haina sa, manifestarea sa. Cifra este chipul numărului. Dacă vom reuși să însuflețim numerele, să înțelegem cum lucrează, ce rol joacă, vom vedea că acestea sunt forțe care acționează în natură, iar îmbinările, separările, multiplicările, diviziunile lor generează forme și mișcări. Cum să nu admirăm lucrarea numerelor atunci când privim cochilia unui melc sau structura unui cristal? Toate principiile aritmeticii se regăsesc în pietre, în plante, în animale, în stele, în corpul oamenilor, în viața lor psihică și chiar în destinul lor.

Să studiem acum numărul 2. De unde provine forma cifrei sale? La origini el nu se scria așa cum îl cunoaștem astăzi. Bucla de la început a-apărut mai târziu. La început, el se prezenta ca două linii paralele legate printr-un semn: Z. Acest semn ce leagă cele două linii este foarte important. El ne arată că cei doi curenți nu sunt nici separați, nici contrari, fiind vorba în realitate de același curent care circulă în două planuri diferite. Totul se petrece ca în cazul curenților de aer

de convecție care circulă între pământ și straturile atmosferice: partea de curent ce suflă la baza solului se îndreaptă într-un sens, iar cealaltă care suflă la altitudine se îndreaptă în sens invers. Ne dăm seama de toate acestea atunci când observăm direcția norilor și aceea a vântului la sol.

Să privim deopotrivă și niște oameni ce învârt o roată împingând-o la fiecare extremitate cu o bară de lemn. Unii par că merg într-un sens, alții în sens invers, dar în realitate, învârtindu-se, ei se îndreaptă în același sens, iar eforturile lor se adună. Dar ca să poți face această constatare trebuie să te afli deasupra lor. Dacă rămâneți la nivelul lor, veți avea mereu impresia că ei se îndreaptă în două direcții opuse. Înвârtitul roții este asigurat prin lucrarea acestor două mișcări, în aparență contrare. Este interesant de studiat această imagine: ea ne arată că, dacă cei doi curenți aparent contrari participă în realitate la realizarea aceluiași scop, înseamnă că ei sunt legați de centru. Iar în univers acest centru este Dumnezeu. Trebuie să păstrăm această idee în minte atunci când studiem numărul 2.

Toate aspectele vieții sunt dirijate de numărul 2, fie că este vorba despre creație sau despre creaturi. Dar îl putem înțelege pe 2 numai dacă păstrăm conștiința lui 1. Există o realitate unică, dar 1 se polarizează și tot restul decurge din această polarizare. Pentru noi este esențial să înțelegem natura acestor doi poli, și felul în care ei lucrează împreună. Dacă legăturile lor sunt armonioase, putem spune că există efectiv o polarizare, acest fapt fiind analog cu semnele de prietenie pe care anumite persoane și le trimit de aproape sau de departe. Altminteri, nu mai putem vorbi despre polarizare, ci despre diviziune, despre

confruntare. În loc să împlinească o lucrare în înțelegere, în armonie, cele două părți se opun și sfârșesc prin a se distruge.

În realitate, diviziunea poate duce de pildă la încolțirea unei semințe. De exemplu, pentru ca un grăunte de grâu să încolțească, trebuie ca să se divizeze. Înainte de încolțire, grăuntele este 1, dar semănat în pământ el devine 2. Apare și 3, germenul ce era conținut în el; atunci când iese din pământ, el începe să-și extragă forțe din cele două părți ale grăuntelui. Cele două principii îl hrănesc pe al treilea care crește. În grăunte există deci diviziune, apoi fermentație, iar grăuntele însuși dispăre. Asistăm la moartea sa, dar această moarte are de jucat rolul ei nu numai în natură, ci și în viața interioară. Datorită acestei morți omul se va trezi la o nouă viață. Iisus a spus: „Dacă grăuntele de grâu, când cade în pământ, nu va muri, rămâne singur; iar dacă va muri, aduce multă roadă”.

Numărul 2 este acela al inițierii. Toate problemele cele mai profunde, cele mai complexe, cele mai periculoase, se găsesc aici în 2 care conține chiar secretul existenței Diavolului. Tot ceea ce are legătură cu 2 este dificil. Dumnezeu nu a spus despre cea de-a doua zi a Creației că este bună. Se spune despre toate celelalte zile: „și a văzut Dumnezeu că este bine”. Dar despre cea de-a doua zi nu se spune nimic. Dumnezeu nu s-a pronunțat despre această zi. Numărul 2 este cel mai redutabil, fiindcă în el se găsesc toate posibilitățile de divizare, de bifurcare. Aici începe deci răul.

Nu este dat tuturor să se adâncească în acest studiu și să aprofundeze misterul lui 2. Atunci când îl înțelegem și când suntem în stare să lucrăm cu el, el devine numărul ordinii, al armoniei, al construcției, dar

este și numărul opoziției și al distrugerii pentru acela care nu posedă înțelepciune. Deci totul depinde de noi, de capacitatea noastră de a studia și a înțelege. În funcție de înțelegerea și comportamentul nostru, binele sau răul va fi acela care va ieși din întâlnirea celor două forțe.

Papesa reprezentată pe cea de-a doua carte a Taratului este așezată în fața celor două coloane ale Templului, iar între aceste două coloane este întins un văl mare ce ascunde și interzice intrarea. Papesa ține mâna sa dreaptă pe o carte întredeschisă (aceasta fiind de altfel singura carte a Taratului în care apare o carte) iar în mâna stângă ține două chei. Aceste simboluri ne arată că trebuie să ne instruim ca să obținem cheile ce permit îndepărtarea vălului și accesul la Mistere. Cartea semnifică 2 și cheile sunt tot 2. Numărul 2 reprezintă intrarea în sanctuar. Pătrunzând prin această poartă, ne găsim în fața unui drum straniu și misterios. Nu putem ști ce vom întâlni urmându-l, dar este sigur că vom face mari descoperiri. Papesa ne spune: „Instruiește-te, copilul meu, și vei vedea cum totul în univers a fost aranjat minunat de Creator. Dacă nu vei studia, nu vei avea o viziune corectă a lucrurilor, nu vei fi în stare să faci legătura potrivită între elementele lui 2, vei întâlni opoziții și dușmani, și vei afla realitatea numărului 2 în luptă și nenorociri”.

Nu există decât un singur lucru de înțeles, unul singur: „2, existența a două principii pozitiv și negativ, masculin și feminin. Universul a fost creat de cele două principii, deci el nu va supraviețui iar omenirea nu va continua să supraviețuiască și să progreseze decât datorită lucrării celor două principii. Veți spune: „Ce simplu este? Ne-ați spus că este greu!” Da, este foarte

simplicu, de ce să căutăm complicații? Complicațiile apar numai din incapacitatea oamenilor de a înțelege și a folosi diferitele manifestări ale acestei polarități. Cele două principii stau la baza vieții și le regăsim în toate fenomenele vieții, fie ele fizice, psihice sau spirituale.

Cap. 2 - Oscilațiile balanței

Atunci când un copil învață să citească, începe prin a descoperi literele alfabetului. De îndată ce le-a învățat așa cum trebuie, el este încet-încet în stare să le recunoască în cuvintele întâlnite, până în ziua în care ajunge să citească fraze întregi. La fel, pe parcursul Inițierii, discipolul străbate numeroase etape de-a lungul cărora el vede cum se conturează și se assemblează încet-încet literele marii cărți cosmice care sunt elementele creației. Iar când la începutul Evangheliei sale, Ioan scrie: „La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul... Toate prin El s-au făcut...” aceasta înseamnă că la început toate principiile alfabetului divin au intrat în acțiune; din înaltul creației până la bazele ei, și până în planul fizic, ele au reprodus aceleași structuri ce le creaseră în înalt. Tot ceea ce există în planul fizic poate fi considerat drept cuvinte, fraze, poeme formate plecând de la diferitele elemente ale Cuvântului.

Pentru un profan, natura apare la prima vedere ca o imensă neorânduială, o adevărată încăpere ticsită cu lucruri în dezordine, și chiar dacă oamenii de știință au încercat să facă anumite clasificări ca să limpezească puțin lucrurile, foarte puțini sunt capabili să descopere legăturile secrete ce există între toate elementele creației și să observe că aceste elemente, aparent separate, formează în realitate un întreg. Numai

viziunea întregului ne descoperă armonia principiilor care, la prima vedere, par să se opună (masculinul și femininul, activul și pasivul, pozitivul și negativul, lumina și întunericul, căldura și frigul, binele și răul) cât și armonia fenomenelor ce decurg de aici. Pentru acela care vede clar, există balanța, adică echilibrul. El însuși se află în balanță, nu mai părăsește echilibrul. Dar echilibrul nu înseamnă sfârșitul oscilațiilor, imobilitatea. Absența oscilațiilor atrage după sine stagnarea.

Atunci când Zoharul vorbește despre echilibrul balanței, nu este vorba despre o stare în care cele două talere ar rămâne complet nemișcate. Echilibrul perfect ar însemna reîntoarcerea la nediferențierea originară dinaintea creației. Atunci când Dumnezeu s-a polarizat ca să creeze, balanța s-a pus în mișcare, a început să oscileze. De altfel, după anumite tradiții, creația lumii nu a început cu constelația Berbecului ci cu aceea a Balanței ce îi este opusă pe cercul zodiacal.

Semiluna plasată deasupra capului Papesei explică bine și ea această idee a oscilației balanței. Deși în anumite perioade o vedem sub aceeași formă circulară ca a soarelui, luna este reprezentată în mod simbolic de o semilună, adică având 2 coame. Da, nu se vorbește din întâmplare despre „coamele” lunii și în anumite mitologii divinitățile feminine erau reprezentate prin animale cu coame. Femeia - aici, Papesa - care este simbolul viu al naturii create de Dumnezeu, este plasată sub semnul balanței, adică al fluxului și al refluxului: după lumină, întuneric, și apoi din nou lumină... după muncă, odihnă, și din nou muncă...

Atâta vreme cât creația nu va fi desăvârșită, balanța va continua să oscileze. Echilibrul absolut este

sinonim cu perfecțiunea, și oare ce mai poate exista dincolo de perfecțiune? Nimic, totul se oprește. Oscilația balanței ne arată că această creație este mereu în devenire: ea tinde spre echilibrul absolut, deci spre imobilitate, fără să îl atingă niciodată. În ziua în care îl va atinge, ea va reveni în sânul Domnului. Evoluția presupune o continuă oscilație a talerelor balanței. Iată încă o lecție a numărului 2. Dacă mișcarea se oprește, survine moartea, fiindcă echilibrul perfect împiedică schimburi. Or, viața nu este făcută decât din schimburi. Aceste schimburi sunt ca firele ce se țes între creaturi, cât și între creaturi și lucruri. În același timp, această mișcare trebuie să fie măsurată, fiindcă dacă unul dintre talere se ridică prea sus, celălalt va coborî prea jos și urmează căderea: și în acest caz oscilația se oprește, nu mai există viață. Ceea ce noi numim echilibru este în realitate un anumit dezechilibru. Dar acest dezechilibru trebuie să rămână limitat și temporar: echilibrul este provizoriu rupt ca să fie restabilit imediat. Din această ruptură de nivel țâșnesc forțe ce trebuie repede să fie prinse din nou într-o mișcare contrară astfel ca să poată fi stăpânite. Deci această oscilație generează viața, și putem spune că viața este un dezechilibru reechilibrat fără încetare.

Acțiunea de a merge ilustrează perfect acest fenomen. Noi mergem avansând alternativ un picior, apoi celălalt. În momentul în care avansăm un picior, corpul nostru se găsește într-un ușor dezechilibru pe care îl reparăm avansând celălalt picior. Observați cât de ușor este să ne pierdem echilibrul și să cădem: cel mai mic obstacol, o piatră poate provoca căderea. Să nu mai vorbim despre acela care și-a prelungit șederea

În viile Domnului: oscilația mersului său ia proporții spectaculoase!

Fiecare element, fiecare obiect, fiecare situație, fiecare creatură este o sursă de energii, dar pentru ca aceste energii să se exprime, trebuie să le plasăm într-o stare de dezechilibru, adică pe o pantă. Să considerăm apa pusă pe o suprafață plană: ea se răspândește ca într-o întindere de apă calmă: nu există vreo pantă, ea nu poate circula. Dar dați-i acestei ape o anumită înclinație, puterea ei va crește, iar dacă este în cantitate mare va produce o energie capabilă să pună în mișcare uzine întregi.

La fel stau lucrurile și în cazul omului. Există în el o pantă pe care forțele nu încetează să coboare în cascadă, și este nevoie ca acestea să fie canalizate ca să producă o lucrare folositoare. Numărul 2 este cea mai mare pantă pe care Dumnezeu a dat-o omului; trebuie numai ca această pantă să fie reechilibrată fără încetare, fiindcă un exces într-un sens poate produce un exces invers. Este ceea ce observăm de exemplu la persoanele la care stările de surescitare și de tristețe alternează. Viața noastră psihică este bazată pe un anumit dezechilibru, iar acest dezechilibru, atunci când este stăpânit, aduce bogăție, creație. De exemplu, geniile nu sunt ființe echilibrate în sensul obișnuit al cuvântului (acest tip de echilibru nu generează adesea decât mediocritate). Dimpotrivă chiar: geniile sunt adesea ființe care, simțindu-se amenințate de puteri obscure, încearcă să le stăpânească prin muncă, prin creație, și ajung să realizeze astfel opere mărețe. În timp ce altele, mult mai „echilibrate”, neavând de făcut mari eforturi ca să trăiască și să se simtă bine, rămân neînsemnate, șterse.

Un anumit dezechilibru este necesar pentru avansarea noastră, dar cu condiția să știm să ne supraveghem, să ne analizăm și să ne îndreptăm atunci când talerele balanței arată un prea mare dezechilibru. A ști să-ți echilibrezi forțele îți oferă o putere magică asupra ta însuși și asupra naturii, dar trebuie totodată să te supraveghezi ca să păstrezi o anumită oscilație. Fiindcă în ziua în care talerele sunt perfect echilibrate, nimic nu mai avansează, moartea fiind aceea care se instalează. Moartea este echilibrul perfect! Este ceea ce observăm la anumite persoane: le vedem vorbind, mergând, trebăluind, și totuși ne dau senzația că sunt moarte fiindcă stagnează. Zi după zi le regăsim mereu asemănătoare cu ele însele ca și cum un arc interior s-ar fi destins: ele au același chip împietrit, inexpresiv, repetă faptele și cuvintele din ajun etc. Putem numi acest fapt echilibru, dacă dorim, dar ce plictiseală este pentru anturajul lor! Simți nevoia să o iei razna!

Există deci mereu câte ceva de îndreptat în tine însuși. Dar există lucruri de îndreptat și în judecățile ce le avem despre alții și în atitudinea ce trebuie să o avem în ceea ce îi privește. Ceea ce numim dreptate nu este în realitate decât un șir de îndreptări de situație (de altfel, observați că dreptate-îndreptare au aceeași rădăcină), de aceea este atât de greu să fii drept! Iată o noțiune de care adulții - părinți și educatori - trebuie să țină seama atunci când trebuie să se pronunțe asupra copiilor și să vegheze asupra evoluției lor. În fața aceluia care este cuminte, ascultător, ei au tendința să gândească: „Oh, ce drăguț, ce adorabil este!” Desigur, este mai ușor să ai de a face cu un copil care rămâne liniștit atunci când i se spune să nu se miște, care nu vorbește atunci când

i se spune să tacă. Dar ce va face mai târziu acest copil atât de drăguț și cuminte? Cu siguranță, nu mare lucru, el va rămâne neînsemnat, în vreme ce despre un copil autoritar, nedisciplinat, punând probleme anturajului, părinților, vecinilor săi, educatorii nu încetează să spună: „Oh, el exagerează, priviți câte prostii a mai făcut!” Da, dar acest copil care obosește și deranjează pe toată lumea are mai multe posibilități de a deveni cineva. Pentru moment se spune că exagerează, ceea ce înseamnă că talerele balanței sale sunt prost echilibrate, dar atunci când va înțelege să-și canalizeze energiile, se va distinge prin caracterul și talentul său. Iar sarcina părinților și a educatorilor este aceea de a-l ajuta să o facă.

Oamenii sunt obligați să progreseze de asemenea și în dezechilibrele existenței: boli, încercări... De exemplu, ce este un război? O pantă vertiginoasă. În acest dezechilibru, cei buni găsesc condiții să devină și mai buni, iar cei răi vor deveni și mai răi... Viața creează perturbații ca să îi pună pe oameni în acea stare de dezechilibru ce îi obligă să se dezvolte, să se transforme, sau, cel puțin, să se descopere și să se cunoască pe ei înșiși. Câți nu vor descoperi ceea ce sunt dacă nu vor întâlni încercări sau pericole! Astfel unii, care par neînsemnați, se manifestă ca niște eroi, în vreme ce alții care păreau capabili, inteligenți, cinstiți, se prăbușesc imediat sau sunt antrenați să comită fapte mișelești, criminale. În câte domenii nu se mai poate verifica faptul că viața este creată de această oscilație dintre forțe sau situații contrare! Întreaga abundență și diversitate a bogățiilor ce apar la suprafața planetei noastre vin din faptul că această suprafață nu este plană, ci că există nivele diferite, de la vârfurile înalte până la adâncurile terestre și marine.

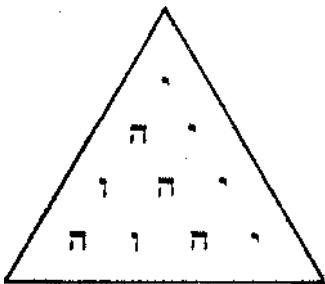
Diversitatea climei, a florei, a faunei, de unde provine în parte și diversitatea civilizațiilor, apare din faptul că suprafața pământului nu este nivelată, și acest lucru este minunat!

Nici oamenii nu trebuie să fie nivelați. De ce? Pentru ca să existe schimburi fructuoase între ei, o întreagă circulație. Singurul punct pe care trebuie să îl aibă în comun este acela al unui înalt ideal, al dorinței de a progresa mereu în iubire și lumină. În rest, ei pot fi diferiți! Tocmai această diferență face ca viața lor să fie îmbelșugată și frumoasă.

Cap. 3 - 1 și 0

I.

Cabaliștii dau mai multe reprezentări numelui Domnului, Iod He Vau He m H Una dintre acestea este un triunghi în care acest nume este înscris cu litere strălucitoare:

Acestei forme piramidale îi corespund cele patru planuri ale universului:

- Lui Iod ' îi corespunde lumea Așilut a emanațiilor, planul divin (Amintim că ebraica se citește de la dreapta la stânga). Lui Iod He ' n îi corespunde lumea Briah a creației, planul spiritual.

- Lui Iod He Vau ' n i îi corespunde lumea Iețirah a formării, planul psihic.

- Lui Iod He Vau He 1 n 1 n îi corespunde lumea Asiah a acțiunii, planul fizic.

Fiecare nouă literă reprezintă un grad în plus în coborârea spiritului în sânul materiei. Iod are ca valoare numerică 10; He 5; Vau 6. Suma literelor înscrise în triunghi este deci 72, iar 72 este „Șem hameforaș” (literal: „numele în detaliu”), adică cele 72 de genii care conduc universul.

Iod, care este din punct de vedere grafic cea mai mică literă a alfabetului, puțin mai mare decât un punct, simbolizează Spiritul Cosmic, pe 1; dar dezvoltat în planul fizic el devine 10, universul. Fiindcă, pentru Știința Inițiativă, la fel cum 2 nu este $1+1$, 10 nu este suma a 10 unități. Pentru a înțelege numărul 10, care este atât de bogat în semnificații, trebuie să îi studiem pe 1 și pe 0 din care este compus, și să vedem că fiecare are natura sa, activitatea sa, și că au de făcut o lucrare împreună. Iar pentru a înțelege această lucrare, trebuie să considerăm nu numai că 1 și 0 sunt juxtapuse, dar că 1 pătrunde în 0 ca să-l însuflețească, să-l pună în mișcare. Aceasta se poate exprima și prin desenul cercului cu un punct în centru A.

Este scris la începutul cărții Facerea: „La început a făcut Dumnezeu cerul și pământul. Și pământul era netocmit și gol. Întuneric era deasupra adâncului și Duhul lui Dumnezeu Se purta pe deasupra apelor. “ Duhul lui Dumnezeu este principiul masculin care acoperea materia - simbolizată aici prin apă - ca să o facă să rodească. Apa este cercul, 0, iar Duhul lui Dumnezeu este punctul, 1. Fără spiritul care să o însuflețească, materia rămâne „tohu vabohu”: lipsită de formă și vidă. Dar atunci când este atinsă ușor, lucrată de spirit, toate posibilitățile pe care ea le conține încep să se manifeste, ea devine un univers cu

sori, constelații, nebuloase. Universul nostru este deci 0, materia care a fost deja lucrată, însofletească și organizată de spirit, 1.

Tot ceea ce vedem în univers este produs de 1 și 0, de 1 ce îl pătrunde pe 0 ca să-l însofletească. Este un principiu al mecanicii: pistonul trebuie să intre în mișcare în interiorul cilindrului ca să acționeze motorul. Nimic nu merge fără această mișcare. Și roata, ce este? Un 0 (cercul) ce se învâрте în jurul unui ax central (1). Roata ne arată pe 1 la lucru în 0, spiritul care pune materia în mișcare. Iar pământul are și el o axă în jurul căreia masa sa, 0, se rotește continuu.

Acela care cunoaște metoda de a studia numerele vede cum acestea devin semnificative, vii, active. Ca să formăm numărul 10, trebuie ca 1 și 0 să fie legate și mobile. Dar oamenii nu cunosc această realitate decât în domeniul mecanicii și al sexualității, dar și aici mai există încă atâta ignoranță! Pentru a „cunoaște” femeia (termen folosit în Biblie) bărbatul trebuie să o pătrundă, iar rezultatul acestei cunoașteri va fi un copil. Dar cum a fost conceput acest copil?... 1 se scufundă în 0 ca să-l studieze, dar o face fără lumină, în noaptea gândului său, și de aceea rezultatele nu sunt deosebite. În felul lor de a lucra cu 10, oamenii se aseamănă cu pescarul care găsește în vârful undiței sale un pantof vechi scâlcit și acoperit de noroi. Ei ar fi putut obține aur, pietre prețioase, dar iată că nu pescuiesc decât niște pantofi vechi!

Orice act ce contribuie la întreținerea vieții în noi corespunde numărului 10. A mânca înseamnă a deschide gura, 0, ca să introducem hrana, pe 1, iar această întâlnire produce o energie. Și ce observăm? Acțiunea luminii, 1, ce atinge ochiul, pe 0. Același fenomen există și în cazul sunetului ce ne ajunge la

ureche. Cât despre cap, care este de formă sferică, este și el un 0, și deasupra acestui 0 trebuie să coboare Spiritul. Atât timp cât nu a primit spiritul, capul nostru care este un 0, nu produce decât prostii. Dar în ziua în care este vizitat de raza celestă, el aduce pe lume un copil divin și noi devenim 10. Până aici nu suntem decât 0. Veți spune: „Ce interpretare!” Ei bine, da, sunt interpretări...

Numărul 10 înseamnă că un purtător de lumină străbate obscuritatea materiei și o luminează pentru a o studia. Este speologul care coboară în întunericul unei peșteri înarmat cu o torță. Este vânătorul care intră într-o pădure, fiindcă în mod simbolic vânătoarea reprezintă altceva decât urmărirea unui cerb sau a unui mistreț: în viața spirituală există un alt vânat de urmărit, alte comori de descoperit.

Numărul 10 se află deopotrivă și în noi înșine; este intelectul, 1, și inima, 0. Cu ajutorul intelectului trebuie să pătrundem în inimă (a noastră și a celorlalți) ca să o luminăm și să facem o lucrare cu ea. Asemenea pistonului, intelectul trebuie să pătrundă și să iasă din inimă. Acela care nu-și folosește în acest fel intelectul nu este în stare să înțeleagă nimic, și mai ales este incapabil să se cunoască. Putem spune că numărul 10 reprezintă „Cunoaște-te pe tine însuși”. Pătrunzând cu lumina sa adâncurile profunde ale inimii, înțelepciunea îi va cunoaște comorile, filioanele ascunse ale unor pietre, metale și lichide prețioase. În această fântână întunecoasă a inimii, intelectul coboară și urcă; el coboară și urcă pentru a scoate din fântână apa valoroasă. Numărul 10 reprezintă deci lucrarea intelectului asupra inimii, dar și aceea a spiritului asupra sufletului. În sensul său cel mai înalt, 10 reprezintă omul al cărui spirit se cufundă în adâncurile

Sufletului Cosmic pentru a scoate la iveală misterele, și care se întoarce de acolo pe deplin iluminat.

Trebuie să ajungem să îl cunoaștem pe 10 în planurile superioare. În orice creatură există o latură feminină care este obscuritatea și o latură masculină care aduce lumina. Descoperim aceste două aspecte dezvoltate cu precădere la toți oamenii care au fost mari creatori. 10 fără lumină este un 10 situat în lumea cu două dimensiuni; în lumea cu trei dimensiuni 10 se află în acțiune în sânul luminii. Este ceea ce ne mai învață cele patru litere ale numelui Domnului. Iod 'tatăl, He n: mama, Vau i: fiul și He n: fiica, corespunzând celor patru principii din om: spiritul, 1, sufletul, 2, intelectul, 3, și inima, 4. Adunați $1+2+3+4$, și obțineți 10. Este bogăția! A trăi în 10, înseamnă a avea o inimă pură, un intelect luminos, un suflet nemărginit ca universul și un spirit puternic care depășește toate obstacolele.

Numărul 10, la fel ca toate celelalte numere, ne dă o metodă de lucru. Picioarele și mâinile noastre sunt instrumente ale realizării, fiindcă cu ajutorul picioarelor ne deplasăm și cu ajutorul mâinilor acționăm. V-ați întrebat de ce degetele de la picioare și de la mâini sunt fiecare în număr de 10? Atunci când unele persoane se reunesc pentru o lucrare, ele formează un 10. Când strângeți mâna cuiva, este tot un 10. Acest gest nu este rezultatul întâmplării. Numeroase gesturi, ce ne sunt atât de obișnuite încât au devenit automate, au în realitate un sens foarte profund. Trebuie să întâlniți pe cineva pentru a vorbi, pentru a lua masa împreună sau pentru a stabili o lucrare: veți începe prin a-i strânge mâna și astfel creați o legătură. Una dintre mâini reprezintă întotdeauna 1 iar cealaltă 0. Dacă faceți amândoi acest gest în mod conștient,

fiecare mână își joacă rolul ei și rezultă astfel o armonie eficace.

Două persoane care își strâng mâna arată că doresc să se înțeleagă pentru a merge apoi pe același drum. Da, dar cu condiția ca una dintre cele două mâini să posede o energie pozitivă și cealaltă una negativă. Dacă ambele mâini îl reprezintă pe 0 sau pe 1, acest lucru nu mai este valabil. Două mâini active, pozitive, provoacă conflicte. Două mâini pasive, negative, rămân inerte, ineficiente. Gestul de a strânge mâna presupune întotdeauna realizarea lui 10, adică o activitate ordonată, fiecare mână reprezentând pe 5. A-ți strânge mâna înseamnă: „Doresc să fac schimburi cu tine și vreau să văd dacă putem colabora.”⁴¹ Dar oare câți oameni sunt preocupați să înțeleagă limbajul mâinilor? Ei se asociază fără să caute învățământul lor și aceasta poate produce multe lovituri și deziluzii.

Iată încă un exemplu din domeniul pedagogiei. Aveți un fiu și doriți să îl educați. Ei bine, este imposibil dacă nu descoperiți mai întâi ceea ce îl poate face să lucreze, adică ceea ce reprezintă pentru el 0 din sinea sa, 0 din 1-ul său. Fără a cunoaște acel 0 din cineva, nu putem face nimic pentru el. Acest 0 poate fi o știință, o artă, un prieten, o ambiție, o virtute. Părinții care reușesc să cunoască acel 0 al copiilor lor le pot oferi acestora condițiile pentru a pune 1 în acțiune, obținându-l astfel pe 10. De aceea este bine să le propunem oamenilor cât mai multe activități. Aceste activități constituie atâtea de 0 unde pot ei să pătrundă, unde pot acționa, și care vor acționa în schimb asupra lor.

Numărul 10 ne învață să lucrăm în același timp cu principiul masculin și cu principiul feminin, să fim în același timp bărbat și femeie, dar și copil și bătrân.

Bătrânul reprezintă intelectul; copilul, inima. A reuni aceste două stări înseamnă deopotrivă a realiza numărul 10. Copilul nu este ca un 0? El este suplu, se rostogolește peste tot ca o bilă, face tumbe. Bătrânul este 1, rigid, implacabil. La ora actuală, oamenii refuză să fie asemenea copiilor ca să-și poată păstra autoritatea, prestigiul, și numai aceste lucruri contează pentru ei. Dar pentru a atrage iubirea, trebuie să devii un copil. Iar pentru a avea cu ceilalți legături echilibrate, trebuie să fii în același timp și copil și bătrân: trebuie să fii un 10 în acțiune.

Trebuie să studiem numerele pentru a descoperi în ele metode de lucru. Da, numerele sunt capabile să ne ajute, iar noi trebuie să învățăm să le folosim. Acela care știe să lucreze cu 10 se simte bogat, împlinit, fiindcă 10 este cifra căsătoriei. Acea căsătorie la care oamenii aspiră atât de mult, acea dorință de a întâlni o ființă care să le fie complementară, trebuie să o realizeze fiecare în sinea sa. Cum să te căsătorești în interior pentru a forma un 10? Cu ce și cu cine să te căsătorești? Iată esențialul. Toată lumea trebuie să se căsătorească, nu trebuie să rămână nici măcar un singur celibatar! Iar această căsătorie la care trebuie să aspirăm, este aceea a materiei și a Domnului în noi înșine, căsătoria corpului nostru și a spiritului nostru.

II.

Cum a creat principiul masculin, 1, principiul feminin, 0, materia? Curbându-se și unindu-și ambele extremități. În acel moment, cercul s-a format, acel cerc ce reprezenta materia, întreg universul.

Dar câte lucruri nu se mai pot spune despre 1 și 0! Priviți: putem pune 1 înaintea lui 0, sau pe 0 înaintea lui 1. Punându-l pe 1 înaintea lui 0, îi creștem acestuia

de 10 ori puterea: 1 devine 10. Dar dacă facem invers, 01, diminuăm de 10 ori forța sa, valoarea sa.

Să transpunem acum acest fenomen în viața interioară: dacă îl puneți pe 0, adică pe voi, pe primul loc, și pe 1, principiul divin, pe locul doi, în urma voastră, vă diminuați calitățile și posibilitățile de a avansa. În timp ce, dacă spuneți: „Doamne, numai Tu ești cu adevărat mare, puternic și înțelept; Te voi așeza înaintea mea, Doamne, mereu pe primul loc și Te voi urma”, vă veți mări capacitățile, veți deveni 10. Iată atitudinea adevăratului spiritualist: el îi dăruiește primul loc Domnului pentru a fi bine sfătuit, bine îndrumat. Aceasta este adevărata umilință pe care ne-o învață știința Inițiativă.

Adevărata umilință nu constă, așa cum mulți au crezut, în a te înjosi până la distrugere, petrecându-ți vremea spunând: „Eu nu sunt nimic, nu valorez nimic”. Adevărata umilință înseamnă a oferi în sine primul loc Divinității ca să poți beneficia de toate calitățile acesteia: în acel moment, toți acei 0 pe care îi aveți în voi se vor situa în spatele lui 1 devenind tot atâtea bogății. Dar câți oameni sunt capabili să înțeleagă acest adevăr? Ideile care circulă la ora actuală îi împing dimpotrivă să se plaseze înaintea Domnului, și chiar în locul Domnului! Astfel ei degenerază, se micșorează și se sting până la dispariție. Ei au adunat prea mulți de 0 pe primul loc.

Unii vor spune: „Am înțeles, și fiindcă 0 nu este atât de cunoscut, ne vom descotorosi de el și îl vom păstra numai pe 1”. Ei nu, și în acest caz este vorba despre o înțelegere greșită. Acest 0 este necesar, nu trebuie suprimat; dacă nu îl veți mai avea pe 0, nu veți mai avea deloc materie asupra căreia să lucrați și veți deveni ineficienți. Vegheați numai să îl așezați pe 1

Înaintea lui 0, adică să nu acordați mereu primul loc intereselor și calculelor voastre personale, egoiste. Puneți toate acestea undeva mai în spate, și vă veți simți mai luminați, mai bine călăuziți, mai protejați.

Măreția acestei creaturi atât de imperfecte care este ființa umană constă în înțelegerea faptului că, în pofida lacunelor sale, ea poate face minuni cu condiția ca să-l așeze pe Domnul pe primul loc în mintea și inima sa. Fără Dumnezeu, omul nu va ajunge prea departe; orice ar face, ar fi uman, mediocru. Iată ceea ce trebuie el să înțeleagă, și să facă totul ca Domnul să pătrundă în ființa sa, să se exprime prin el și să-l ia în slujba sa. Tot acest demers interior este rezumat în numerele 1 și 0. Acela care a înțeles toate acestea devine 10. Oamenii care spun: „Noi nu avem nevoie de Domnul, suntem inteligenți și universul ne aparține”, sunt acele ființe care l-au pus pe 1 din ce în ce mai departe, la coadă, după o serie întreagă de 0, iar aceasta este cea mai proastă filozofie. 0 este foarte important, indispensabil, fiindcă este suportul lui 1, dar în urma sa.

Această problemă a lui 1 și 0 este inepuizabilă, iar eu vă mai pot oferi încă o interpretare. Să presupunem că ați pus pe primul loc sentimentul iar gândirea după aceea: vă veți lăsa conduși de reacțiile, de impresiile voastre, fără să judecați, fără să chibzuiți. Ei bine, acest fapt va diminua valoarea activității voastre și veți risca chiar să vă spargeți capul. Aceasta nu vrea să însemne că trebuie să suprimați sentimentul, nu, fiindcă ați fi lipsiți de imensele bogății ale materiei asupra căreia gândul trebuie să lucreze. Puneți numai gândul pe primul loc ca să găsiți totdeauna soluțiile adecvate, cel mai bun comportament. Iată ceea ce ne

învață 10: că trebuie să așezăm gândul înaintea sentimentului.

Nu trebuie să-l suprimăm pe 0, el este extrem de util fiindcă mărește valoarea lui 1. Dar 0 înseamnă rezervele, iar rezervele trebuie să se mulțumească să succeadă!

Cap. 4 - Locul masculinului și al femininului

I. Adam și Eva: spiritul și materia

Cele două principii masculin și feminin se găsesc la originea Creației. Nici o creație, de orice fel ar fi, nu este posibilă numai cu un singur principiu: trebuie ca acestea să fie împreună și unite. Aceste două principii există mai întâi în înalt, Tatăl Celest și Mama Divină, și nu încetează să genereze lumi populate cu mulțimi nenumărate de creaturi. În planul fizic masculinul are o existență distinctă de cea a femininului, dar în înalt masculinul și femininul sunt un întreg.

Este scris în cartea Facerea: „Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; a făcut bărbat și femeie”. Ceea ce înseamnă, potrivit Zoharului, că Dumnezeu l-a creat pe Adam, omul primordial, ca bărbat și femeie, adică în posesia celor două principii. Veți spune: „Dar Eva? Este scris imediat că Dumnezeu a creat-o și pe Eva”. Da, Dumnezeu a zămislit principiul feminin din principiul masculin, El l-a obiectivat în fața lui. Tocmai sensul acestei imagini i-a preocupat atât de mult pe teologi: Dumnezeu scoțând-o pe Eva din coasta lui Adam.

Adam și Eva nu sunt un bărbat și o femeie, ci niște simboluri. Adam este principiul masculin care i-a dat naștere Evei, principiul feminin. Ce înseamnă aceasta? Că primul principiu a ieșit din starea sa de maximă

subtilitate ca să se condenseze, și condensându-se a creat un alt principiu: Eva. Dacă în cartea Facerea se spune că Adam a fost creat înaintea Evei, înseamnă că Moise, care era un Inițiat, știa că principiul masculin este mereu cel dintâi. Și este cel dintâi fiindcă este principul creator, el se află la originea creației, deci a materiei. Materia este un produs al spiritului, ceea ce Moise a reprezentat prin imaginea Evei scoasă din coasta lui Adam. Materia este o condensare a forțelor spiritului, de aceea în chip simbolic principiul feminin apare mereu după principiul masculin. Este ceea ce exprimă primele două litere ale Numelui Domnului: Iod He ' N.

Literei Iod ' simbol al principiului masculin, îi urmează litera He n, simbol al principiului feminin. Priviți cât de expresivă este forma lor: He este ca un receptacul, o cupă, dar inversată. Iod este cea mai mică literă a alfabetului ebraic, ea se aseamănă cu un punct, sau mai exact cu un germen, care este elementul prim al uni ființe vii. În momentul concepției, ovulul mamei, ce este ca o cupă, primește germenele, și apare o nouă viață.

La început există Iod; la fel, la început există punctul. Punctul nu are dimensiune și ne este aproape imposibil să-l definim; dar punctul în mișcare generează linia, iar linia în mișcare dă naștere suprafeței, apoi suprafața care se mișcă generează volumul, adică spațiul cu trei dimensiuni. Linia, suprafața, volumul, toate s-au născut din mișcarea punctului. Acum, plecând de la punctul care a generat-o, dacă veți imprima unei linii o mișcare ce se rotește în jurul acestui punct, veți obține un cerc. Cercul și raza sa reprezintă uniunea liniei drepte și a liniei curbe. Punctul este deci generatorul tuturor figurilor, iar

punctul în cerc simbolizează Spiritul Cosmic însuflețind materia universului. Este ceea ce vor să exprime cabaliștii atunci când îl înscriu pe Iod în He.

Înțelegeți acum mai bine în ce sens se spune că Eva a fost scoasă din coasta lui Adam. Spiritul, Adam, a generat materia, pe Eva. Apoi Adam și Eva au lucrat împreună ca să creeze copii, adică tot ceea ce vedem în natură și care nu este decât reflectarea a celor două mari principii din înalt. Un arbore se reflectă în apă: dacă putem să îi vedem reflectarea jos, înseamnă că arborele există în înalt. Această imagine foarte simplă ne permite să înțelegem problema evoluției.

Ceea ce știința denumește „evoluția speciilor” a fost neapărat precedată de o mișcare de involuție, fiindcă nimic nu se poate ridica fără ca ceva să fi fost mai înainte coborât. Ca să putem urca la cer, trebuie mai întâi să fi coborât din cer unde totul își are originea. Este valabil pentru materie, ; este valabil și pentru om cât și pentru tot ceea ce există. Teoria evoluției a lui Lamarck și Darwin nu acoperă decât cincizeci la sută din realitate. Înaintea evoluției materiei, a existat involuția spiritului. Evoluționiștii au observat lucrurile numai din exterior, din punct de vedere al organizării materiei, iară să țină cont de forțele invizibile ce au lucrat înainte asupra lor. Evoluția nu reprezintă decât jumătatea unui proces de manifestare. Observând-o izolat, o desprindem de adevărul vieții, și ea nu-și găsește locul în natură. Nu veți putea să-mi dovediți că evoluția este posibilă fără ca vreun impuls prealabil să o fi declanșat și continuă să o întrețină. Iar acest impuls vine din înalt.

Mai întâi a coborât spiritul, iar dacă observăm că materia evoluează, înseamnă că ea este antrenată de

mișcarea ascendentă a spiritului ce o face să întoarcă spre locul ei de origine.

Principiul masculin este deci primul și trebuie să rămână primul. Dar bărbații nu trebuie să se umfle în pene și nici femeile să fie ofensate: eu am spus „principul masculin” și nu bărbatul. Aici este vorba numai despre principii, și tot principii trebuie să observăm în mitul păcatului original, și nu un bărbat și o femeie.

Dumnezeu l-a creat pe bărbat, Adam, după chipul său: El reprezenta un ideal pentru acesta. Apoi Dumnezeu a luat o coastă din Adam ca s- o creeze femeia, pe Eva, iar bărbatul a devenit atunci un ideal pentru femeie. Bărbatul care se găsea mai aproape de Dumnezeu, de esența sa, de lumina sa, putea transmite femeii forțe pe care aceasta nu le putea capta direct. Or, Eva a făcut atâtea eforturi ca să-l atragă pe Adam la ea, încât acesta a uitat celălalt centru, Dumnezeu, și întorcându-și astfel privirea de la Dumnezeu ei au căzut împreună. Atât timp cât Adam l-a pus pe Dumnezeu în centrul existenței sale, el era fericit, liber, el se instruia, și datorită lui se instruia și Eva. și cum Adam îi transmisea Evei ceea ce învăța de la Dumnezeu, tot așa și Eva transmisea ceea ce învăța de la Adam altor creaturi: animalelor, plantelor și spiritelor situate mai jos pe scara evoluției. Atunci când Adam și-a întors privirea de la Dumnezeu spre Eva, a venit catastrofa, fiindcă nu numai că ei s-au pierdut, dar toate ființele instruite de Eva au fost antrenate în căderea lor (A se vedea „Limbajul simbolic, limbaj al naturii” (Vol. 8 din Opere Complete) capitolul: „De ce omul a antrenat animalele în cădere).

Toate nenorocirile oamenilor vin de la refuzul lor de a accepta ierarhia universului. Mai putem exprima

această idee spunând că ordinea succesiunii literelor din numele Domnului a fost inversată. He a trecut în fața lui Iod, sau altfel spus, principiul feminin, materia, a fost plasată înaintea principiului masculin, spiritul. Or, contrar a ceea ce mulți își închipuie, ei nu vor rezolva mai bine problemele materiale punând materia pe primul plan.

Iată cum trebuie să înțelegem povestea păcatului original. Nu este istoria unei femei, numită Eva, care l-a sedus, prin tot felul de tertipuri, pe un sărman nefericit pe nume Adam (cu atât mai rău pentru aceia pe care această poveste îi avantajează fiindcă le permite să-și justifice disprețul și respingerea femeii!), este cazul unei inversiuni în ordinea celor două principii.

II. Adam și Eva: înțelepciunea și iubirea

Este spus în cartea Facerea că Adam și Eva n-au ascultat de ordinele primite și au gustat din fructul interzis. Prin această nesupunere ei se îndepărtară de Creatorul lor, iar acum trebuie să regăsească calea spre casă. Fiind vorba despre o povestire simbolică, îi putem da diferite interpretări, ele vor fi întotdeauna corecte cu condiția ca să respectăm regulile limbajului simbolic. Dar înainte de toate, trebuie să păstrăm în minte ideea că eu vă vorbesc aici despre principii, și nu despre două persoane numite Adam și Eva.

Eu v-am spus deja că entitatea pe care o numim Dumnezeu este deopotrivă masculină și feminină: Tatăl Celest și Mama Divină. Și tot la fel, ființa umană creată după chipul Domnului este polarizată în masculin (reprezentată de Adam) și feminin (reprezentată de Eva). Încarnându-se, ea părăsește neapărat pe Tatăl și Mama sa celești. Dar chiar dacă

este obligată să îi părăsească, nu trebuie să taie legătura care îi unește cu ei. Tatăl ei și Mama sa nu au lăsat-o să plece oricum, singură și lipsită de mijloace, Ei i-au dat posibilități să rămână în contact cu ei, acestea fiind sufletul (feminin) și spiritul (masculin). Da, sufletul și spiritul sunt entități vii, nu sunt obiecte inerte, ca o frânghie sau un lanț, iar ca să rămâne legată de Tatăl Celest și Mama Divină, ființa umană are o lucrare de îndeplinit cu înțelepciunea (principiul masculin) și iubirea (principiul feminin) care sunt cele două atribute ale Domnului de unde decurg toate celelalte. Iar cum atracția nu se produce decât între doi poli opuși, sufletul trebuie să se lege de Tatăl Celest lucrând cu înțelepciunea, iar spiritul să se lege de Mama Divină lucrând cu iubirea.

Spiritul nostru trebuie deci să păstreze legătura cu mama sa, prin iubire, iar sufletul nostru să păstreze legătura cu Tatăl său, prin înțelepciune. Astfel ei transmit lumina lor intelectului și inimii noastre. Altminteri, lipsiți de această lumină, intelectul și inima repetă greșeala lui Adam și a Evei din Rai. La fel cum Eva a ascultat promisiunile înșelătoare ale șarpelui, animal terestru, și l-a antrenat și pe Adam care era mai slab ca ea, tot așa și inima înșelată de promisiunile de satisfacții materiale, antrenează intelectul ce este mai slab decât ea. Da, inima oamenilor este totdeauna mai puternică decât intelectul lor.

Adam și Eva din noi nu se pot asocia ca să facă o lucrare bună decât cu condiția ca să rămână fideli Tatălui și Mamei lor, înțelepciunii și iubirii. Altminteri, ce s-ar întâmpla? După tradiția cabalistică, șarpele din cartea Facerea era demonul Samael. Eva l-a ascultat pe Samael, urmându-l, și și-a părăsit Tatăl, înțelepciunea. Atunci, Adam a imitat-o pe Eva și și-a

părăsit Mama, iubirea, legându-se de Lilith, un demon femeie. Această poveste este de asemenea simbolică: ea ne arată că, în momentul în care inima și intelectul nu mai primesc adevărata înțelepciune și adevărata iubire prin intermediul spiritului și al sufletului, ele se vor afla la cheremul puterilor întunericului.

Lecția pe care trebuie să o tragem din această poveste simbolică este aceea că oamenii nu trebuie să își părăsească cerul interior unde trăiesc părinții lor. Ei trebuie să rămână credincioși Tatălui și Mamei celești, să nu coboare pe pământ, adică să nu se mărginească, în frigul, în întunericul care înghit totul. Cerul simbolizează tot ceea ce izvorăște, înflorește, se pârguiește neîncetat. Atunci când îți părăsești Tatăl și Mama ta celești crezând că vei găsi în altă parte fericirea, izvorul seacă și apare seceta, lipsa de armonie, discuțiile, pentru că ai trădat. Ți-ai părăsit Tatăl, gândirea corectă, înțelepciunea, sau ți-ai părăsit Mama, sentimentele de iubire pură, pentru a le înlocui cu o soție sau un soț obișnuit, adică tentațiile materiei, gustul plăcerilor, ambiția socială și toate compromisurile care ești gata să le faci căutând tot felul de înlesniri.

De câte ori în viață nu repetăm păcatul lui Adam și al Evei! Inima și intelectul, în loc să fie inspirate de suflet și de spirit, se sprijină reciproc în lucrări ce nu sunt inspirate nici de înțelepciune, nici de adevărata iubire, antrenându-i pe oameni în aventuri jalnice. Îi vedem pierduți, descumpăniți și cerând ajutor precum copiii care, rătăciți în mulțime, se plâng: „Mi-am pierdut mama, mi-am pierdut tatăl”. Ei da, câți nu sunt încă în acest stadiu!

Iată deci povestea lui Adam și a Evei. Adam nu este un bărbat, nici Eva o femeie, deci nu trebuie să îi

asimilăm pe toți bărbații cu Adam și pe toate femeile cu Eva. Povestea lui Adam și a Evei este o descriere a proceselor psihice ce se desfășoară în fiecare dintre noi, fie că suntem bărbați sau femei. Atunci când nu ne mai legăm intelectul și inima de sufletul și spiritul nostru care sunt reflectări ale Spiritului Cosmic și ale Sufletului Universal, vom fi atrași de regiunile inferioare și ne vom prăbuși. Aceasta este „căderea”. Noi suntem deci aceia care trebuie să ne străduim să nu părăsim Cerul, grădina Raiului. Dacă nu ne vom lega puternic de lumea din înalt, lumea de jos ne va înghiți.

Unii vor spune că toate acestea sunt foarte complicate. Dimpotrivă, sunt lucruri foarte simple, foarte clare. Ei consideră că sunt complicate, fiindcă nu sunt încă obișnuiți să reflecteze și să judece conform marilor simboluri universale. Dacă ei preferă acum să păstreze această poveste a unui bărbat și a unei femei aflați într-o grădină unde se mai găseau un șarpe și un pom, dacă consideră acest lucru mai clar și mai bun pentru evoluția lor, eu nu am nimic împotrivă, sunt liberi să o facă!

III. Planul mental și planul astral.

Ați înțeles acum că principiul masculin îl precede mereu pe cel feminin. De aceea, în om regiunea intelectului, planul mental, care este masculin, este plasată deasupra regiunii inimii, planul astral, care este feminin. Pentru ca acei curenți care alimentează universul să poată circula în mod armonios în noi, trebuie deci ca planul mental, intelectul nostru, să fie orientat spre lumea divină, iar planul astral, inima noastră, spre planul mental. Atunci când mentalul se îndepărtează de lumea divină ca să se atașeze de

manifestările planului astral, el nu respectă ordinea universului și circulația nu se mai face corect.

În toate circumstanțele, inteligența, gândul, trebuie să o ia înaintea sentimentului, a senzației. Iată încă o aplicație a acestei reguli. De ce există atâtea persoane care suferă de dezechilibre psihice? Fiindcă sunt prea receptive. Ele sunt deschise la toate influențele, atât bune cât și rele, și după un timp oarecare nu mai știu unde se află. Ele trebuie deci să judece, să studieze, să analizeze efectele acestor influențe asupra vieții lor interioare, și să nu le accepte decât pe acelea ce se arată benefice, respingându-le pe celelalte. Iată încă un caz în care principiul masculin trebuie să fie primul. Este ceea ce ar fi trebuit să învețe persoanele care doresc să dezvolte facultăți mediumnice, activitate ce este tipic feminină în măsura în care ea presupune receptivitatea. Iar globul de cristal folosit de mediumi ca suport al clarvederii lor, este echivalentul principiului feminin în natură: apa. A fi medium presupune a fi receptiv la spiritele și curenții lumii invizibile. Dar aceste spirite și acești curenți nu sunt toți luminoși, puri, binefăcători; iar dacă nu te-ai exersat în prealabil să studiezi, să simți natura acestor influențe, dacă nu ți-ai dezvoltat voința ca să fii capabil să respingi entitățile întunecoase, vei deveni victima lor.

Trebuie să fiți foarte prudenți atunci când abordați acest domeniu al realităților invizibile, și nu numai că trebuie să fiți prudenți, dar trebuie să posedați și un mental solid. Acum când științele oculte încep să se răspândească, există tot mai mulți oameni care aud vorbindu-se despre magia neagră, și fiindcă aud vorbindu-se despre ea, văd peste tot numai magie neagră. De îndată ce întâlnesc ceva dificil sau dureros,

ei găsesc explicațiile în magia neagră: li s-a făcut magie neagră! Dar cine se cred ei? Ca și cum ar reprezenta ceva atât de puternic, atât de redutabil încât întreaga lume ar trebui să se coalizeze ca să îi suprime! Adevărul este că sunt mai ales niște neștiutori și slabi. Ei au dezvoltat într-atât latura receptivă din sinea lor, s-au obișnuit atât de mult să se bălăcească în planul astral, în senzații, în emoții, încât în loc să conștientizeze faptul că ei sunt responsabili de ceea ce li se întâmplă, îi acuză în schimb pe alții. În vreme ce, există oameni care nu se gândesc niciodată la magia neagră, nu cred că aceasta poate exista, și chiar glumesc pe socoteala ei. Bineînțeles, ei nu au dreptate dacă nu cred, dar cel puțin, atunci când întâmpină greutăți, ei reacționează, sunt dinamici, nu le este frică.

Din nefericire, magia neagră există, dar este preferabil să vă situați deasupra acestei temeri ca să nu vă lăsați slăbiți, paralizați. Dacă vă inoculați în voi senzația că vi se poate face magie neagră, atrageți deja asupra voastră curenți negativi. Da, din moment ce sunteți slabi, atrageți curenți răi și toate lucrurile întunecate ce plutesc în atmosferă. Este ca în cazul epidemiilor: dacă sunteți fragili, receptivi, luați toți microbii de la oamenii pe care îi întâlniți; dar dacă sunteți robuști, rezistenți, emisivi, aceștia nu vă ating.

Nu trebuie deci să vă faceți griji în privința magiei negre, întăriți-vă, gândiți-vă la lumină, lucrați cu lumina, și lumina din voi va alunga tot ceea ce este negativ. O roată ce se învâрте foarte repede aruncă tot noroiul, dar imediat ce își micșorează viteza, toate murdăriile se lipesc de ea. Izvorul care țâșnește cu forță aruncă frunzele și micile ramuri ce l-ar putea bloca. Asemănați-vă deci cu izvorul, nu vă lăsați într-o

lene psihică. De ce se adăpostesc oamenii în slăbiciune, în sentimentalitate? Ei ar trebui mai degrabă să reacționeze judecând, reflectând, căutând soluții, în loc să adopte o atitudine pasivă: ei se plâng și fac totul ca să fie compătimiți: „Ah, eu te înțeleg, cât ești de nefericit!” și se vaită de două ori mai mult. Asemenea copiilor. Un copil cade și începe să plângă. Dacă îi spuneți: „Oh, dragul meu, este îngrozitor cum te-ai lovit”, plânsul i se va accentua. Dar dacă îi spuneți: „Privește, nu e nimic grav, n-ai pățit nimic, te poți juca în continuare”, el își șterge lacrimile și uită imediat.

Trebuie să fiți inteligenți atunci când vreți să îi ajutați pe oameni, altminteri îi veți adânci în slăbiciunile lor. Câți adulți nu sunt asemenea copiilor! Ei se vaită veșnic și alții, neștiutori, crezând că le fac bine, îi consolează și ei la nesfârșit. De acum înainte, trebuie să acționați altfel și să faceți apel la principiul masculin, planul mental, gândul.

Eu vă sfătuiesc pe toți să nu vă mai preocupați de magia neagră, și mai ales să nu credeți că ea vă poate atinge cu atâta ușurință. Dacă veți face o lucrare cu ajutorul gândului astfel ca să vă legați de entitățile celeste, de lumină, veți fi la adăpost. Și admitând chiar faptul că există persoane care doresc să vă facă rău prin magie, aceasta se va întoarce împotriva lor: ele vor fi expuse legii reculului. Fiindcă răul nu poate pătrunde într-o ființă ce este ocupată de Domnul, de îngeri: el va fi alungat și va cădea pe capul aceluia care l-a trimis. Agățați-vă de acest gând, și veți fi deja la adăpost. Dar dacă vă veți simți mereu slabi, vulnerabili, lipsiți de protecție, atunci veți fi cu siguranță expuși, lată încă o aplicație a legii celor două

principii: când să fii receptiv, când să fii emisiv, și de ce.

IV. Bărbatul și femeia

Atunci când studiem numele Domnului, Iod, He, Vau, He n i n , constatăm că atât principiul masculin cât și cel feminin sunt conținute în mod egal în el. Aceasta arată că cele două principii sunt egale. Dar este o altă problemă felul cum oamenii sunt preocupați mereu să deformeze realitatea divină. Veți spune: „Dar nu este adevărat, cele două principii nu sunt egale, fiindcă unul trebuie neapărat să-l preceadă pe celălalt”. Nu, ceea ce voi trebuie să înțelegeți este faptul că valoarea reprezintă un lucru, iar locul un altul. Locul este o noțiune de ordin material, iar valoarea este o noțiune de ordin spiritual. În planul material, chiar dacă unele persoane sunt de valori egale, nu li se poate acorda tuturor primul loc, fiindcă nu există decât un singur loc întâi.

Să luăm niște exemple. Mai multe persoane trebuie să urce pe o scară: pe fiecare treaptă nu se poate afla decât o singură persoană, și chiar dacă ele sunt la fel de importante, nu vor putea urca decât una după cealaltă. Dacă vor începe să se certe dorind fiecare să treacă prima, vor rămâne toate jos. Dacă trebuie să trimiteți o scrisoare unui cuplu, trebuie neapărat, scriind adresa, să menționați numele bărbatului și al femeii: „Domnului și Doamnei X... ” sau „Doamnei și Domnului X... ” Iar dacă fiecare va fi nemulțumit, simțindu-se jignit că nu a fost menționat primul, ei nu vor primi niciodată scrisoarea.

Dacă bărbații și femeile se confruntă pentru o chestiune de poziție, înseamnă că ei nu știu să pună corect problema. Femeile se plâng că bărbații au

ocupat primul loc, ele considerând nedreaptă această situație. Și este adevărat, este nedrept, în măsura în care locul și valoarea au fost confundate. Dar dacă ele nu au ca soluție decât să ocupe, la rândul lor, acest prim loc, va fi deopotrivă nedrept. Chestiunea locului este secundară, valoarea este aceea care trebuie să fie considerată și respectată. Două persoane, două obiecte pot avea aceeași valoare fără să ocupe același loc. Trebuie deci să acceptați ca o persoană să se situeze înaintea voastră sau deasupra voastră, chiar dacă nu are o valoare superioară vouă. Dacă Inițiații au așezat principiul masculin înaintea principiului feminin, ei nu au făcut-o gândindu-se că principiul masculin este mai important decât principiul feminin, ci pentru că ei se înclină în fața simbolismului cosmic. În mod simbolic, principiul masculin reprezintă spiritul; iar principiul feminin, materia: spiritul care este subtil, volatil, are tendința să se ridice spre înălțimi, în vreme ce materia, mai greoaie, tinde mai degrabă în jos. Dar fiecare are nevoie de celălalt: spiritul are nevoie de materie ca să se încarneze, iar materia are nevoie de spirit ca să fie însuflețită. Creația nu este decât rezultatul acestei întâlniri dintre spirit și materie. Nu putem spune că într-o familie rolul sau responsabilitatea tatălui sunt superioare sau inferioare acelorale mamei. Amândouă au aceeași valoare, aceeași importanță, fiindcă amândouă sunt necesare ca să creeze un copil. Iar spiritualiștii care nu țin cont de materie sunt la fel de handicapați ca materialiștii care nu țin cont de spirit.

Principiul masculin este definit ca activ, iar principiul feminin ca pasiv, dar pasivitatea are un rol la fel de important ca și activitatea. Iar dacă principiul masculin aduce conținutul, principiu feminin aduce

ceea ce conține, forma, iar forma este dotată cu o putere formidabilă de atracție. Principiul feminin este definit drept pasiv pentru a-l opune principiului masculin, activ. În realitate, principiul feminin nu este inactiv, el exercită o acțiune, iar această acțiune, ce ia aspectul pasivității, este extrem de eficace, în loc să se avânte ca principiul masculin, principiul feminin atrage spre el. Aceasta este activitatea sa, iar acela care nu îi opune o adevărată rezistență va fi absorbit. Activitatea masculină este mai vizibilă, dar nu este mai puternică. Putem spune că a fi activ înseamnă să mergi de la centru spre periferie, iar a fi pasiv înseamnă să atragi elementele periferiei către centru. Și chiar dacă această atracție nu este atât de vizibilă, ea este reală, ea acționează.

Locul ce se cuvine masculinului și femininului... ar trebui bine înțeles într-o bună zi de acei bărbați și femei ce și-l dispută fără încetare, întorcându-se unii împotriva celorlalți. Timp de secole, de milenii, bărbatul și-a accentuat dominația sa asupra femeii, iar acum începem să observăm o situație inversă: femeia devine îndrăzneată, nu mai acceptă să fie supusa bărbatului, ea dorește să aibă aceleași drepturi ca el, este gata chiar să joace rolul lui, să-i ia locul. Este normal, este legea compensației. Bărbatul a mers prea departe. În loc să fie un model de cinste, de bunătate, de dreptate ca să obțină stima și admirația femeii, el a abuzat de autoritatea și de superioritatea sa fizică asupra ei, și-a adjudecat toate drepturile, impunându-i femeii numai servituți. Cum putea el spera ca această situație să dureze o veșnicie?

În realitate, femeia simte o nevoie naturală de a-l admira pe bărbat, de a-i recunoaște autoritatea, forța

sa. Dar dacă el se compromite, cum poate ea să îi mai recunoască o oarecare superioritate? Vreme de secole, revolta ei a rămas interioară, dar acum condițiile s-au schimbat, bărbatul a devenit mai slab, a pierdut câteva poziții strategice, iar femeia s-a înarmat, a pus stăpânire pe aceste poziții, arătându-se din ce în ce mai capabilă, manifestându-și calități de decizie, de inteligență, de curaj, de ce trebuie să mai păstreze o poziție subalternă? Dacă bărbatul nu se va corecta, dacă nu va depune eforturi, dacă nu se va îndrepta, femeia îi va da o asemenea lecție încât el își va aduce aminte de ea mii și mii de ani.

Iar dacă, la rândul ei, femeia va depăși limitele, dacă va comite același gen de greșeli ca și bărbatul, poate că va reuși pe moment, își va da cu părerea peste tot, se va amesteca peste tot, va dirija totul, dar va sfârși prin a pierde și ea avantajele ce le dobândise. Vor exista răsturnări de situații, bărbatii se vor trezi, vor reacționa, vor relua puterea. Și aceeași comedie va reîncepe... Până când? Până când înțelepciunea va veni la unii și la alții, și atunci ei se vor considera cu adevărat egali, nu egali în aceleași regiuni, ci egali prin importanța funcțiilor ce le dețin.

Femeia este mai aproape de materie, este mai realistă, mai concretă, are mai mult bun simț. În timp ce bărbatul, care se simte mai în largul său în planul gândului și al abstracției, are tendința de a se pierde în teorii ce sfârșesc prin a nu avea prea multe raporturi cu realitățile vieții cotidiene. El ține discursuri, își clădește planuri, dar adesea discursurile sale nu rămân decât cuvinte, iar planurile sale nu sunt viabile. De aceea, atunci când aude absurditățile bărbatului, femeia se plictisește deseori sau își bate joc de acesta.

Comportamentul, atitudinea femeii este în raport cu aptitudinile ei față de maternitate, și chiar dacă nu are copii, ea manifestă calități materne: devotamentul, compasiunea, sollicitudinea în fața ființelor mai slabe decât ea și a tuturor creaturilor vii. Priviți: cât timp îi trebuie bărbatului ca să participe la conceperea unui copil? Câteva clipe, apoi el poate să nu se mai preocupe, să uite că a făcut un copil, sau chiar nici măcar să nu afle! În vreme ce o femeie, cum ar putea să nu știe sau să uite că poartă sau a purtat în pânțece un copil? Iar când acesta s-a născut, cum să nu se ocupe de această ființă plăpândă și delicată? În vreme ce, deseori bărbatul a plecat deja în altă parte... Fie că dorim sau nu, rolul bărbatului și al femeii în acest act atât de fundamental al perpetuării vieții le influențează temperamentul și maniera lor de a considera lucrurile.

Nici bărbatul și nici femeia nu trebuie să domine, dar fiecare dintre ei trebuie să se străduiască să-și domine propriul domeniu. Este normal ca femeile să-și dorească să cucerească o libertate și drepturi de care bărbații au privat- o, dar ele trebuie să încerce să ajungă la acestea aprofundând bogățiile propriei lor naturi și nu încercând să îi imite pe bărbați în modul lor de viață, în comportament, în felul lor de a fi etc. Fiindcă aceasta dovedește o neînțelegere a adevărurilor veșnice, și ele vor trebui să o plătească foarte scump.

Echilibrul vieții este bazat pe polarizare, adică pe existența a doi poli de natură diferită astfel ca schimburile să se poată face între ei. Dacă există o uniformizare a acestor poli. schimburile nu se vor putea face, aceste schimburi minunate ce sunt o sursă de bucurie și de inspirație. Atunci când au pierdut sensul vieții ce se află în aceste schimburi dintre cei

doi poli, bărbații și femeile vor căuta remedii în farmacii sau la psihanaliști; dar nu există nici un remediu pentru aceia care nu înțeleg. Singurul remediu se găsește în înțelegere. Disparația totală a polarității înseamnă moartea unei generații. Nu poate exista nici o scânteie, nu poate exista viață dacă cei doi poli, cei doi electrozi, nu sunt în mod clar diferiți.

În orice domeniu, echilibrul vine din faptul că există două forțe complementare. Soluția nu constă în realizarea unei nivelări între bărbați și femei: femeile să meargă la război iar bărbații să dea cu biberonul. Este normal ca femeia să-și dorească să aibă aceleași libertăți ca bărbatul și să facă dovada aceleiași inițiative, dar ea poate să reușească fără să-l imite pe bărbat, fără să-și dorească să-l înlocuiască sau chiar să-l elimine. Libertatea, îndrăzneala, spiritul de inițiativă sunt calități pe care femeile le pot dezvolta, dar aprofundând ceea ce face esența principiului feminin.

Cap. 5 - Dumnezeu dincolo de bine și rău

Am văzut că, în cazul Științei Inițiatice, 2 este rezultatul polarizării lui 1, ceea ce înseamnă că cei doi poli, pe care îi considerăm ca opuși, sunt în realitate conținuți în 1. Îi denumim masculin și feminin, pozitiv și negativ, dar îi putem numi totodată și binele și răul, cu mențiunea că trebuie să păstrăm foarte clar prezent în minte că ei sunt expresia lui 1 care este Dumnezeu, fiindcă au aceeași origine.

O tradiție ne spune că Lucifer, arhanghelul care s-a revoltat împotriva Domnului, este fratele lui Hristos. Tot ea ne spune că atunci când Lucifer a fost izgonit din înaltul cerului, el își pierdu în cădere smaraldul ce îi

împodobeau fruntea și din acest smarald s-a făcut cupa din care Iosif din Arimateea a cules sângele lui Iisus în momentul crucificării sale. Această cupă a devenit Sfântul Graal, simbol ce a jucat un foarte mare rol în istoria creștinătății. Inițiații care au stabilit această legătură între Lucifer și Hristos au dorit să ne facă să înțelegem că binele și răul sunt doi poli opuși ai unei singure și aceleași realități.

Existența noastră pământească este în întregime condiționată de alternanța zilelor și nopților. Veți spune că aceasta apare din faptul că pământul este rotund și se învâрте în jurul axei sale. Da, dar oricare ar fi motivul, această alternanță a zilei și a nopții ce reglează viața întregii naturi, reglează totodată atât viața noastră fizică cât și cea psihică. Nu am fi știut ceea ce este lumina dacă întunericul nu ar fi existat, nici ceea ce sunt înțelepciunea, dreptatea, frumusețea, bucuria, dacă nu am fi fost obligați să ne lovim de prostie, de nedreptate, de urâtenie și de tristețe, înțelegerea se găsește în comparații și în confruntări. Dacă nu ar fi existat contrariile, am fi trăit într-o nediferențiere.

Nu trebuie să fim preocupați de faptul că există frumusețe și urâtenie, virtuți și vicii, slăbiciune și forță. Important este să învățăm cum să ne comportăm în fața celor doi poli ai unității, în loc de aceasta, oamenii nu încetează să ne întrebe de ce Dumnezeu permite existența răului. Trebuie să încetați să vă mai puneți acest gen de întrebare. Binele și răul sunt amestecate în mod intim; ca poli complementari, ei au de lucru împreună, și este preferabil să nu vă amestecați între cei doi sau să încercați să îi separați. Este ca și cum v-ați amesteca în problemele unui cuplu. Când un bărbat sau o femeie sunt atașați unul de celălalt, oricare ar fi

părerea voastră asupra legăturii lor, să nu încercați să îi separați. Iar atunci când se înfruntă, să nu vă postați între ei, țineți-vă la distanță.

Mașinile circulă pe șosele unele într-un sens, celelalte în sens opus. Totul este în regulă dacă șoseaua este largă și dacă mașinile sunt aliniate corespunzător pe sensul respectiv. Aceste mașini circulă în sens contrar, dar oare putem spune că un sens de mers reprezintă binele și celălalt răul? Nu, răul apare dacă nu există distanță suficientă între cele două sensuri: atunci se produce coliziunea.

În absolut, nimic nu este bun și nimic nu este rău, totul depinde de punctul de vedere în care ne plasăm. Să luăm exemplul apei și al focului; dacă nu știm cum să le folosim, putem provoca inundații și incendii; dar este o binecuvântare dacă știm cum să le folosim! Ceea ce este rău este ignoranța ce ne împiedică să ne folosim așa cum trebuie de unul sau de celălalt. Sau să ne folosim de amândouă împreună, iar atunci trebuie să păstrăm distanța corespunzătoare, altminteri focul se va stinge iar apa se va evapora. Uneori, această distanță ia forma unei oale... și astfel putem fierbe apa pentru cafea!

Încă un exemplu. În măsura în care organismul nostru produce resturi, putem vedea în aceasta o manifestare a răului; dar în măsura în care el are mijloacele necesare pentru a le elimina, în ce constă răul? Răul începe în momentul în care sistemul eliminator nu mai funcționează. Sănătatea nu înseamnă că organismul nostru nu trebuie să producă deșeuri, ci să aibă mijloacele necesare pentru a le elimina. Binele, adevăratul bine reprezintă o coexistență armonioasă între două procese contrare. Binele, adevăratul bine este această Inteligență care a

știut să conceapă felul în care cele două procese ar participa la conservarea vieții. Vedeți deci că răspunsurile la întrebările cele mai arzătoare le găsim în Cartea Naturii.

Binele este susținut datorită răului, iar binele la rândul său, fără să știe, susține deseori răul. Amândouă sunt înhămate la roata vieții făcând-o să se învârtă. Răul în sine nu există. Răul este un bine pe care nu am știut să-l înțelegem. Chiar și ceea ce este foarte bun poate deveni rău atunci când nu există înțelegerea corespunzătoare. Din contră, acela care înțelege infernul și diavolul reușește să îi facă pe aceștia să lucreze în scopul binelui. Trebuie să știi să te folosești de cei răi, fiindcă ei sunt rezistenți, neobosiți. Nimic nu s-ar mișca pe pământ dacă ar exista doar oameni de bine. Totul este util, dar trebuie să găsiți combinațiile convenabile. Aceia care nu au înțeles acest lucru își petrec timpul luptând împotriva a ceea ce ei numesc rău, fără să știe că atunci când răul se manifestă, binele devine la rândul său mai puternic, iar dacă ar fi reușit să elimine răul, ar fi suprimat totodată și binele.

Răul nu există decât în lipsa luminii, a inteligenței și a forței, ce ne face să devenim astfel prada lui. Dar răul este servitorul lui Dumnezeu, are rolul lui dejucat pe pământ și trebuie să înțelegem acest lucru. Ați citit în Biblie Cartea lui Iov? Acolo este scris: „Într-o zi îngerii lui Dumnezeu s-au înfățișat înaintea Domnului și Satan a venit și el printre ei”. Vă dați seama, Satan era în mijlocul lor! Putea sta în spate, într-o parte, dar nu se afla printre ei ca și cum ar fi ocupat același rang ca spiritele luminii. El apare deci aici ca un fiu al Domnului, iar Dumnezeu i se adresează numai lui chiar, și ce conversație au! „Și atunci Domnul a zis

către Satan: „De unde vii?” Iar Satan a răspuns: „Am dat târcoale pe pământ și m-am plimbat în sus și în jos” Și Domnul a zis către Satan: „Te-ai uitat la robul meu Iov, căci nu este nici unul ca el pe pământ fără prihană și drept și temător de Dumnezeu și care să se ferească de ce este rău?” Dar Satan a răspuns Domnului și a zis: „Oare degeaba se teme Iov de Dumnezeu? N-ai făcut Tu gard în jurul lui și în jurul casei lui și în jurul a tot ce este a lui, în toate părțile și ai binecuvântat lucrul mâinilor lui și turmele lui au umplut pământul? Dar ia întinde mâna Ta și atinge-Te de tot ce este a lui, să vedem dacă nu Te va blestema în față. Atunci Domnul a zis către Satan: „Iată, tot ce are el este în puterea ta; numai asupra lui să nu întinzi mâna ta. Și Satan a pierit din fața lui Dumnezeu”. Continuarea poveștii arată cum Dumnezeu l-a folosit pe Satan pentru evoluția, înălțarea lui Iov. Cât despre Satan, el i se supune lui Dumnezeu, nu face decât ceea ce Dumnezeu îi permite. Acela care a scris acest text a înțeles că binele și răul se supun unei instanțe superioare, că sunt două curente legate de Tronul lui Dumnezeu.

Tronul lui Dumnezeu este simbolizat în Arborele Sefirotic de sefirotul Kether. Puterea care domnește în sefirotul Kether conduce universul cu ajutorul acestor doi curenți opuși pe care îi numim binele și răul. Binele și răul sunt ca cele două mâini și uneori o mână o lovește pe cealaltă... Problema binelui și a răului nu vor putea fi niciodată rezolvate în planul fizic, deoarece originea a ceea ce unește aceste forțe contrarii se află în înalt. Privind aceste forțe din planul în care ne aflăm, vedem doar că ele se află în opoziție, și nu înțelegem de ce. Lucrarea noastră este deci aceea de a ne ridica până la cea de-a treia instanță care știe să le

folosească pe celelalte două, într-un scop pe care acestea două nu îl cunosc. Da, binele nu știe totul și evident nici răul nu-l știe. Acela care cunoaște totul se găsește deasupra binelui și al răului. Este Domnul. Atunci adresați-vă Lui spunându-l: „Doamne, Tu care ai creat multe lucruri atât de vaste și de profunde, mă vezi pierdut în mijlocul lor. Eu nu pot vedea clar cu ajutorul inteligenței mele limitate. Trimite-mi îngerii tăi ca să-mi spună cum să înțeleg și cum să acționez”.

Acela care a apelat la Dumnezeu se leagă de cea de-a treia instanță. De ce religia nu menționează niciodată cea de-a treia instanță? Ea prezintă întotdeauna binele ca pe un echivalent al Domnului. Nu, binele ca și răul nu este decât un servitor al Domnului. Pentru că știm câte ceva despre bine ne imaginăm că îl cunoaștem pe Dumnezeu. Dar Dumnezeu este mai mult decât binele. Eu vă spun că Dumnezeu se află dincolo de bine și de rău. La fel cum forța mentală și cea sexuală sunt polarizarea unei aceeași forțe, binele și răul sunt la rândul lor polarizarea unei aceeași forțe. Veți spune: „Cum, forța mentală și cea sexuală reprezintă o aceeași forță? Aceeași forță împinge o brută să se arunce asupra unei femei pentru a abuza de ea și inspiră cele mai înalte capodopere ale gândirii?” Da. Dacă spuneți că aceste lucruri vă deranjează fiindcă sunt așa, eu vă voi răspunde că Dumnezeu nu a făcut lucrurile ca să ne convină nouă, El le-a făcut pentru ca noi să putem lucra.

Eu simt cât de greu vă este să mă înțelegeți în privința acestui subiect, fiindcă el răstoarnă toate concepțiile pe care oamenii și le fac în general despre bine și rău. S-ar spune că aceste concepții sunt înscrise în carnea lor și este imposibil să le înlăturăm. Dar atât

timp cât nu își vor schimba punctul de vedere, ei nu vor putea pătrunde în Templul Domnului. Cum arată intrarea într-un templu? Ea este formată din doi stâlpi uniți printr-un fronton și acest fronton face legătura între stâlpul din dreapta și cel din stânga. Simbolic, frontonul este cea de-a treia forță ce lucrează cu celelalte două. În același fel, existența noastră este așezată pe doi stâlpi, iar acești doi stâlpi oricât de distincți ar fi nu trebuie să fie separați, ci dominați de un al treilea principiu ce face legătura între ei. Frontonul este într-un fel echivalentul lui Kether și al stâlpului central din Arborele Sefirotic. Regăsim aceeași semnificație în bagheta caduceului lui Hermes; chiar dacă aparența materială este diferită, bagheta, în centru, joacă același rol.

Răul constă în dorința de a separa polaritățile, dar putem spune în egală măsură că răul poate fi și dorința de a le asocia. La fel de rău este și să le apropiem prea mult decât să le separăm; o anumită distanță trebuie să rămână între ele. Templul se prăbușește dacă dorim să unim și să sudăm cei doi stâlpi. El se prăbușește și dacă îi îndepărtăm prea mult pe unul de celălalt sau dacă vrem să păstrăm doar unul dintre cei doi stâlpi. Un spiritualist care dorește să alunge din el tot ceea ce este inferior pentru a fi complet luminos și pur ca să se apropie de Dumnezeu, atrage asupra sa toate catastrofele interioare și exterioare.

Cele mai mari tragedii ale omenirii nu au ca origine un rău în sine ce a apărut de undeva, ci lipsa de înțelegere a oamenilor care au hotărât să denumească anumite lucruri ca „bine” pentru că le convin și pe altele ca „rele” pentru că îi deranjează, și cum ceea ce le convine unora îi deranjează deseori pe ceilalți, și invers, problema nu este niciodată rezolvată. Nu vom

putea niciodată să punem de acord întreaga lume despre ceea ce reprezintă cu adevărat binele și răul.

La fel cum binele nu este Dumnezeu însuși, calitățile și virtuțile nu au o valoare absolută. Câți oameni posedă mari virtuți! Ei bine, da, dar ce fac cu ele? Nimic. În timp ce alții care au tot felul de defecte, dar doresc să se îndrepte lucrând zilnic asupra lor, devin capabili să îndeplinească lucruri importante. Dacă nu ar avea aceste defecte, poate că nu ar face nimic. Da, s-au văzut oameni realizând fapte vitejești lucrând asupra propriilor defecte, în timp ce alții, mulțumiți de calitățile lor, nu făceau nimic. Ei bine, trebuie să știți că Cerul nu dă doi bani pe ceea ce sunteți, el nu ia în considerație decât ceea ce realizați cu ceea ce sunteți. Este deci necesară, deasupra, o a treia instanță care să știe la fel de bine cum să folosească atât calitățile cât și defectele. Iar această a treia instanță se află în noi, este Eul nostru Superior. Ceea ce contează este numai lucrarea pe care o facem asupra noastră înșine, ca să ne punem atât defectele cât și calitățile în slujba unui înalt ideal. Câți oameni nu se plâng că natura umană este păcătoasă și purtătoare a germenilor răului! Dar nu trebuie să ne lamentăm, trebuie numai să lucrăm. Fie că este vorba despre vanitate, orgoliu, furie, gelozie, senzualitate, toate defectele trebuie puse la lucru. Iată singurul punct de vedere bun, singura soluție bună.

Munca este aceea care contează, de restul nu vă ocupați; calitățile, defectele voastre sunt lucruri secundare. Atunci când ați descoperit care este cea mai bună lucrare și v-ați decis să vă consacrați ei cu sinceritate, unii și alții vă vor deveni cei mai buni servitori. Să luăm un exemplu foarte simplu. Vreți să ridicați o greutate. Toate energiile conținute ca putere

În corpul vostru fizic sunt gata să vă dea o mână de ajutor: mușchii, inima, plămânii și chiar creierul participă la această acțiune. Dar dacă nu aveți dorința de a face ceva, toate organele voastre sunt demobilizate. Munca este aceea ce vă mobilizează întreg potențialul. Prin muncă, un criminal poate să îi depășească în generozitate, răbdare și bunătate, pe oamenii cei mai virtuoși. În vreme ce aceia care sunt considerați cei mai buni capitulează, fiindcă nu se gândesc să lucreze.

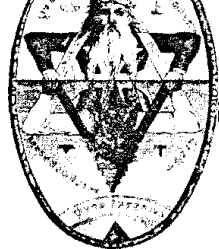
Deci, eu vă repet: trebuie să încetați să vă întrebați de ce permite Cerul ca răul să existe. Spuneți-vă mai bine că Cerul permite totul; și el permite totul pentru că folosește totul. Iar voi, la rândul vostru, trebuie să înțelegeți cum să folosiți aceste două aspecte, „binele” și „răul”, în lucrările voastre, exact ca un chimist care nu aruncă nimic pentru că știe să utilizeze toate produsele existente în laboratorul său, chiar și otrăvurile, fiindcă este nevoie de tot într-un laborator. Chimistul trebuie să fie pentru noi un model: din moment ce în laboratorul nostru interior posedăm puritatea și impuritatea, lumina și întunericul, ceea ce ne atrage spre înalt și ceea ce ne împinge în jos, trebuie să învățăm să folosim totul pentru a realiza planurile Domnului. Deci, nu distrugeți nimic în voi, ci mulțumiți Cerului că v-a creat așa cum sunteți, și continuați să lucrați!

Cap. 6 - Capul alb și capul negru

I.

Un pasaj din Zohar îl descrie pe Dumnezeu ca un cap foarte frumos, foarte nobil, cu o barbă și păr lung și alb. Dedesubt, un cap negru, care se strâmbă, se

tr-o întindere de ape, ca și cum ar fi
a inversată.

Marele Simbol al lui Solomon **(Eliphas Levi: „Dogmă și Ritual de** **Magie înaltă“)**

Ce ne arată acest desen? Faptul că ceea ce numim răul, diavolul, nu este decât reflectarea, umbra Domnului în materie. De aceea, atunci când anumite religii îl prezintă pe diavol ca un adversar al Domnului, un adversar împotriva căruia El trebuie să lupte fără încetare, ele se înșeală. Dumnezeu nu luptă împotriva diavolului, aceasta ar însemna că El ar lupta împotriva Sa însuși.

Cum se explică faptul că anumite religii ce se pretind monoteiste au teorii și un comportament ce contrazice chiar bazele lor? Ele îi opun Domnului un dușman, Diavolul, la fel de puternic ca El, ca și cum Dumnezeu nu ar fi fost singurul Stăpân. Dar ce reprezintă aceste religii în care Dumnezeu are un dușman pe care nu ajunge deloc să-l doboare? Iar oamenii sunt aceia care, atât de slabi și firavi, trebuie să îi sară în ajutor! Oare astfel înțelegem măreția și atotputernicia Domnului? Aceste religii îl subapreciază pe Dumnezeu prezentându-L ca incapabil să-și învingă adversarul. V-ați gândit oare la toate acestea?

Din nefericire, înțelegerea lor greșită nu se oprește numai aici. Ele îl văd pe acest adversar al Domnului peste tot, gata să pătrundă în oameni sub tot felul de forme. Dar ce se întâmplă? Ele încearcă să îi combată în oameni, considerându-i pe aceștia vânzuți diavolului, fii ai lui Satan, neîncetând să îi masacreze și atrăgând asupra lor blestemul veșnic. Acești neștiutori

ar trebui să învețe că nu există blestem veșnic, cel puțin așa cum și-l închipuie ei.

Atunci când o ființă se complăce în rău și se încăpățânează să lucreze conștient împotriva proiectelor Domnului, împotriva luminii, ea se împovărează atât de mult, se întunecă atât de mult încât se produce finalmente o separare între, sufletul ei omenesc și sufletul ei divin: sufletul divin, sub forma unei scânteii, o părăsește și se reîntoarce în oceanul luminii originare. Lipsit de această scânteie, sufletul omenesc se descompune și dispare. Altminteri, oricare ar fi păcatele și încălcările de legi comise, sufletul omenesc (dar ceea ce denumim „suflet“ este compus în realitate din mai multe suflete (A se vedea în: „Viața psihică: elemente și structuri” (Colecția Izvor nr. 222) Cap. 3: „Mai multe suflete și mai multe corpuri”)) se poate purifica datorită sufletului divin care este legat de el și care caută mereu să îl antreneze spre lumină. Cât privește pe aceia care îi persecută pe alții sub pretextul că se află de partea Domnului, ei se transformă în realitate în niște unelte ale diavolului pe care nu încetează să îl întărească. De ce trebuie să te războiești cu diavolul? Eu v- am spus-o, diavolul este un servitor al Domnului, el are un rol de jucat, Dumnezeu se servește de el ca să îi stimuleze pe oameni, să îi facă să avanseze; El nu are nevoie de ajutorul oamenilor ca să îl combată, El știe foarte bine să se descurce singur, El îl folosește. Asemenea câinelui ciobanului care trebuie să ducă vacile pe pajiștea lor, diavolul trebuie să ne conducă în grădinile Domnului; trebuie să cunoaștem toate acestea, și chiar atunci când îl întâlnim, trebuie să îi mulțumim. A venit vremea ca toți acești mari „soldați ai Domnului” să-și schimbe concepțiile asupra lucrurilor: în ziua în care

vor înțelege că diavolul este unealta Domnului, ei înșiși nu vor mai deveni uneltele diavolului!

Prima religie monoteistă a fost cea ebraică. Moise a dorit să formeze un popor care să cunoască acest adevăr al unui Dumnezeu unic. Chiar în Inițierile unor religii politeiste se învăța despre existența unui singur Dumnezeu, ceilalți zei fiind prezentați ca personificări ale forțelor

naturii. În afara unui singur Dumnezeu, totul devine lipsit de sens, totul se prăbușește. Nimic nu se poate explica în afara unității.

Veți spune: „Cum așa, diavolul nu există deloc?” Aceasta depinde de realitatea ce o înțelegem prin cuvântul „diavol “. Diavolul nu există ca entitate individuală, care se opune Domnului ca un egal. Aceia care pretind că le-a apărut nu au făcut decât să-și închipuie acest lucru. Așa cum există spirite luminoase, există și spirite ale întunericului, iar această colectivitate de spirite întunecoase poartă numele de diavol. Capul Alb și reflectarea sa obscură reprezintă în realitate două lumi populate de creaturi. Dar diavolul nu există ca o entitate separată de Dumnezeu și care l s-ar opune, diavolul este o forță colectivă ce este hrănită, întărită de gândurile, de sentimentele și faptele negative ale oamenilor. Diavolul este un produs al oamenilor care nu au înțeles problema binelui și răului.

Se mai poate spune și că diavolul este o parte a omului însuși, eul său inferior. Cum s-a format acesta? Omul a fost acela care, de-a lungul reîncarnărilor sale, nu a încetat să-l alimenteze prin slăbiciunile și viciile sale, blocându-și astfel calea spre Cer. Dar în om există totodată și o entitate luminoasă, Eul său Superior, pe care el a format-o datorită gândurilor, sentimentelor și

faptelor sale inspirate de bunătate, de generozitate, de iubire, de sacrificiu. Dacă oamenii s-ar strădui să pună ordine în viața lor interioară, diavolul ar dispărea, n-ar mai rămâne decât cele două forțe antagoniste ale pozitivului și negativului, ale masculinului și femininului, cele două talere ale balanței cosmice cu care ei trebuie să învețe să lucreze.

Răul, adevăratul rău, este ignoranța oamenilor, lipsa lor de iubire, de bunătate, și totodată faptul de a nu considera ca utile toate forțele care circulă în univers. Diavolul este o creație a oamenilor neștiutori, și este o creație cu atât mai îngrozitoare cu cât ei sunt mai neștiutori. Binele și răul sunt forțe create de Dumnezeu, iar dacă răul reprezintă pentru noi diavolul, înseamnă că nu știm cum să acționăm împotriva lui.

Veți spune: „Dar oferiți-ne cel puțin o metodă ca să știm cum să acționăm împotriva răului”. Vă voi spune o poveste. Un înțelept se găsea în grădina sa culegând cireșe. (De ce un înțelept n-ar culege cireșe? Maestrul Peter Deunov spunea într-o zi că acesta este singurul pom de pe pământ ce se găsea în Paradis). Deodată, aude un zgomot și vede un om alergând: „Unde fugi. așa? îl întreabă el. - Vecinul meu mă urmărește cu o pușcă: el pretinde că i-am pus foc în hambar. - Ascunde-te repede, voi aranja eu lucrurile.” Apare și celălalt om: „Unde alergi așa? îl întreabă înțeleptul, de abia îți mai tragi sufletul. Nu vrei să te odihnești puțin lângă mine? Privește aceste cireșe, sunt gustoase, servește-te”. Omul se așează și gustă cireșele, în timp ce înțeleptul îi arată florile din grădină, albastrul cerului etc. Această mică oprire i-a schimbat dispoziția, el renunțând să-și mai urmărească vecinul, propunându-i înțeleptului chiar să-l ajute la culesul cireșelor.

Îmi veți replica că este o poveste de necrezut. Luați-o în serios și gândiți-vă la ea. Înțeleptul știa că se punea de-a curmezișul spunându-i omului furios: „Oprește-te!”, celălalt l-ar fi bruscăt fără să asculte nimic, iar el ar fi fost nevoit să folosească forța, lată răul. Dar ce a făcut el? I-a distras atenția, oferindu-i cireșe, lată binele. Aceste cireșe nu reprezintă evident decât o imagine, ar fi putut fi alune, un pahar de vin bun, sau altceva. Aceasta înseamnă că, pentru a-i împiedica pe oameni să facă rău, este mai bine să le îndreptăm în altă parte energia decât să li te opui. Sunt metode pe care pedagogii adevărați știu să le imprime copiilor. Există însă și metode pe care le puteți folosi pentru voi înșivă: atunci când vă simțiți împinși într-un sens periculos, încercați să vă orientați atenția și energiile într-o direcție mai favorabilă. Există mereu impulsuri „nu totdeauna foarte catolice” care vă vor vizita, dar depinde de voi dacă știți să le dirijați într-o altă direcție.

Credeți-mă, este posibil să faceți diavolul să dispară printr-o mai bună înțelegere a lucrurilor și printr-o viață în acord cu această înțelegere. Din clipa în care diavolul a dispărut, oare ce vor deveni binele și răul? Vor dăinui, în om și în afara lui, ca două forțe complementare ce lucrează împreună fiindcă sunt polarizarea lui Dumnezeu însuși.

Păstrați prezentă în voi imaginea Capului Alb, despre care Cabala ne spune că fiecare fir de păr, fiecare fir de barbă reprezintă o virtute, cât și reflectarea sa întunecoasă, știind că această reflectare nu poate fi cu adevărat ostilă fiindcă nu este o realitate, ci o iluzie, o umbră ce există datorită luminii și care dovedește realitatea luminii. Cum să ieșim atunci din domeniul reflecțiilor, al iluziilor? Înălțându-ne

cu ajutorul gândului până la Capul Alb al Domnului. Imediat ce ne îndepărtăm de acest Cap Alb ca să coborâm în reflectarea sa întunecoasă, schimbăm starea de conștiință și suntem siliți să trăim experiența răului, a suferințelor și... a diavolului!

Datorită acestei înțelegeri a lucrurilor Iisus a putut spune: „Fericiți cei ce plângeți acum, că veți râde”. El a mai spus: „Celui ce te lovește peste obraz, întoarce-i și pe celălalt⁴¹ și „Pe cel ce-ți ia haina, nu-l împiedica să-ți ia și cămașa”. Da, cuvintele cele mai deosebite par ridicole aceluia care este lipsit de lumina Inițierii. Dar dacă Iisus a rostit aceste cuvinte, înseamnă că el se baza pe unitate, pe Capul Alb al Cabalei, Capul Domnului. Atunci când vom cunoaște acest principiu unic, nici o contradicție nu va mai exista, iar eu vă îndrum tocmai spre această unitate.

II.

Acela care a înțeles cât de important este să-și pună ca ideal în viața sa unitatea, simte că prietenii săi luminoși din lumea invizibilă încep să vină să-i șoptească: „Este bine, mergi înainte așa, noi vrem să te ajutăm”. Aceasta nu vrea să însemne că entități întunecoase nu se vor apropia ca să-l tenteze, dar trebuie ca el să știe să le răspundă.

Aduceți-vă aminte cum a răspuns Iisus diavolului. „Și apropiindu-se, ispititorul a zis către El: De ești Tu Fiul lui Dumnezeu, zi ca pietrele acestea să se facă pâini. Iar El răspunzând, a zis: Scris este: „Nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu”. Atunci diavolul L-a dus în sfânta cetate, L-a pus pe aripa templului, și l-a zis: „Dacă Tu ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos, că scris este: „îngerilor Săi va porunci pentru Tine și Te vor ridica pe mâini, ca

nu cumva să izbești de piatră piciorul Tău“. Iisus i-a răspuns: „Iarăși este scris. „Să nu ispitești pe Domnul Dumnezeuul tău“. Din nou diavolul L-a dus pe un munte foarte înalt și I-a arătat toate împărățiile lumii și slava lor. și i-a zis Lui: Acestea toate Ți le voi da ție, dacă vei cădea înaintea mea și Te vei închina mie. Atunci Iisus i-a zis: „Piei satano, căci scris este: „Domnului Dumnezeuului tău să te închini și Lui singur să-I slujești“. Atunci L-a lăsat diavolul și iată îngerii, venind la El, Il slujeau”.

Există multe de remarcat despre acest citat (A se vedea în „Pomul cunoașterii binelui și răului” (Col. Izvor 210) capitolul VI: „Cele trei mari tentații”). De ce Iisus nu l-a alungat pe diavol rostind niște invective? Fiindcă el cunoștea legile. El știa că răspunzând răului prin violență, nu făcea decât să-l întărească pe acesta. Chiar și spiritele rele se arată prudente și politicoase unele față de celelalte atunci când se întâlnesc, cu atât mai mult un spirit al luminii atunci când întâlnește un spirit al întunericului.

Se povestește că discipolii sfântului Anton s-au întâlnit într-o zi cu un magician negru foarte puternic, și nu numai că au refuzat să îl salute dar i-au adresat chiar injurii. Magicianul furios a ripostat și au existat prejudicii. Ce credeți că a făcut sfântul Anton când a auzit toate acestea? El și-a certat discipolii. Cât despre magicianul care a venit să-i spună că i-a ocărât, el îl felicită: „Ai procedat bine, ei meritau o lecție”.

Ce a făcut deci Iisus? El a răspuns punct cu punct la fiecare sugestie a ispititorului, iar cuvintele sale l-au făcut pe acesta să dea înapoi. În fața răspunsurilor lui Iisus, el nu a mai insistat. Textul Evangheliilor spune: „Atunci L-a lăsat Diavolul”. Vă gândiți că nu așa se rezolvă problemele voastre în viața de zi cu zi: dacă

sunteți tentați, o mică discuție cu diavolul nu este de ajuns! Această conversație este evident simbolică. Este ca și cum diavolul a pus anumite avantaje pe un taler al balanței, iar ca răspuns Iisus a pus altele pe celălalt taler. Pe balanța cosmică a luminii și a întunericului, diavolul a pus bunurile materiale iar Iisus a pus bunurile spirituale. El a răspuns exact, și fiindcă a făcut ca balanța să se încline de partea spiritului, îngerii au venit să îl servească.

Și voi trebuie să știți să răspundeți spiritelor care doresc să vă îndepărteze de adevăr. Spune-ți-le că sunteți încântați de venirea lor, dar aduceți lumină când le primiți, aprindeți toate lămpile voastre interioare: acești vizitatori vor pleca pentru că sunt urâți, prost îmbrăcați și nu doresc să fie văzuți. Atunci, ca și Iisus, veți rămâne numai cu îngerii care vor continua să vă instruiască în filozofia unității. Îngerii sunt prezenți de fiecare dată când omul obține o victorie interioară. De fiecare dată când sunteți mai puternici decât tentația, primiți un supliment de forță și de lumină. Pentru că ați repurtat o victorie asupra unei tentații inspirate de natura voastră inferioară, în zilele următoare veți dispune de o nouă forță.

Ceea ce este greu, desigur, este să păstrați această stare de grație. Atât timp cât ne găsim pe pământ, nu ne putem menține vreme îndelungată pe vârfurile pe care am ajuns să ne înălțăm. Trebuie să luptăm de fiecare dată ca să le recucerim. Atunci când părăsim lumea fizică ca să mergem în lumea spirituală, nu mai avem nevoie să luptăm, fiindcă nu vom mai fi supuși tentațiilor. Dar atât timp cât ne aflăm pe pământ, trebuie să lucrăm până în ultima clipă. La fel ca și în cazul nutriției și al respirației. Ne-am hrănit astăzi, trebuie să o facem și mâine. Am respirat, dar

trebuie să mai respirăm încă. O experiență ne-a făcut să înțelegem sensul vieții, dar ca să nu-l pierdem, trebuie să facem o alta, și apoi încă una... Am învins o tentație, vom fi din nou tentați, și din nou vom încerca să obținem victoria. În lumea polarizării, nimic nu este niciodată definitiv.

Cap. 7 - Alternanțe și opoziții: legea contrariilor

Masculinul atrage femininul, iar femininul atrage masculinul. Pozitivul atrage negativul și negativul atrage pozitivul. De aceea întreaga viață se supune legii alternanței, care este legea contrariilor. Dimineața, lumina alungă umbrele nopții și seara umbrele sunt acelea care recâștigă teren... Putem spune oare în acest caz că noaptea se opune zilei și ziua nopții? Da și nu. Da, pentru că lumina este contrariul întunericului și nu pentru că ziua și noaptea lucrează împreună pentru a crea și a întreține viața. Priviți: înainte de a veni pe lume, copilul petrece nouă luni ascuns în pântecul mamei sale... Pentru a germina, semințele trebuie să rămână o perioadă de timp sub pământ... Albinele își tapetează stupul cu ceară pentru că au nevoie de întuneric ca să fabrice mierea etc. Câte lucrări nu încep să se facă în întuneric înainte de a ieși la lumină! Lumina și întunericul reprezintă entități, curenți, energii pe care natura le folosește în lucrarea sa.

Polii contrari se atrag. Tocmai de aceea viciilor le plac virtuțile și invers. Nu fiți șocați! De ce coboară îngerii pe pământ? Pentru a-i ajuta pe acești sărmani oameni care au atâta nevoie de ei! Sfinții nu se iubesc prea mult între ei, dar se înțeleg foarte bine cu păcătoșii. Nici savanții nu se iubesc prea mult între ei,

îi preferă pe neștiutorii care cad în admirație față de știința lor. Așa sunt făcute lucrurile și nu trebuie să vă bateți prea mult capul pentru a cunoaște motivele. Ceea ce contează este comportamentul ce trebuie adoptat în funcție de diferitele condiții ale vieții.

Peste tot, în toate domeniile, contrariile se succed constant. Și în noi, stările opuse se succed deopotrivă: somnul și veghea, munca și odihna, sănătatea și boala, slăbiciunea și forța, tristețea și bucuria, toate aceste stări și energii contrare sunt stări și energii necesare. Noi definim un lucru ca „bine” și pe altul ca „rău”, dar acel bine și acel rău sunt prieteni. Trebuie numai să fim atenți și să ne supraveghem știind că după bucurie va veni și necazul, după speranță descurajarea, și invers.

Ați avut un moment de mare bucurie? Ar trebui să vă așteptați să primiți ceva neplăcut din partea acestor evenimente sau a anturajului vostru, sau chiar de la voi înșivă pentru că nu știți cum să mențineți această stare. Da, trebuie să vă așteptați la acest lucru pentru că dacă deveniți nepăsători, veți fi luați prin surprindere. Când aveți momente de fericire, nu adormiți, fiți vigilenți, pentru că și extrema cealaltă este prezentă așteptând să se manifeste în voi și dacă vă lăsați surprinși, puteți pierde orice avantaj pe care l-ați cucerit. Este o lege: totul este legat și o mișcare produsă într-o regiune declanșează o altă mișcare în regiunea opusă.

Latura bună a acestei legi este că atunci când sunteți nefericiți, descurajați, binele se pregătește să vă viziteze. Veți spune: „Aha! Ei bine, atunci nu trebuie decât să așteptăm.” Da, dar există mai multe modalități de a aștepta. Putem aștepta în mod pasiv dar putem aștepta fiind activi, căci este posibil să folosim aceste stări ca surse de energie. De ce nu

faceți și voi ceea ce fac eu?... Sunteți uimiți: „Cum? Vi se întâmplă și dumneavoastră să resimțiți tristețea și descurajarea?” Bineînțeles, ce ați fi crezut? Ca toată lumea, mi se întâmplă și mie să fiu obosit, trist, dezamăgit; diferența este că eu știu cum să folosesc aceste stări. De exemplu: ultimele zile ale lunii descrescătoare sunt pentru mine o perioadă dificilă, mă simt mai puțin bine dispus din punct de vedere fizic și psihic. Eu știu toate acestea, mă aștept la ele, și când încep să resimt această stare, nici măcar nu încerc să o alung imediat, o flatez puțin spunându-i: „Ah! Iată-te, ne regăsim” și o folosesc, fiindcă această stare poate fi comparată cu un pământ roditor sau chiar cu bălegarul pe care îl punem la tulpina unei flori sau a unui arbust pentru a le face să devină mai viguroase, mai frumoase.

Spuneți-vă că decepțiile, tristețile pot fi precum pământul roditor ce face să crească în voi florile cele mai colorate, mai parfumate. Da, și în acest caz există o analogie cu planul fizic. Sunt experiențe pe care eu le-am făcut. Întreaga viață am făcut asemenea experiențe pentru că am înțeles cât este de important să știi cum reacționează psihismul nostru la una sau alta dintre solicitări astfel ca să găsec mereu cele mai bune metode de a progresa. Eu știu de multă vreme că este posibil să extragem energii din stările noastre interioare, chiar și din cele negative.

Numai că trebuie să mă înțelegeți bine, a folosi stările negative nu înseamnă să vă cufundați sau să vă complăceți în ele. La Bonfin, eu am vorbit într-o vară despre acest lucru într-o conferință... Într-o zi, am remarcat că un frate tânăr a cărui față era de obicei deschisă și zâmbitoare, avea o figură tristă, plouată. Îl chem și îl întreb ce i s-a întâmplat. „Eu sunt foarte

dezamăgit, logodnica mea care trebuia să vină să mă întâlnească zilele acestea mi-a telefonat că este reținută la serviciu. -Ah, da, și când va putea veni? - Peste trei săptămâni. - Și de aceea de câteva zile aveți această înfățișare? - Dar Maestre, acum câteva zile într-o conferință ați spus că atunci când avem o supărare, nu trebuie să încercăm să scăpăm de ea imediat... " Doamne, cum sunt înțeleși! Sunt momente în care într- adevăr mă iau cu mâinile de cap...

Dar acest frate era tânăr și i-am explicat: „Eu nu am spus că trebuie să ne cufundăm în necazurile noastre și să le prelungim, ci să le folosim pentru o lucrare spirituală. Să luăm cazul tău: afli că logodnica nu poate veni atât de repede pe cât sperai, și ești dezamăgit. Pentru a depăși această dezamăgire poți încerca să-ți spui: „Nu-i nimic, îmi este egal“, și să găsești câteva distracții pentru a uita, dar aceasta nu este cea mai bună atitudine. Îți mai poți folosi decepția gândind, de exemplu: „Circumstanțele îi întârzie venirea, dar pentru a nu-i simți lipsa, mă voi gândi la ea trimițându-i mai multă lumină, mai multă iubire.

Dimineața, la răsăritul soarelui, îmi voi imagina că este așezată alături de mine și că ne îndreptăm împreună spre soare”. Tu trebuie să găsești imaginile, gândurile care îți vor face bine. Acționând astfel, crezi ceva frumos, solid, și când vă veți întâlni, veți avea amândoi sentimentul că nu v-ați părăsit nici o clipă. Dar dacă continui să întreții această stare negativă, îți faci rău, iar când logodnica ta va veni și îți va vedea acest chip îngrozitor, nu va dori decât să plece”. Și bineînțeles, tânărului frate i-a revenit imediat zâmbetul.

Ceea ce lipsește cel mai mult oamenilor este cunoașterea subtilităților vieții interioare. Or, eu v-am

mai spus, noi posedăm un întreg laborator, și depinde deci de noi să căutăm aici elementele ce ne vor permite să adoptăm cea mai bună atitudine. Este imposibil să descriem aceste elemente în mod teoretic, fiecare dintre noi trebuie să le găsească pentru sine însuși reflectând la toate evenimentele vieții sale zilnice.

Să revenim însă la legea contrariilor: ea se verifică atât în viața exterioară cât și în viața interioară. Sunteți capabili, inteligenți, obțineți succese? Așteptați-vă la atacuri. Dacă vreți să nu fiți criticați, ridiculizați, treceți neobservați. Nu

faceți nimic și veți fi lăsați în pace. Imediat ce apare cineva care se distinge prin bogăția sa, frumusețea sa, inteligența sa, tot atunci o mulțime de oameni se aruncă asupra sa ca să-l sfâșie. Iar dacă doriți triumful luminii, trebuie să vă așteptați să provocați întunericul. Dar și situația inversă se verifică: manifestarea lumii întunericului trezește lumina. Câte ființe nu s-au ridicat ca să facă auzită vocea dreptății și a binelui atunci când puterile răului se dezlănțuiau! Dacă aceste evenimente nu s-ar fi produs, acele ființe nu ar fi avut ocazia să se exprime într-o asemenea manieră excepțională. Suntem deci obligați să concluzionăm că dacă nu vom avea dușmani, nu vom ajunge prea departe.

Opoziția este aceea care ne obligă să luptăm, să ne străduim și să descoperim unde se află adevărata noastră valoare. Veți spune că este greu. Evident, dar este singura modalitate de a rezolva problemele. Atunci, în loc să vă plângeți și să vă revoltați, spuneți: „îți mulțumesc Doamne, datorită acestor greutăți mă voi întări și voi deveni cineva. “ Răul este ceva ce îl

obligă pe om să lucreze. Trebuie să lupti ca să ajungi să te îndrepti, să te orientezi, să te armonizezi.

Dar există două feluri de luptă: aceea în care vă suprimați dușmanul și aceea în care îl cruțați.

Dacă vă veți suprima adversarul, nu veți mai avea de luptat... și va fi o catastrofă, nu veți mai progresa deloc! Dacă îl veți cruța ca să luptați întreaga viață împotriva lui, veți deveni puternici. Câți oameni nu încearcă să se descotorosească de dușmanii lor! Ce se întâmplă însă în ziua în care reușesc? Ei nu se simt mai fericiți, au impresia că le lipsește ceva, fiindcă aveau nevoie de acești adversari ca să se măsoare cu ei. Nu trebuie deci să ne suprimăm adversarii, ci să știm cum să acționăm ca să ne întărim, să ne îndreptăm... și să-i îndreptăm și pe ei cu acest prilej! Dar vom reuși cu condiția să nu-i considerăm ca un pe un rău.

De altfel, realitatea constă în faptul că nu ne putem cu adevărat pronunța niciodată asupra binelui și răului, fiindcă nimic nu este în totalitate bine, și nici rău. Chiar și cele mai bune lucruri din lume își au inconvenientele lor. Să luăm exemplul venirii primăverii. Dintr-un punct de vedere, este minunat, lumina, căldura, totul înflorește, dar apar și insectele: viespile, muștele, omizile... păduchii, țânțarii... Deci, oricare ar fi condițiile, trebuie să ne luăm anumite precauții. Neștiutorii se prăbușesc în orice condiții, în vreme ce înțelepții, dimpotrivă, știu cum să lucreze și progresează în cele mai dure încercări. Mai putem observa încă: binele și răul sunt atât de legate încât adesea unul ne conduce la celălalt. De exemplu, progresul tehnic este oare un bine sau un rău? Câte descoperiri care au început prin a fi un bine au sfârșit prin a produce catastrofe. Nu vă mai dau alte exemple, le veți găsi voi înșivă judecând puțin.

Când faceți proiecte pentru o călătorie, o asociație, o schimbare de domiciliu, chiar dacă aceste proiecte vi se prezintă sub o aparență favorabilă, există în realitate ceva ce vă va scapă întotdeauna: consecințele îndepărtate ale acțiunii voastre. Sau doriți să distrugeți pe cineva pe care îl considerați ca pe un concurent, un rival, un adversar și chiar reușiți. În realitate, nu puteți ști dacă i-ați făcut cu adevărat un rău. Se întâmplă astfel pentru că alte ființe, din lumea invizibilă, supraveghează ceea ce se întâmplă; ele ar putea împiedica oamenii să acționeze, iar dacă nu o fac, este deseori pentru că știu că vor putea deturna acțiunile lor.

Binele și răul... trebuie să așteptăm ca să ne pronunțăm; timpul ne va spune dacă este vorba într-adevăr despre un bine sau un rău. Nu putem înțelege această problemă decât studiind exemple din propria noastră viață și din istoria umanității. În orice caz, multe persoane pe care unii au încercat să le distrugă au reușit, prin printr-un șir de circumstanțe, să întâlnească, din contră, succesul și fericirea!

Gândiți-vă la povestea lui Iosif și a fraților săi din Vechiul Testament. Din gelozie, frații lui Iosif au hotărât să scape de el, și într-o zi când au plecat cu turmele la păscut, l-au vândut unor negustori care mergeau spre Egipt. Ajunși în Egipt, negustorii l-au vândut la rândul lor lui Putifar, un slujbaș al faraonului care, impresionat de calitățile lui Iosif, l-a numit intendent al casei sale. În acest post l-au regăsit frații săi după anii de zile. Ce surpriză și câte remușcări pentru ei care au dorit să-l vadă mort! Dar cum s-a purtat Iosif? El le-a spus: „ Eu sunt Iosif, fratele vostru pe care voi l-ați vândut în Egipt. Acum însă să nu vă întristați, nici să vă pară rău că m-ați vândut aici, că

Dumnezeu m-a trimis înaintea voastră pentru păstrarea vieții voastre. Că iată, doi ani sunt de când foametea bântuie în această țară și mai sunt încă cinci ani, în care nu va fi nici arătură, nici seceriș. Căci Dumnezeu m-a trimis înaintea voastră, ca să păstrez o rămășiță în țara voastră și să vă gătesc mijloc de trai în țara aceasta și să cruțe viața voastră printr-o slăvită izbăvire. Deci nu voi m-ați trimis aici, ci Dumnezeu, care m-a făcut ca un tată lui Faraon, domn peste toată casa lui și stăpân peste tot pământul Egiptului/⁴ Iosif le-a spus clar: Dumnezeu a folosit forțele răului pentru a face un bine. Fiindcă un rău nu reprezintă Răul, iar un bine nu este Binele.

Oare nu ați observat și voi evenimente ce păreau la început catastrofale iar la sfârșit s-au arătat benefice? Din păcate, am văzut și invers: evenimente fericite ce s-au transformat în catastrofe, pentru că anumite persoane nu erau pregătite să facă față situației.

Spuneți-vă că, indiferent ce faceți, există întotdeauna o forță care vă împinge și o alta care vă supraveghează și face calcule. Dacă faceți bine, înseamnă că binele v-a împins, dar răul vă supraveghează, așteptând momentul să se manifeste și el. Și mai ales, dacă doriți să mergeți mai departe decât este necesar, trebuie să știți că răul va roade surplusul, și uneori chiar va înghiți totul! De aceea, nici în bine nu trebuie depășită măsura, altfel declanșăm forțe contrare. De ce spunem uneori „că mai binele este dușmanul binelui?” Pentru că dorind să împingem binele mai departe decât ne-ar fi fost folositor, am provocat răul. Ei da, iată echilibrul balanței.

Este esențial să avem o conștiință trează, să fim vigilenți. Trebuie nu numai să constatăm că există

două forțe, dar să recurgem la o a treia, situată deasupra lor, ca să putem acționa corect cu cele două. Atunci când veți sesiza cu adevărat toate acestea, veți înțelege de a vă înălța până veți găsi acel loc interior pe care schimbările nu-l ating. În acel loc veți învăța să lucrați cu forțe contrare.

Cap. 8 - „Pentru a face minunile unui singur lucru” simbolismul lui 8 și al crucii

Ca să înțelegem cum energiile psihice circulă și lucrează în om, trebuie să observăm cum circulă și lucrează ele în natură. Priviți un arbore: cu cât trunchiul și ramurile sale sunt mai înalte, cu atât mai mult rădăcinile sale se afundă în pământ. Este un sistem de compensare pe care îl regăsim în toate planurile, fie că este vorba despre cel fizic, psihic sau spiritual. Deci, cu cât omul tinde să se înalțe în conștiința sa, cu atât mai mult coboară în subconștientul său. Fiecare nivel al conștiinței reprezintă curenți, forțe, entități, și el trebuie să vegheze să țină în echilibru aceste două lumi.

Cea mai mare greșeală a celor care se decid să îmbrățișeze viața spirituală este aceea de a neglija realitatea lumii obscure pe care o poartă în sinea lor. Ei își închipuie că este de ajuns să dorești să lucrezi pentru lumină, să vrei să devii înțelept, drept, dezinteresat, ca să le realizezi efectiv. Ei nu, din nefericire nu este așa. Observăm cum anumite persoane vorbesc astfel despre iubirea spirituală, despre sentimente nobile și dezinteresate, în timp ce ele trăiesc în senzualitatea și dezordinea pasiunilor. Iar altele își închipuie că s-au consacrat unui ideal, în timp ce în realitate au dat frâu liber vanității lor, nevoii de a-

i domina pe alții etc. Veți replica: „Dar de ce? Ele sunt ipocrite, sunt lipsite de sinceritate?” Nu, ele pot avea adevărate aspirații spirituale; numai că „a aspira” la ceva nu înseamnă și a realiza! Iar dacă nu te străduiești să pătrunzi în tine însuși ca să înțelegi structurile și mecanismele psihismului uman, te vei confrunta cu cele mai rele contradicții. La fel cum în macrocosm, în univers, capul negru este reflectarea în apă a Capului Alb, în acest microcosmos reprezentat de om natura inferioară este reflectarea naturii superioare. Întinderea de ape este reprezentată în el de diafragma ce separă în mod simbolic natura superioară de natura inferioară. Și la fel cum capul negru nu poate exista fără Capul Alb, invers, natura superioară și natura inferioară din om nu pot exista una fără cealaltă.

Noi existăm datorită acestei legături a contrariilor: ceea ce este superior și ceea ce este inferior, iar dacă dorim să păstrăm numai pe unul, vom muri. Corpul nostru fizic, cu creierul și intestinele, constituie cea mai bună ilustrare. Această realitate este înscrisă în noi, ne însoțește pretutindeni. Fie că dorim sau nu, noi purtăm lumina și întunericul, pe Sfântul sfinților și mocirlele, viața și moartea. Într-o bună zi spiritul nostru va părăsi corpul nostru fizic ca să se reîntoarcă în regiunile celeste, dar atât timp cât se găsește în corpul nostru, vom fi supuși tuturor contradicțiilor.

„Tot ceea ce este jos este la fel ca tot ceea ce se află în înalt iar tot ceea ce se află în înalt este la fel ca ceea ce este jos” spune Hermes Trismegistul în Tabla de Smarald. Da, tot ceea ce este jos este la fel ca tot ceea ce este în înalt, dar inversat, așa cum o arată această figură în care capul negru este reflectarea în apă a Capului Alb al Domnului. Și Hermes Trismegistul

mai adaugă... „pentru a face minunile unui singur lucru”. Între lumea de sus și cea de jos, între Cer și infern, între Eul nostru Superior și eul nostru inferior există o întreagă circulație; se fac schimburi continue și trebuie să învățăm să lucrăm cu acești doi curenți.

Numai filozofia unității ne permite să vedem lucrurile așa cum sunt ele în realitate. În Dumnezeu totul este 1, și chiar dacă există 2, trebuie să-l înțelegem pe acest 2 din punctul de vedere al lui 1. Numărul 1 reprezintă totul și conține totul; universul există prin el, iar omul este reprezentat de acest număr 1. Există un Creator, un univers, și nimic nu există în afara acestei unități. Nu trebuie deci să respingem nimic. Și de altfel, chiar dacă am dori, nu am putea. Cea mai periculoasă dintre atitudini este aceea de a respinge natura inferioară din noi sau a refuza să o observăm. Ceea ce trebuie, este să înțelegem cum se aranjează lucrurile în interiorul acestei unități.

Meditați deci asupra acestei fraze din Tabla de Smarald: „Tot ceea ce este jos este la fel ca tot ceea ce se află în înalt, iar tot ceea ce se află în înalt este la fel ca ceea ce este jos pentru a face minunile unui singur lucru”. Nu ați înțeles încă suficient aceste cuvinte semnificative, foarte semnificative. Cum se poate ca aceste două lucruri inferior și superior să fie capabile să producă „minuni dintr-un singur lucru”? Pentru că sunt unite. Atât timp cât sunt divizate, nu vor reuși să producă minuni. Sensul vieții, înțelegerea vieții se află în această legătură între înalt și jos. Atât timp cât această legătură nu se face, înțelegerea noastră rămâne incompletă și existența noastră este chiar mutilată.

Găsim o expresie a acestui adevăr în semnul cifrei 8. Schematic, cifra 8 este formată din două cercuri ce se ating într-un punct. Fiecare cerc reprezintă o lume: cercul superior reprezintă lumea din înalt, cercul inferior reprezintă lumea de jos, iar cele două lumi se ating. Ca și în Tabla de Smarald, numărul 8 ne învață că tot ceea ce este jos este la fel ca ceea ce este în înalt și tot ceea ce este în înalt este la fel ca ceea ce se află jos. Cercul care este jos este la fel ca cercul de sus, ele se ating într-un punct și formează o unitate: 8. În numărul 8 regăsim ideea conținută în cuvintele lui Iisus: „pe pământ ca și în cer”. Cerul trebuie să coboare în noi, fiindcă pământul suntem și noi, oamenii. Misiunea omului este aceea de a lega în el Cerul și pământul, de a reflecta Cerul cu ajutorul pământului său, corpul său fizic, astfel ca să se manifeste în mod divin. Este de asemenea sensul acestui simbol străvechi al șarpelui care-și mușcă coada.

Faceți acest exercițiu: desenați cifra 8 concentrându-vă asupra semnului rămas. Începeți de sus și coborând desenați o curbă ce traversează o axă imaginară, ca un stâlp central de o parte și de alta căruia circulă un curent. Formați bucla inferioară, treceți din nou de cealaltă parte a acestei axe, urcați până reîntâlniți curba descendentă, și continuând ajungeți la punctul de plecare. Plecați de sus și vă reîntoarceți sus. Tot ceea ce vine din Cer trebuie să se reîntoarcă la Cer. Iisus spunea că venea de la Tatăl și se reîntorcea la Tatăl. O tradiție spune că atunci când a părăsit pământul, înainte de a urca la Cer, el a coborât în Infern. De ce? A greșit și trebuie să ispășească? Veți spune că ați învățat că el s-a dus ca să elibereze

suflete. Este uimitor cum poate să explice Biserica lucrurile!

Câtă profunzime în numărul 8, acela al echilibrului perfect dintre lumea de sus și cea de jos! Acum îl putem privi pe 8 și orizontal: în acest caz el reprezintă balanța cosmică. În matematică, acest semn este folosit ca simbol al infinitului. Iar dacă suprapuneți un 8 în picioare peste un 8 culcat, obțineți o cruce.

V-am vorbit deseori despre simbolul crucii care este unul dintre cele mai răspândite și mai bogate în semnificații (A se vedea în „Limbajul figurilor geometrice” (Col. Izvor nr. 218) Cap. 6: „Crucea”) în spiritul creștinilor crucea este atât de legată de religia lor, și mai ales de moartea lui Iisus, încât ei au uitat înțelesul și universalitatea acestui simbol. Când eram în Quebec, mi s-a povestit despre cruce că exista încă înainte de apariția creștinismului, fiind un simbol foarte răspândit printre indieni. Când misionarii au apărut, ei nu au acceptat ca populația pe care o considerau păgână, sau chiar sălbatică, să venereze o cruce care, evident, nu avea aceeași semnificație ca în creștinism, și i-au persecutat pe acești indieni nefericiți până când aceștia au renunțat la crucea lor. Câtă necunoaștere, ce punct de vedere îngust!

Schematic, o cruce nu este altceva decât o întâlnire dintre o linie verticală și una orizontală, dar din această figură atât de simplă decurge un mare număr de aplicații. Ceea ce ne interesează cel mai mult aici, sunt aceste două linii ce reprezintă două forțe, două direcții opuse, dar care se întâlnesc pentru a produce uniunea celor două principii masculin (linia verticală) și feminin (linia orizontală). Crucea este una dintre expresiile uniunii celor două principii. A înțelege crucea înseamnă să poți pune în acțiune masculinul și

femininul, pozitivul și negativul. Veți spune: „Dar cum să le pui în acțiune? Este atât de neimportant?” La fel de important ca știința de a folosi apa și focul. Imaginați-vă că nu știți acest lucru... De câte posibilități nu sunteți privați!

Gândiți-vă la tot ceea ce putem face folosindu-ne de apă și de foc. Uniunea celor două principii a creat mișcarea. Și ce este cu adevărat o roată? O cruce în mișcare.

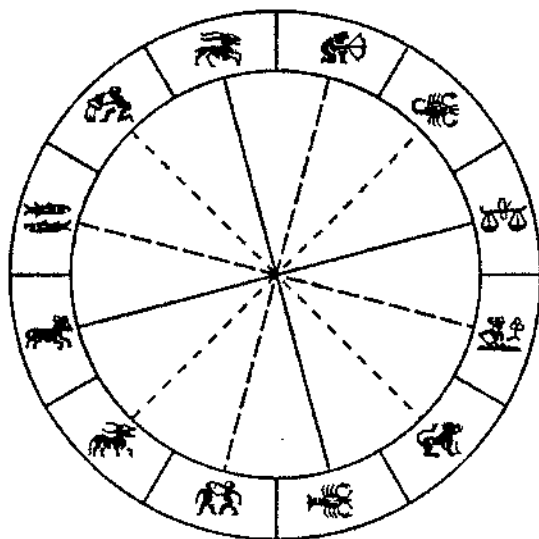
Să studiem acum crucea în spațiu. Ea reprezintă universul ca verticalitate și orizontalitate. Dar în realitate, aceste două direcții se subdivizează: vertical în sus și în jos, iar orizontal la dreapta și la stânga. Sunt cele patru puncte cardinale. Cele patru puncte cardinale nu au numai rolul de a ne orienta pe pământ: toate ființele și obiectele pot fi definite ca aparținând unuia sau altuia dintre acești patru curenți. Această idee are o aplicație foarte interesantă în domeniul vieții interioare, fiindcă regăsim aici legăturile ce există între lumea superioară și lumea inferioară. Putem spune că, în mod simbolic, calitățile, virtuțile se situează în partea superioară a liniei verticale, iar defectele, viciile, în partea inferioară. Fiecărei virtuți îi corespunde un viciu, și invers. Deci, acela care vrea să-și dezvolte o virtute trebuie să fie vigilent astfel ca să înfrâneze trezirea viciului corespunzător.

Să mutăm acum problema în planul orizontal. Aici, în mod contrar planului vertical, nivelul rămâne același. Putem spune deci că fiecărei virtuți îi corespunde simetric o altă virtute, sau fiecărui viciu un alt viciu. În planul orizontal, o virtute nu găsește niciodată un defect de cealaltă parte, ci o altă virtute, și la fel se întâmplă și în cazul viciilor. Deci, pentru a te dezvolta armonios, trebuie să înveți să lucrezi după

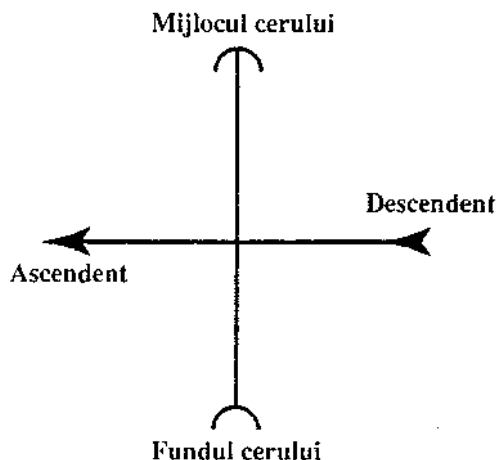
cele două planuri, orizontal și vertical. Iată un punct foarte important. Eu v-am mai spus, dacă vreți să cultivați o virtute și o faceți urmând numai linia verticală, veți trezi în voi defectul corespunzător. După câțva timp de străduință, veți simți cum acest defect se manifestă, și apar decepțiile, descurajarea. Există oameni care nu au decât cuvântul „iubire” pe buze, dar când observăm modul lor de a gândi și de a trăi cu alții, vedem atâta intoleranță, atâta duritate! Unde se află atunci iubirea? Ce se întâmplă oare în mintea și în inima acelor care vorbesc numai despre puritate?... Trebuie deci să fim foarte prudenți. Dacă vreți cu adevărat să vă perfecționați, încercați să vă luați anumite precauții ca să evitați această cădere și să învățați să lucrați după simbolul crucii. Depinde de voi ca să observați care sunt calitățile (răbdare, dezinteres, generozitate, umilință, veselie) ce vă vor ajuta să obțineți virtutea asupra căreia v-ați decis în special să lucrați. Dacă nu veți învăța să lucrați cu crucea, ea va fi aceea ce vă va îngreuna ca o povară. Ce este destinul? O cruce. De ce se spune despre cineva că-și poartă crucea? Veți spune că este o referință la patimile lui Iisus, aceasta însemnând: să-ți suporti încercările. Da, dar lucrurile merg mai departe. Destinul fiecărui om este înscris pe o cruce. Studiați zodiacul: cele douăsprezece semne se repartizează pe trei cruci: prima este formată din semnele Berbec - Balanță, Rac - Capricorn; al doilea dintre semne Taur-Scorpion, Vărsător- Leu; al treilea dintre semne Gemeni - Săgetător, Fecioară - Pești, în fiecare cruce, regăsim cele patru elemente grupate câte două: semnele focului și aerului (masculin) și semnele apei și pământului (feminin). De exemplu, Berbec (foc);

Balanța (aer), Rac (apa) și Capricorn (pământ). Și la fel pentru celelalte.

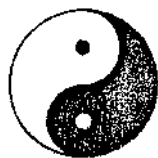
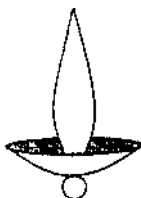
Regăsim crucea în horoscopul fiecărei ființe, cele patru puncte cardinale determinându-i destinul: Ascendent, Descendent, Mijlocul Cerului și Fundul Cerului. În destinul nostru, ca și în Cer, domnesc cele

două principii masculin și feminin, și ele formează în mod simbolic o cruce. Acela care nu a învățat să lucreze cu cele două principii suferă consecințele ignoranței sale: el trebuie să-și ducă crucea ca o povară, în vreme ce acela care știe să lucreze cu cele două principii simte destinul ca un imens teren de descoperiri. Câți creștini nu-și închipuie că dacă poartă o cruce la gât vor fi protejați! Nu, nu este suficient să porți o cruce. Numai înțelegerea crucii este singura ce ne poate proteja.

Uniunea celor două principii se regăsește în figurile sau simbolurile esențiale ale religiilor. Se poate cita în religia egipteană Sfinxul; în religia ebraică, crucea lui Solomon: cele două triunghiuri înălțuite; în India este lingamul: un suport orizontal, principiul feminin, deasupra căruia se înalță o tijă verticală, principiul masculin; la taoiști este cercul în care se înscriu cele două simboluri Yin (feminin, negru) și Yang (masculin, alb) ce se întrepătrund.

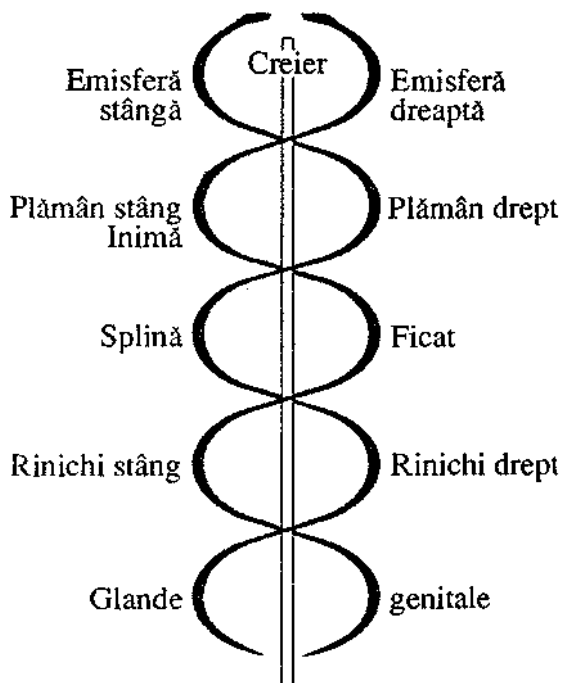
Crucea este o sinteză a tuturor fenomenelor vieții. Adevărata cruce este ființa umană care a știut să dezvolte cele două principii, care a știut să-și afâneze materia făcând-o demnă să primească Duhul Sfânt. Această coborâre a Duhului Sfânt în om reprezintă fuziunea materiei și a spiritului. Este spus în Evanghелиi că în momentul botezului său, Iisus a primit Duhul Sfânt sub forma unui porumbel, și a murit pe cruce. Câte simboluri de meditație! Catarii le-au reunit

reprezentând un porumbel ce poartă o cruce în ciocul său.

Cap. 9 - Caduceul lui Hermes - șarpele astral

Corpul nostru fizic este construit simetric de o parte și de alta a unei axe centrale, coloana vertebrală, și în acest sens se poate spune că este guvernat de numărul 2. Avem 2 ochi, numărul urechilor este 2, iar creierul și nasul, deși sunt 1, sunt în realitate 2: numărul emisferelor este 2, al nărilor tot 2... Apoi, avem 2 plămâni, 2 rinichi, iar mai jos în cazul bărbatului numărul testiculelor este 2, iar la femeie ovarele sunt 2. În sfârșit, avem două brațe și două picioare.

Chiar dacă această simetrie nu este absolută, fiindcă latura stângă a corpului nostru nu este niciodată perfect simetrică cu cea dreaptă, ea există în mod fizic. Dar din punct de vedere psihic, problema se prezintă complet diferit. Studiul creierului uman a revelat că funcțiile celor două emisfere nu sunt identice: emisfera stângă este sediul facultăților analitice (logica, judecata) pe care le putem considera masculine, iar emisfera dreaptă este sediul facultăților de sinteză (intuiția, sensibilitatea) pe care le putem considera feminine. Astfel, cele două emisfere au activități complementare. Putem spune deci că trupul

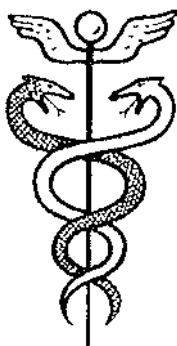
nostru fizic este construit pe bază de simetrie, în vreme ce psihismul nostru se bazează pe polarități le masculină și feminină, pozitivă și negativă.

După Știința Inițiativă, doi curenți pleacă din emisferele dreaptă și stângă ale creierului și coboară

trecând alternativ de o parte și de alta a coloanei vertebrale. Curentul care pleacă din emisfera dreaptă a creierului trece prin plămânul stâng și inimă, se îndreaptă spre ficat, trece apoi prin rinichiul stâng și glanda genitală dreaptă, apoi ajunge în piciorul drept. Cel de-al doilea curent pleacă din emisfera stângă a creierului, se duce în plămânul drept, apoi în splină, de aici în rinichiul drept, apoi în glanda genitală stângă și în piciorul stâng. Acești curenți se încrucișează deci și la fiecare încrucișare are loc trecerea de la pozitiv la negativ, de la masculin la feminin, și invers.

Aceste alternanțe de polarizări pozitivă și negativă sunt cele pe care le întâlnim în Arborele Sefirotic, care este de asemenea o reprezentare a omului. Arborele Sefirotic este construit pe trei stâlpi: o axă centrală, numită Stâlpul Echilibrului, iar de o parte și de cealaltă, Stâlpul Milei (putere masculină, pozitivă) și cel al Rigorii (putere feminină, negativă). Eu v-am arătat felul în care curentul ce emană din Kether coboară până la Malkut alternând polarități le masculină și feminină.

Caduceul lui Hermes este o altă reprezentare a

structurii omului: cei doi șerpi care se încrucișează de o parte și de alta a baghetei centrale sunt cei doi curenți ce șerpuiesc de o parte și alta a coloanei vertebrale. Hindușii îi numesc Ida și Pingala, iar canalul

central din interiorul coloanei vertebrale: Suşumna. Exercițiile de respirație pe care le facem zilnic (A se vedea descrierea completă a acestor exerciții în: „Fructele Pomului Vieții” (Vol. 32 din Opere Complete) Cap. 16 „Respirație umană și respirație cosmică”) sunt în legătură cu polaritatea acestor 2 curenți: astupând nara stângă inspirăm aerul prin nara dreaptă, apoi astupând nara dreaptă expirăm aerul prin nara stângă. Apoi invers: astupând nara dreaptă inspirăm prin nara stângă, apoi astupând nara stângă expirăm prin nara dreaptă. Aceste exerciții de respirație contribuie la buna circulație a acestor 2 curenți în noi.

Peste tot la medici, la farmaciști se poate observa caduceul, dar cine îi poate bănuî cu adevărat bogăția? Ce reprezintă acești doi șerpi? Tradiția prezintă șarpele sub două aspecte opuse: benefic și malefic. În cartea Facerea, Moise spune că era „cel mai șiret dintre toate fiarele de pe pământ”. El este acela care, manifestându-se ca adversarul Domnului, i-a împins pe Adam și pe Eva să nu îi mai asculte ordinele. Dar în cartea Exodului este scris că Moise, la ordinul Domnului, a făcut un șarpe din bronz iar acela care îl privea se vindeca. Atunci când Iisus își trimite discipolii în misiune, el le spune: „Fiți dar înțelepți ca șerpii și nevinovați ca porumbeii”. El face deci din șarpe un simbol al înțelepciunii. La fel, în India, înțelepții sunt numiți „nagui”: șerpi. Cum se explică faptul că același simbol este considerat când malefic, când benefic?

Să observăm puțin maniera în care șarpele se mișcă. El înaintează descriind o sinusoidă. Or, sinusoida este mișcarea luminii. De aceea, atunci când Inițiații doresc să, explice ce este acest agent magic, acest medium universal datorită căruia undele se propagă prin spațiu, pe care îl numesc lumina astrală,

ei se folosesc de imaginea șarpe- lui. Acest agent, prin el însuși, este neutru, el posedă numai o funcție de transmisie, și transmite binele la fel ca și răul. Șarpele astral are deci o natură dublă, bună și rea, iar pentru a exprima această natură Inițiații au plasat doi șerpi în jurul caduceului. Ei reprezintă cei doi curenți pozitiv și negativ ai luminii astrale. Primul este luminos și cald, al doilea este întunecos și rece; unul este alb, celălalt negru. Tradiția îi numește Od și Ob. Sunt cei doi curenți ai vieții și ai morții, ai iubirii și ai urii, adică ai atracției și ai respingerii. Un al treilea curent care îi leagă este numit Aur: lumina. Acela care știe să se folosească de cel de-al treilea curent îi poate comanda pe ceilalți doi.

Fiindcă șarpele a fost acela care i-a împins pe Eva și pe Adam să guste din fructul Pomului Cunoașterii Binelui și Răului, el a devenit un simbol al cunoașterii. Or, cunoașterea, asemenea șarpelui astral, este neutră. Ea este bună sau rea în funcție de felul în care este folosită. Ființele cele mai instruite pot fi cei mai mari binefăcători ai omenirii sau cei mai mari criminali. Cunoașterea conferă putere. Magii albi sunt aceia care își folosesc știința în slujba binelui și sunt legați de șarpele luminii. Iar magii negri sunt aceia care o folosesc pentru rău și sunt legați de șarpele întunericului. Dar și unii și ceilalți se folosesc de același agent, de aceeași energie.

Șarpele posedă două aspecte, dar este unic. Trebuie să îi învingem aspectele negative, și atunci când am reușit să o facem, el se pune la dispoziția noastră, ne dă energiile sale. Da, dar mai întâi trebuie să-l dominăm. Dacă el este acela care ne domină, vom fi pierduți.

Dacă studiem legenda ghicitorului Tiresias, așa cum ne-o prezintă mitologia greacă, vom găsi lucruri foarte interesante privind simbolismul șarpelui.

După legendă, Tiresias era un tânăr grec, fiu al nimfei Chariclo, una dintre însoțitoarele zeiței Atena. Tiresias le-a zărit într-o zi, atunci când acestea făceau baie goale într-un râu. Dar cum un muritor nu trebuie niciodată să surprindă un nemuritor, Atena îl pedepsi luându-i vederea. Chariclo a rămas neconsolată, iar Atena a dorit ca să compenseze această pierdere printr-o înzestrare minunată: ea scoase șarpele ce îl ținea sub scut și îi ordonă să purifice cu limba sa urechile lui Tiresias astfel ca acesta să poată auzi limbajul păsărilor profetice.

După o altă versiune, mai cunoscută, Tiresias se plimba într-o zi la munte când zări doi șerpi ce se împerecheau. El îi lovi cu toiagul ca să îi separe, și omorî femela. Imediat a fost transformat într-o femeie. Șapte ani după aceea, revenind în același loc, el găsi încă doi șerpi împerecheați; din nou, el a vrut să îi despartă, dar de această dată omorî masculul și își redobândi aspectul său de bărbat. Or, într-o zi, zeița Hera era pe cale să-i reproșeze lui Zeus, soțul ei, toate infidelitățile sale. Acesta îi răspunse că nu are de ce să se plângă atâta fiindcă, în iubire, femeia simte nevoia de mai multă plăcere decât bărbatul. Hera a protestat și nu a fost de acord. S-a născut o dispută, și la sfârșit ei au decis să-l consulte pe Tiresias fiindcă acesta trăise experiența celor două condiții masculină și feminină, întrebând, Tiresias răspunse că femeia simte incontestabil mai multă plăcere. Hera furioasă îi luă vederea, dar Zeus îi acordă în compensație darul de profeție și o durată de viață ce se întindea pe șapte generații.

Ne va lua mult timp să studiem toate aspectele mitului lui Tiresias, dar fără să intrăm în detalii, putem nota bogăția simbolismului șarpelui: de fapt, el atinge domeniul sexualității și rolul celor două principii, domeniul cunoașterii (claraudiția și clarvederea), și în sfârșit pe acela al longevității, deci al medicinei. În mitul lui

Tiresias, ca și pe caduceul lui Hermes, există 2 serpi care reprezintă cei 2 poli masculin și feminin, pozitiv și negativ.

Caduceul lui Hermes nu este numai o imagine a structurii omului cu cei doi curenți care circulă de o parte și de alta a coloanei vertebrale, el este simbolul puterilor pe care Inițiatul a ajuns să le dobândească lucrând cu cele două principii ca să acționeze asupra naturii, asupra sa însuși, și asupra celorlalți. De aceea s-a făcut din caduceu un simbol al medicinei. Caduceul lui Hermes reprezintă o întreagă filozofie și o disciplină de viață. El ne învață cum să lucrăm cu cei doi curenți masculin și feminin care circulă în univers. Un veritabil Inițiat care lucrează cu cele două principii, care cunoaște puterea celor două principii ca instrument, ca armă, ca medicament, posedă adevăratele puteri.

Cap. 10 - Principiul vieții și principiul morții: Iona și Horev

I.

Natura este teatrul unei lupte continue între principiu] vieții și principiul morții. Primul unește și organizează elementele peste tot unde pătrunde, în timp ce al doilea separă și descompune aceleași elemente și le retrimite în laboratoarele cosmice unde sunt preluate ca să fie folosite la creația noilor

organisme. Aceste procese sunt observabile în toate regnurile naturii și evident, și în om. Știința Inițiativă numește aceste două principii „Iona” și „Horev”.

Iona și Horev sunt două cuvinte ebraice ce se traduc prin porumbel și corb. Porumbelul și corbul sunt două păsări pe care Noe le-a scos din arca sa ca să vadă dacă apele potopului s-au retras. „După patruzeci de zile, spune cartea Facerea, a deschis Noe fereastra, pe care o făcuse la corabie. Și a dat drumul corbului, ca să vadă de a scăzut apa pe pământ. Acesta, zburând, nu s-a mai întors până ce a secat apa de pe pământ. Apoi, după el a trimis porumbelul, ca să vadă de s-a scurs apa de pe pământ. Porumbelul însă, negăsind loc de odihnă pentru picioarele sale, s-a întors la el, în corabie; căci era încă apă pe toată fața pământului. Și a întins Noe mâna și l-a apucat și l-a băgat la sine, în corabie. Și așteptând încă alte șapte zile, a dat iarăși drumul porumbelului din corabie. Și porumbelul s-a întors la el, spre seară, și iată avea în ciocul său o ramură verde de măslin. Atunci a cunoscut Noe că s-a scurs apa de pe fața pământului. Mai zăbovind încă alte șapte zile, iarăși a dat drumul porumbelului și el nu s-a mai întors”.

Putem asimila Iona, principiul vieții, cu spiritul, iar Horev, principiul morții, cu materia. De la formarea fetusului în sânul mamei, aceste două principii încep să se manifeste luptând unul împotriva celuilalt. Din momentul în care spiritul începe să coboare în corpul copilului ca să-l însuflețească, materia îi opune propria ei putere, și în timp ce puterile vieții se mobilizează ca să însuflețească organismul, principiul materiei acționează deja în surdină ca să frâneze procesul, în primii ani ai vieții, principiul materiei rămâne supus iar rolul său este secundar; el pune piedici atunci când

poate, dar acțiunea sa este limitată de voința și puterea spiritului. Mai târziu, atunci când spiritul a reușit să-și împlinească proiectele în corp, el se îndepărtează, și atunci începe cu adevărat mișcarea descendentă.

Perioada ascendentă este aceea a împlinirii, a înfloririi, a speranței. Părinții încântați constată că odrasla lor crește „ca o ciupercă” fiind plină de forță, de suplețe, de strălucire. Bătrânii suspină: „Ah! Ce frumoasă este tinerețea!” Acest principiu, a cărui funcție este aceea de a aduna elementele, lucrează până la un anumit punct. Dar vine și momentul în care spiritul începe să se îndepărteze de corp, în care nu-și mai face lucrarea ca înainte: el vrea să părăsească corpul și să meargă în altă parte, vizitând alte regiuni, făcând o altă lucrare, învățând lucruri noi. Principiul materiei are atunci din ce în ce mai multă îndrăzneală și își urmează în mod activ activitatea sa de dislocare. Din când în când, spiritul intervine totuși ca să i se opună, apoi se îndepărtează din nou. Până în ziua în care pleacă definitiv.

Principiul distructiv nu întrerupe niciodată acțiunea sa; imediat ce viața apare, el începe lucrul. Dar puterea sa este limitată. Un anumit timp, el este ținut la respect de puterea pe care spiritul o posedă asupra materiei. Apoi vine momentul în care obține victoria, fiindcă există o lege: tot ceea ce se naște trebuie să moară. Viața și moartea sunt un frate și o soră care își dau mâna și lucrează amândoi în sensul evoluției. Moartea ne apare ca un lucru îngrozitor, dar judecați puțin, închipuiți-vă ce s-ar întâmpla dacă și-ar înceta lucrarea, ar fi și mai rău!... Horev și Iona lucrează pe același șantier, dar în perioade diferite. Așa cum spune și Solomon în Ecclesiastul: „Pentru orice lucru este o

clipă prielnică și vreme pentru orice îndeletnicire de sub cer. Vreme este să te naști și vreme să mori; vreme este să sădești și vreme să smulgi ceea ce ai sădit. Vreme este să rănești și vreme să tămăduiești; vreme este să dărâmi și vreme să zidești. Vreme este să plângi și vreme să râzi... “

Numai spiritul este nemuritor și se încarnează fără încetare în forme noi care, la rândul lor, vor fi distruse. În acest timp, omul care se străduiește să ofere în sinea sa primul loc spiritului face să întârzie acțiunea principiului distructiv, ce este de asemenea asimilat de timp: Cronos sau Saturn; el se scaldă în acest izvor al tinereții care este lumina divină și se regenerează. El se străduiește în toate faptele vieții sale să-și deschidă inima bunătății, blândeții, frumuseții, astfel ca să facă loc primăverii în ființa sa.

Nu putem învinge principiul distructiv, dar trebuie să ne opunem lui în mod conștient, să îi împiedicăm acțiunea și mai ales să știm cum să-l folosim. Cum? Atunci când boala și bătrânețea încep să facă ravagii, atunci când îți pierzi forțele și mijloacele fizice, trebuie să-ți spui că a sosit clipa ca să-ți găsești alte ocupații, alte surse de bucurie. Trebuie să știi să folosești totul, iar dacă ești lipsit de energiile fizice, trebuie să sapi în tine ca să faci să țâșnească energiile spirituale care sunt inepuizabile.

Inteligența Cosmică a organizat astfel lucrurile pentru binele nostru. Dacă principul care face să crească și să împlinească ființele nu ar întâlni opoziții și obstacole în planul fizic, omul s-ar pierde. Da, dacă bătrânețea, boala și alte rele nu ar exista ca să-i limiteze puțin, câți oameni nu s-ar transforma în monștri! Dar toți știu că drumul lor merge într-o singură direcție: moartea; în acest domeniu, toți

oamenii sunt egali. Deci, toți sunt obligați să se încline, să fie modești, să judece, să se cumințească și să descopere calea ce duce la Dumnezeu.

Atât timp cât sunt tineri și sănătoși, oamenii nu se gândesc niciodată că principiul dezagregării va ajunge să învingă într-o bună zi. Ei au tendința să creadă că lumea le aparține și viitorul nu va înceta niciodată să le surâdă. Ce surpriză

Balanța cosmică - Numărul 2

vor avea atunci când vor vedea că totul începe să le scape! În această luptă fără milă ce s-a angajat între Iona și Horev, unii doresc s-o rețină pe Iona prin toate mijloacele, ceea ce îi îndeamnă să facă tot felul de prostii. Mulți trăiesc această perioadă a bătrâneții ca pe cea mai dureroasă a existenței lor. Când înțeleg că Horev câștigă din ce în ce mai mult teren, ei aruncă în luptă tot ceea ce trebuiau să păstreze pentru o altă sarcină, și pierd totul.

Veți spune: „Dar nu este corect să luptăm?” Da, dar să știți cum să luptați, aceasta este problema. Nu am venit pe pământ ca să rămânem veșnic tineri și sănătoși, ci să facem un stagiu, o ucenicie. Cele două principii nu sunt dușmane; ele au fost create de Domnul și trebuie să lucreze în alternanță. Funcția lui Horev este aceea de a face ca elementele să se reîntoarcă la locul de unde au venit și să elibereze astfel sufletul uman de lumea iluziilor. De aceea, odată cu trecerea timpului el îi ia lui Iona împărăția sa lumească, înțeleptul este acela care cunoaște cât de sinuoasă este calea și se străduiește să folosească totul. În lumea spirituală, ascensiunea este neîntreruptă. Aici, jos, orice am face, ne vom vedea fruntea și obrații ridându-se, părul albindu-se, dinții căzând. Dar trebuie să înțelegem că aspectul exterior nu are nici o importanță dacă, în spatele părului alb și al ridurilor, se exprimă strălucirea vieții spirituale.

Se spune că moartea este îngrozitoare și urâtă. În realitate, acest principiu care descompune este cel mai mare binefăcător: el permite ființelor să se elibereze ca să meargă mai departe, mai sus. Inițiații, care cunosc planurile Inteligenței Cosmice, acceptă realitatea acestor două principii și se străduiesc să lucreze cu

Iona care purifică, înfrumusețează, iluminează. Iona este un principiu mai degrabă mental și spiritual. Știind că acest principiu poate fi întărit atunci când este alimentat de gânduri curate, de sentimente generoase, putem să încetinim cu toții acțiunea lui Horev din noi.

Eu nu vă spun însă toate acestea ca să vă închipuiți că puteți trăi într-o veșnică tinerețe; nu veți reuși nicicum. Eu vreau numai să lămuresc această problemă ca să știți să acordați preponderență spiritului: spiritul din voi este acela care va întreține activitatea și vă va oferi suplețea și bucuria. Secretul tinereții este acela de a nu te opri niciodată din mersul spre vârfurile munților spirituali.

II.

Nu este nevoie să fii un mare filozof ca să constați că există mereu în viață două forțe prezente ce se înfruntă, producând alternativ în noi sănătatea și boala, bucuria și tristețea, speranța și descurajarea, moderația și violența. Și acestea sunt manifestări ale celor două principii ale vieții și morții: Iona și Horev. Dar nu ajunge să constați aceste manifestări, trebuie de asemenea să fii vigilent ca să ajungi să echilibrezi aceste forțe antagoniste.

Sunteți iritați, prost dispuși, nefericiți? Înseamnă că un taler al balanței voastre interioare atârână periculos într-o parte. Trebuie deci să puneți o greutate în celălalt taler. Dar ce greutate? Ei bine, de exemplu, gândul că sunteți un fiu al Domnului, că aveți un suflet nemuritor, că aveți părinți, copii, prieteni... Există atâtea lucruri de pus pe acest taler: gânduri, sentimente, cuvinte... Căutați-le, străduiți-vă să vă impregnați până în momentul în care veți simți că ați restabilit echilibrul. Da, dar trebuie ca acesta să fie un

fapt conștient, altminteri veți uita. În unele zile, nu știm de ce, echilibrul se restabilește singur, dar alteori nu, iar dacă nu ne obișnuim să reacționăm imediat ce simțim ceva ce nu merge, putem lăsa să coboare în mod periculos unul dintre talerele balanței.

Eu v-am prezentat atâtea metode care acționează, care sunt puternice! De exemplu, cineva se poartă nedrept cu voi, este atât de răutăcios încât nu puteți decât să-l detestați. Gândul acestor răutăți vă urmărește și luptați, suferiți. Iată ce trebuie să faceți: pe celălalt platou al balanței puneți numai această cugetare: „Oh, sărmanul, ca să fie atât de rău trebuie să fie cu adevărat foarte nefericit. Condițiile în care a trăit au fost cu siguranță foarte rele. Atunci, în loc să mă răzbun pe el, trebuie să-l ajut fiindcă eu sunt mai privilegiat”. Iată cum înțelegerea, compasiunea fac o lucrare, și începeți să nu-l mai detestați. Astfel vă eliberați. Faceți-o cel puțin pentru voi, ca să vă descotorosiți de această povară a urii. Judecând, reflectând, puneți deja o greutate pe celălalt taler al balanței, și veți fi cei dintâi ușurați, liniștiți.

Există de asemenea oameni care sunt nefericiți fără să știe chiar de ce. Pe aceștia eu îi sfătuiesc să viziteze niște ospicii, spitale sau închisori, ca să vadă ce înseamnă cu adevărat mizeria fizică și morală. Să-și dea seama de tot ceea ce ei posedă! și vor vedea cu adevărat că trebuie să le fie rușine să-și arate astfel tulburările lor interioare care vin din faptul că nu se străduiesc deloc să-și pună ordine în viața lor psihică. Ei sunt leneși, atât de leneși! Singurul lucru pe care știu să-l facă, este acela de a se grăbi spre farmacie la cea mai mică tulburare, la cea mai mică indispoziție. Eu nu vreau să spun că nu trebuie să mergeți la farmacie, că nu trebuie să luați medicamente. Dar de

ce să recurgeți numai la aceste remedii materiale, fizice, în vreme ce adesea cauza nu se află în planul fizic ci în regiuni mult mai subtile?

Aveți dureri de cap, de exemplu, și luați aspirine, dar această durere de cap poate avea o cauză morală: iritarea, neliniștea... Deci, chiar dacă obțineți o ameliorare, ea nu este de durată dacă vă mulțumiți să înghițiți un medicament. Să nu uitați că în acest caz puteți de asemenea să recurgeți la remedii psihice, la lucrarea gândului. Poate că este mai lungă, dar într-o bună zi este definitivă.

Ce este un război? Un dezechilibru al balanței: oamenii au pus pe un taler invidiile lor, ambițiile lor, lăcomia lor, fără să pună nimic pe celălalt taler ca să-l echilibreze. Se ajunge astfel și la clipa în care disproporția este atât de mare încât violența domină: Horev, corbul, a învins pe Iona, porumbelul. Este imposibil să împiedici neînțelegerile, ostilitățile între indivizi, între popoare. Dar dacă, în același timp, ar exista suficient de multe persoane ca să restabilească echilibrul datorită gândurilor, sentimentelor, rugăciunilor lor, talerul negativ al balanței nu s-ar mai apleca până la punctul în care războiul ar izbucni. Și ce facem când războiul a izbucnit? Miniștrii, ambasadorii se întâlnesc, pun problema în fața ONU, etc. Desigur, nu este inutil, dar este exact ca în cazul medicamentelor: în loc să acționezi asupra cauzelor, acționezi asupra consecințelor.

Știința Inițiativă ne învață că înainte ca un război să se declanșeze în planul fizic, el s-a declarat deja în înalt, în planul psihic: sunt egorurile, entitățile colective ale țărilor care se războiesc. Nu credem îndeajuns în puterea gândului și a sentimentelor. Se acumulează atâtea neînțelegeri, atâtea ură în lumea

psihică încât, fatalmente, faptele se împlinesc într-o bună zi. Faptele sunt mereu consecința gândurilor și a sentimentelor. Dacă iubiți pe cineva, dacă vă gândiți la lucruri bune pentru el, imediat ce îl veți zări, vă veți grăbi ca să-l salutați, să-l îmbrățișați. În timp ce, dacă nutriți la adresa sa tot felul de gânduri și sentimente rele, veți reuși să-l loviți.

Nu este niciodată de ajuns să le spui oamenilor cât de important este să creeze focare de lumină și de pace ca să neutralizeze puterea haosului. A venit vremea ca ei să învețe cum lucrează forțele cosmice. Balanța există în toate domeniile. Știți cum se calculează în fizică rezultanta a două forțe. Ei bine, această lege nu este valabilă numai în planul fizic, ci la fel și în cel psihic. Dacă există de o parte câteva mii de ființe care lucrează cu adevărat pentru binele omenirii, în timp ce alte miliarde se ocupă numai ca să-și aranjeze propriile afaceri arătându-se geloase, egoiste, răzbunătoare, cum mai vreți ca binele și pacea să triumfe? Și în acest caz, evenimentele nu vor fi decât rezultanta forțelor existente.

Gândurile, sentimentele, dorințele, faptele exercită o presiune în lumea invizibilă, iar acelea care exercită cea mai mare presiune izbândesc. Veți spune: „Dar există mult mai multe mii de oameni care doresc triumful binelui!” Da, dar atât de slab, de moale! Ceea ce-și doresc, este să găsească într-o frumoasă dimineață trezindu-se, pacea, bogăția, fericirea, fără să facă nimic ei înșiși pentru ca această pace, această bogăție, această fericire să triumfe. Este adevărat că majoritatea oamenilor doresc pacea... Dar când vor realiza oare că alături de egoismul, de proasta lor înțelegere a lucrurilor, de lenea lor, nu vor putea atinge decât războiul?

Cap. 11 - Triada KETHER - HASED - GHEBURAH

I. Scepstrul și globul

Scepstrul și globul sunt însemnele regalității și, într-o manieră mai generală, ale puterii. De fiecare dată când un personaj este reprezentat cu un scepstru în mâna dreaptă și cu un glob în mâna stângă, știm că este un personaj regal. Dar ce cunoaștem despre semnificația profundă a acestor două obiecte? Oare monarhii înșiși le cunosc cu adevărat?

În general, se consideră că scepstrul este simbolul autorității, iar globul acela al teritoriului asupra căruia se exercită această autoritate. În realitate, lucrurile merg mult mai departe. Scepstrul și globul reprezintă cele două principii masculin și feminin. Principiul masculin este întotdeauna simbolizat printr-o linie dreaptă (un scepstru, un caduceu, o lance, o spadă, un stâlp, un pom) și prin mâna dreaptă. Iar principiul feminin este simbolizat printr-o linie curbă (toate obiectele scobite sau rotunjite: o sferă, un vas, o cupă sau chiar o prăpastie, o grotă) și prin mâna stângă. A ține scepstrul și globul înseamnă a înțelege cele două principii și a ști să lucrezi cu ele.

Regăsim echivalentul globului și al scepstrului regal în lucrarea magică. Magul trasează un cerc pentru a delimita un spațiu și din acel moment spațiul respectiv devine sacru, nici o entitate, nici un element străin lucrării lui nu mai are dreptul de a pătrunde. Apoi, în interiorul acestui cerc, el se folosește de bagheta sa pentru a comanda spiritelor. Cercul reprezintă spațiul material în interiorul căruia magul va lucra, deci principiul feminin. Iar bagheta, puterea spiritului său care va acționa, adică principiul masculin.

Aceste două obiecte simbolice care sunt sceptrul și globul revelă o concepție a regalității potrivit căreia regii pământului sunt reprezentanți ai Regelui Cerului. Deci, ideal, monarhul trebuie să fie în același timp preot și rege. Datorită faptului că este inspirat de modelul divin, el primește puteri pe pământ. Din păcate, istoria ne arată că lucrurile sunt rareori așa, puțini dintre monarhi au fost capabili să încarneze o atât de înaltă concepție a regalității. Și câți dintre cei cărora li s-a încredințat sceptrul și globul, nu au fost decât oameni slabi, neștiutori, dezmațați, cruzi. Dar simbolismul a rămas...

Din moment ce puterea pământească și puterea spirituală nu puteau fi încredințate unui singur om (un preot exersând puterea pământească sau un monarh exersând puterea spirituală), ele au fost separate. Au existat diferite perioade istorice în care cele două puteri au reușit să se echilibreze: preoții și monarhii conștienți de responsabilitățile lor lucrau fiecare în domeniul său pentru binele poporului. Dar aceste perioade au fost rare și de scurtă durată. S-au făcut abuzuri de ambele părți: preoții au dorit să îi domine pe regi pentru a-și servi interesele, și invers. De asemenea, în unele cazuri, s-a considerat că este preferabil ca cele două puteri să fie separate, independente una de cealaltă, fiecare lucrând de partea sa. Da, atât timp cât oamenii nu sunt la înălțimea funcției lor pentru că nu știu să lucreze dezinteresat, aceasta este cea mai bună soluție. Dar ideal este ca aceste două puteri să lucreze împreună.

Să revenim acum la cele două simboluri al sceptrului (care reprezintă principiul masculin) și al globului (care reprezintă principiul feminin) și să

vedem ceea ce Arborele Sefirotic ne poate învăța despre acest subiect.

În vârf domnește Kether, Coroana. Este capul, care acționează folosindu-se de cele două brațe ale sale: sefirotii celor doi stâlpi laterali ai Rigorii și Milei ce reprezintă cele două principii masculin și feminin. Regele, capul, este în înalt și în mijloc, pentru a supraveghea și a păstra un echilibru corect între cele două brațe, adică între indulgență și severitate care sunt în mod particular simbolizate prin sefirotul Hased și Gheburah.

Când citim Evangheliile în lumina acestor noțiuni descoperim că acești doi curenți erau reprezentați pe lângă Iisus de către sfântul Petru și sfântul Ioan. Sfântul Petru era un om dur, gata de luptă, mergând până în punctul de a scoate spada. Aceste trăsături de caracter îl făceau apt pentru realizări materiale și de aceea Iisus a sfârșit prin a-i spune: „Tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica mea”. Cât despre Ioan, din contră, întreaga sa existență a fost dedicată iubirii și contemplației. Sfântul Ioan și sfântul Petru reprezintă cei doi curenți pe care trebuie să știm să-i echilibrăm, să îi folosim cu discernământ. Din păcate, de-a lungul istoriei, Biserica a adoptat mai ales manifestările sfântului Petru.

Deci nu numai regii, ci toți oamenii sunt legați de aceste simboluri ale sceptrului și globului. Fiecare trebuie să știe când să manifeste indulgență și când rigoare. Fiindcă pe acest echilibru este bazată viața în societate. Dacă manifestăm mereu severitatea (Gheburah) sau mereu indulgența (Hased), unde vom ajunge? Forța și blândețea sunt evident în opoziție permanentă una cu cealaltă și nu le putem cere să fie altceva decât ceea ce sunt. Așa cum sunt, amândouă

sunt necesare în viață și în natură. Aceluia care se află în mijloc îi revine sarcina de a ști cum să le folosească, și acesta este rolul capului: Kether. În momentul în care trebuie să acționați cu severitate, treziți în același timp și indulgența în inima voastră, altminteri veți deveni duri, nedrepti. Și invers, când doriți să manifestați indulgență în privința unei persoane, trebuie în același timp să păstrați o anumită rigoare pentru ca ea să nu-și închipuie că sunteți slabi și că-și poate permite totul. Da, trebuie găsit mereu un echilibru, și acest lucru este dificil.

Pe moment, poate că nu sunteți interesați de ceea ce vă spun. Dar așteptați să aveți într-o bună zi o funcție care să vă aducă oameni sub responsabilitatea voastră, și veți vedea dacă este cazul să țineți cont de toate acestea. Ca părinți și educatori, mulți dintre voi au aceste responsabilități, dar ce fac ei? Se plâng că întâlnesc numai greutăți de care, desigur, îi acuză pe copii și elevi.

Să nu acuzați pe nimeni decât pe voi, care nu știți cum să echilibrați cei doi curenți ai rigorii și milei, ai intelectului și inimii!

Toți bărbații și toate femeile posedă aceste două principii psihice simbolizate de sceptru și glob, dar le lipsește conștiința, ei nu-și dau seama de bogățiile pe care le posedă, și cu atât mai puțin cum să le folosească. Întâlnim foarte rar ființe care sunt capabile să dezvolte armonios facultățile intelectului și cele ale inimii, ființe care știu să fie perspicace, riguroase, fiind în același timp capabile de indulgență, de suplețe și deschidere în fața celorlalte. Cauza constă în faptul că oamenii nu știu să alterneze activitățile ce hrănesc intelectul și cele ce hrănesc inima. Acest echilibru necesită o mare vigilență. Dacă omul nu este

conștient, dacă nu ia măsuri, riscurile sunt mari ca să fie antrenat să comită excese într-un sens sau altul.

II. Intelectul și inima

La fel cum în planul fizic avem două picioare pe care trebuie să le mișcăm unul după celălalt ca să putem merge, tot așa și în planul psihic trebuie să apelăm alternativ la intelect și la inimă. Iar în acest caz este mult mai greu. În planul psihic, majoritatea oamenilor merg într- un singur picior. Este adevărat că există mai puțini care se folosesc numai de piciorul drept - intelectul - fiindcă aici trebuie cel puțin să studiezi și să judeci. În vreme ce aceia care se folosesc numai de piciorul stâng sunt foarte mulți! Este mult mai ușor să te lași copleșit de sentimente și emoții...

Unii dintre voi sunt poate mirați să mă audă spunând uneori că îmi place mult circul, considerând că acest spectacol este pentru copii. Da, este un spectacol pentru copii, fiindcă ei nu îi descoperă sensul său mai profund. Dar atunci când judecăm, înțelegem că anumite numere de circ reprezintă victoriile pe care omul trebuie să le obțină în viața sa interioară: îmblânzirea tigrilor, leilor și a panterelor, lecțiile de dans ale urșilor și elefanților, traversarea unui cerc în flăcări, aruncarea în gol și prinderea, mersul pe sârmă etc. Să luăm exemplul acrobatului pe sârmă: ca să-și păstreze echilibrul, el înaintează îndepărtându-și brațele sau folosindu-se de o prăjină orizontală. El trebuie mereu să-și corecteze poziția: la dreapta, la stânga... puțin mai sus, puțin mai jos. Această situație este deopotrivă aceea a omului, fiindcă viața este o sârmă rigidă, iar dacă nu vrea să cadă trebuie să se gândească mereu să adauge ceva într-un loc, să

scoată altceva din altul, ca să mențină în echilibru cele două talere ale inimii și intelectului.

Centrul echilibrului se găsește în urechi, iar înțelepciunea este legată simbolic de urechi. Înțeleptul este acela care știe să păstreze echilibrul, care știe de fiecare dată să redreseze situația. Iar expresia „a redresa situația” înseamnă tocmai faptul că în existență lucrurile au mereu tendința să meargă fie într-un sens, fie în altul și trebuie de fiecare dată să le îndreptăm.

Atunci când două persoane sunt în conflict, ele au tendința instinctiv să se refere la o a treia, sau la o instanță superioară care va pune lucrurile la punct, acest rol fiind, în principiu, cel al tribunalelor. Da, dacă se ajunge la tribunal, înseamnă că nu au fost în stare ele însele să-și rezolve corect problemele. Nu putem să ne rezolvăm problemele, și mai ales pe cele interioare, decât dacă ne concentrăm asupra unei a treia instanțe, mai înalte. Această instanță, cea mai înaltă, cea mai puternică, o numim Dumnezeu, și trebuie să ajungem până la ea ca să ne rezolvăm problemele. Este ceea ce semnifică locul lui Kether deasupra celor doi stâlpi.

Inima și intelectul posedă fiecare cincizeci la sută din adevăr, și trebuie ca un al treilea factor să se interpună ca să spună când să se manifeste unul și când celălalt. Dacă se ajunge la căsătoria intelectului cu inima, adevărul va exista din plin și complet. Care este preotul care va oficia căsătoria? Cel de-al treilea factor ce stă la vârful stâlpului echilibrului: Kether. Da, Kether este preotul, factorul echilibrant. Iată încă un subiect de reflecție: de ce trebuie ca o a treia persoană (preot, primar) să prezideze căsătoriile? Această

ceremonie a căsătoriei este plină de sens și merită să medităm asupra ei.

În realitate, această idee a unei forțe ce le echilibrează pe celelalte două poate fi înțeleasă într-o manieră mult mai largă. Viața noastră psihică se bazează pe trei elemente esențiale: intelectul, inima și voința. Intelectul gândește, inima are sentimente iar voința împinge la acțiune. Deci, pentru a avea o atitudine corectă, trebuia ca, în funcție de circumstanțe, inima să echilibreze intelectul și voința, fie ca intelectul să echilibreze voința și inima, fie ca voința să echilibreze inima și intelectul. Atunci când sunteți tulburați, neliniștiți, dezorientați, să știți că în voi se află cauza: nu ați știut ce principiu să puneți în centru ca să le echilibrați pe celelalte două. Cel de-al treilea factor nu trebuie niciodată să ia partea unuia sau altuia, ci să vegheze ca ceilalți doi să se echilibreze.

Calitatea esențială pentru păstrarea echilibrului este vigilența. Priviți acrobații: câtă vigilență, câtă concentrare! O secundă de neatenție și urmează căderea. La fel se întâmplă și în viață: câte greșeli și căderi nu avem fiindcă nu am simțit că balanța se înclină periculos într-o parte! Ca să nu pierdeți echilibrul, trebuie să vă concentrați asupra unui înalt ideal, care este de asemenea un aspect al acestei a treia instanțe, și să-l așezați în fața privirii voastre interioare. Tot ceea ce veți

face atunci va rămâne în linia acestui înalt ideal ce vă menține cu fermitate și vă împiedică să cădeți. Accidentele vieții nu mai au prea multă influență asupra voastră fiindcă vă păstrați echilibrul, știți cum să reacționați, știți în ce moment și în ce manieră să

manifestați calitățile principiului masculin și acela ale principiului feminin.

III. Linia dreaptă și linia curbă

Este cunoscut faptul că linia dreaptă este cea mai scurtă cale de la un punct la altul. Dar trebuie mereu să ne folosim de linia dreaptă? Este foarte rar cazul în care dorind să ne atingem direct un scop, nu ne izbim de interese contrare cu ale noastre. Este deci de preferat uneori să urmăm o linie curbă, adică să o luăm pe căi ocolite, trecând prin locuri unde nu vom întâlni obstacole. Dar cum toate ocaziile nu ne sunt la fel de favorabile, trebuie să așteptăm și cel mai bun moment ca să trecem. Aceasta înseamnă că, atunci când vrem să ne realizăm proiectele, este mai bine să evităm să ne impunem imediat, ci să dăm dovadă de psihologie, de răbdare, de suplețe.

În general, bărbații au mai degrabă tendința să urmeze linia dreaptă iar femeile linia curbă. Această tendință se regăsește în conformația lor fizică: observăm în general mai multe linii drepte la bărbat și mai multe linii curbe la femeie. Dar femeia este mai rezistentă în ciuda fragilității ei, fiindcă știe mai bine să se adapteze decât bărbatul. Știind că nu va fi niciodată avantajată de forță, și pusă de multă vreme într-o situație de dependență în raport cu bărbatul, ea a dezvoltat perspicacitatea, suplețea, și este mai inteligentă în anumite domenii. Bărbatul are tendința de a avansa mereu drept, și întâlnește fatalmente obstacole, dar cum dorește să învingă, el nu dă înapoi, și apare confruntarea. Este adevărat că la sfârșit, din cauza tuturor acestor lupte, el poate deveni o ființă excepțională căreia să i se confere mari

responsabilități, fiindcă nu se lasă tulburat de criticile, opozițiile și obstacolele care îi apar în cale.

Ca să devii o ființă de excepție trebuie să știi să mergi urmând linia dreaptă. Dar aceasta nu vrea să spună că linia dreaptă este mereu de preferat liniei curbe, totul depinde de domenii și de circumstanțe. Traectoria luminii este în același timp linia dreaptă și sinusoidă; ea ne învață că trebuie să știm să avansăm urmând aceste două principii care sunt, în mod simbolic, linia dreaptă și linia curbă. În natură totul este construit după aceste două linii, le regăsim chiar pe chipul nostru prin nas, care este schematic o linie dreaptă verticală, și prin gură care este o linie curbă orizontală.

Dar tendința naturală a oamenilor, bărbați sau femei, este aceea de a dori să se impună, adică de a cere, de a pretinde, de a constrânge, iar ceea ce este extraordinar este că acest lucru li se pare ușor. În momentul în care cer ceva, sau dau un ordin, nu se gândesc că vor întâmpina opoziții, aceasta fiind situația cea mai întâlnită, și că se va declanșa atunci o luptă din care vor ieși epuizați. Aceia care manifestă această tendință de a dori mereu să comande trebuie să se analizeze, și vor înțelege de unde le apare oboseala. Bineînțeles, mulți vor pretinde că au o meserie în care trebuie să-și asume mari responsabilități, și că munca lor îi obosește fiindcă ceilalți nu încetează să le creeze greutate. Nu, oboseala nu vine de la muncă atunci când știi cum să lucrezi, ea apare din confuzia ce o facem adesea între a lucra și a comanda, a ne impune.

Câte persoane nu realizează faptul că în toate manifestările lor au o atitudine dominatoare! Fie că este vorba despre viața lor profesională sau despre cea

de familie, ele trebuie mereu să-și impună punctul lor de vedere. Ei bine, această atitudine le uzează. Veți spune: „Dar este obositor, ești copleșit și atunci când ai în spate pe cineva care-ți comandă: fă așa, nu fă așa!” Da, fiindcă nu se cunosc metodele de transformare a acestor curenți emisivi. Dacă le-ar fi cunoscut, ar fi simțit, dimpotrivă, că se întăresc. Încercați și veți vedea: a învăța să suporti este o artă, și în vreme ce acela care caută să se impună se epuizează, celălalt, care primește aceste energii și ajunge să le transforme, se întărește. De ce credeți voi că bărbații trăiesc mai puțin decât femeile? Fiindcă simt mai mult nevoia să-și manifeste voința, necesitatea lor de a domina. În vreme ce femeile sunt mai mult obișnuite să suporte; și adesea chiar, în mod inconștient, adoptând o atitudine mai pasivă, se întăresc.

Linia dreaptă ne învață că trebuie să fim autoritari, dar voința trebuie să rămână sub stăpânirea inteligenței și să fie inspirată de elanul inimii. Acela care este animat numai de voință nu face decât să se războiască cu ceilalți și cu el însuși, producând pagube. În același timp voința este motorul activității, iar a fi lipsit de voință este cel mai rău lucru. Trebuie să ai voință, adică să mergi urmând linia dreaptă, dar știind totodată să te folosești de linia curbă, adică să avansezi cu discernământul intelectului și bunătatea inimii.

Cap. 12 - Legea schimbului

Întreaga viață în societate este bazată pe echilibrul balanței, adică pe schimburi echitabile. Iar schimburile corecte se rezumă în două cuvinte: a primi și a da.

Activitatea ce ilustrează cel mai bine această idee este aceea a comerțului. Intrați într-o băcănie, cereți un kilogram de cireșe... Băcanul le cântărește ca să vă dea exact cât ați cerut: el pune cireșele pe un taler al balanței, iar pe celălalt greutatea. Evident, în zilele noastre, balanțele sunt mai moderne, dar sunt bazate pe același principiu. Apoi el vă oferă cireșele iar voi, în schimb, îi plătiți. Dacă ați plătit, totul este în regulă, sunteți chit, altminteri veți avea necazuri.

Cum se face că oamenii au înțeles atât de bine importanța acestei chestiuni a echilibrului în schimburile lor cotidiene? De mii de ani ei au căutat să pună la punct instrumente de măsură, de cântărit, ca să ușureze schimburile, și tot din același motiv au creat și banul. Problema este clară pentru toată lumea în planul material, fiecare știe ce înseamnă schimburile corecte și echitabile. Dar iată că aceasta nu este de ajuns, fiindcă legea schimbului atinge toate domeniile existenței. Cineva spune: „Eu sunt corect, cinstit, îmi plătesc impozitele, le ofer salarii bune angajaților mei, nu îmi înșel clienții”. De acord, dar cum te porți cu părinții tăi, cu soția ta, cu copiii tăi?

Este mult mai ușor să fii cinstit și corect în planul material decât în planul psihic! Observăm chiar cum unii oameni afișează tot felul de semne exterioare ale cinstei și echității lor ca să ascundă mai bine necinstea în adevăratele relații umane care sunt mult mai nedefinite și mai subtile decât raporturile de bani și de interese materiale! Ei îi pot înșela pe alții... dar nu totdeauna; însă ei nu înșeală Justiția Divină care are alte concepții decât justiția umană asupra a ceea ce înseamnă cu adevărat a primi și a dăruia.

Justiția Divină nu judecă numai faptele voastre, ci și gândurile, sentimentele, intențiile voastre. Ați dat în

mod conștient un sfat prost cuiva, l-ați îndemnat la revoltă, la disperare: din punct de vedere material, obiectiv, nu vi se poate reproșa nimic. Dacă această persoană merge la judecător și spune: „Priviți în ce stare m-a adus acest individ“, judecătorul îi va răspunde că acest caz nu este prevăzut în cod, că nu poate face nimic pentru ea. Mulți oameni, știind că nu există nici un tribunal care să pedepsească gândurile rele, sentimentele rele, intențiile rele și cuvintele mincinoase, sunt destul de șireți ca să fie impecabili în domeniul faptelor pentru a nu fi prinși!

Da, există oameni care sunt ași în domeniul subînțeleșurilor, ca să strecoare îndoiala în capul cuiva. De exemplu, un om vrea să-i facă rău colegului său de serviciu: el știe că acesta este gelos pe soția sa și așa, dintr-odată, îi spune într-o dimineață: „Ieri am trecut pe strada X... și mi s-a părut că am zărit-o pe soția ta“, știind că menționând numele acelei străzi va trezi cele mai rele bănuieli soțului ei... Seara, la întoarcerea acasă, soțul îi face o scenă soției sale care se apără, se justifică, și în sfârșit adevărul se restabilește. Dar chiar dacă celălalt ia apoi un aer rușinat și ipocrit: „Oh! Scuză-mă, dragul meu, m-am înșelat, am confundat-o cu altcineva“ răul este făcut, el a reușit să insinueze îndoiala la soț. Ce tribunal poate condamna un asemenea comportament? Există mii de modalități de a face rău fără a cădea sub jurisdicția umană. Dar nimeni nu scapă de justiția divină.

Iar în schimburile cu oamenii, vă puteți comporta cinstit în aparență, nici un portărel nu se va prezenta la ușa voastră, dar ceva înăuntru vă va frământa repetându-vă: „N-ai fost drept, ai luat și nu ai dat“. Chiar dacă nu sunteți conștienți, aici se află realitatea: ceva în interior vă frământă și nu sunteți fericiți.

Câte persoane nu întâlnim în viață care cad victime acestui gen de dificultăți! Nu sunt lovite de un anume rău, dar nu încetează să exprime o nemulțumire, o amărăciune a cărei cauză nu o cunosc, și evident pentru ele alții sunt vinovați. Ele întrețin în sinea lor o stare jalnică găsind mereu ceva de criticat în atitudinea anturajului lor privitoare la ele. De ce nu a venit nimeni să le vadă? De ce nu au fost invitate? De ce nu li s-a scris? De ce nu au fost felicitate pentru mașina nouă, pentru noua rochie sau noua coafură?... Evident, fiindcă nu sunt iubite sau cineva este gelos pe ele... Motivele lor de reproș sunt nenumărate. Niciodată aceste persoane nu vor admite că veritabila cauză a dificultăților lor se află în ele însele.

Adevărata tragedie a oamenilor constă în faptul că așteaptă de la ceilalți altceva decât pot

ei să le ofere. Iar ceea ce aceștia le oferă ca un dar prețios, ei îl nesocotesc, fiindcă nu aceasta așteptau. Ei sperau mereu altceva, și cum acesta nu vine, nu numai că sunt nerecunoscători de ceea ce au primit, dar devin răzbunători. Priviți, oare creaturile umane poartă recunoștință Creatorului? Nu, și ele au chiar tot felul de reproșuri să îi facă. Oare copiii sunt cu adevărat recunoscători părinților lor? îi auziți adesea cum își bat joc de ei și îi critică... Să nu mai vorbim despre plângerile discipolilor la adresa Maestrului lor! De ce ei nu îi eliberează de toate relele lor fizice și psihice?... De ce nu le dă mijloacele să-și găsească o soție (sau un soț) și o situație bună?... De ce nu le descoperă toate secretele Științei Inițiatice?... Maestrul le-a oferit toate metodele ca să lucreze asupra lor înșiși, să se perfecționeze și să devină adevărați fii ai Domnului, luminoși, surâzători, dar nu aceasta își doresc ei, nu, iar Maestrul este foarte vinovat că nu răspunde

dorințelor lor. Fiindcă rolul unui Maestru este acela de a satisface toate poftele nemăsurate ale discipolilor săi; dacă nu ați știut-o încă, ei bine, o veți afla astăzi.

Doamne Dumnezeule, ce să faci cu asemenea ființe? Nu trebuie să ne mai uimim apoi dacă ele sunt veșnic nefericite. Să învețe puțin să ofere ceva în schimbul a tot ceea ce primesc de la Domnul, de la părinții lor, și de la Maestrul lor - dacă au unul. Să aibă cel puțin sentimente de recunoștință, și balanța se va echilibra din nou: ei vor găsi pacea și bucuria. Fiindcă schimburile echilibrate sunt o lege a naturii, trebuie să înțelegeți că ingratitudea rupe acest echilibru și într-o bună zi nu veți mai primi nimic.

Asistați la concertul unui virtuos... să spunem un pianist. El oferă publicului inspirația sa, rodul unei lungi lucrări, dar dacă acest public nu manifestă nici o recunoștință pentru această lucrare, dacă face zgomot sau chiar dacă este neatent, pianistul va simți, și chiar dacă este cel mai mare virtuos din lume, el nu va da tot ceea ce este în stare să dea, fiindcă schimburile nu se fac corect. Se mai poate întâmpla ca, privind în sală, acest pianist să descopere o singură privire încântată, fermecată. Atunci el va cânta pentru acea privire, pe care poate că nici n-a observat dacă aparține unui bărbat sau unei femei, pentru acea lumină ce strălucește acolo, în întunericul sălii, și devine genial! Omul are nevoie, oricum ar fi, să simtă un ecou al faptelor, al cuvintelor sale. Dacă nu există reciprocitate, nici un schimb nu este posibil. Or, schimbul este legea vieții.

Vă lipsiți de multe lucruri neștiind să recunoașteți valoarea a ceea ce vi se dă. Chiar și persoana cea mai răbdătoare, cea mai generoasă, ajunge în final să se descurajeze. De ce să mai continue să vă facă bine,

dacă voi nici măcar nu observați? Ea simte că-și pierde vremea cu voi, atâta tot, și se va îndrepta spre altcineva, mai capabil să aprecieze ceea ce ea vrea să ofere. Chiar și un Maestru Spiritual trebuie să țină cont de această realitate. El își oferă bogățiile și cunoștințele unor oameni cărora le poate trezi un ecou. Altminteri, el tace, nu-și încredințează comorile unui vapor naufragiat. Veți spune: „Dar nu știam că lucrurile stau astfel și că trebuie să fim atât de atenți!” Ei bine, trebuie să învățăm. În limba franceză există expresia „legătură comercială cu cineva” în sensul de „contact cu cineva”. Or, comerțul înseamnă „schimb”. Gândiți-vă de acum înainte să meditați asupra tuturor aplicațiilor ce derivă din acest cuvânt.

În planul fizic, dacă oferiți un obiect, este sigur că nu-l veți mai avea. Iar dacă în schimbul unui kilogram de cireșe cumpărate la băcănie dați bani, aceasta va însemna ceva mai puțin în buzunarul vostru. Dar atunci când dovediți recunoștință, chiar dacă nu vi se oferă nimic, primiți. Da, acest lucru este extraordinar! Fiindcă recunoștința este o deschidere a inimii și a sufletului vostru, și deschizându-vă veți primi tot ceea ce este frumos și bun în natură și în viață. Chiar dacă aceste cadouri nu vă erau personal destinate, le veți primi voi, în vreme ce, acela care trebuia să le primească, dacă este ingrât, nu va primi nimic.

Într-o Școală Inițiativă învățați că legea schimbului este o lege inflexibilă: dacă luați, trebuie să dați. Și chiar dacă nu luați deloc, va trebui totuși să dați! De ce? Fiindcă în acest fel veți declanșa o mișcare, și veți primi ceva în schimb. Dar începeți cel puțin prin a învăța să dați atunci când ați primit, fiindcă va fi deja un progres.

Revizuiți tot ceea ce ați trăit alături de creaturile care vă înconjoară. Examinați în mod sincer cum vă comportați cu părinții voștri, cu copiii voștri, cu prietenii voștri, în societate, dar și cu natura, și în sfârșit cu Dumnezeu. Veți observa că ați luat multe lucruri de la creaturile vizibile și invizibile fără să vă preocupați să înapoiați cât de puțin. Aveți deci datorii. Ei bine, trebuie să știți că v-ați încarnat tocmai ca să plătiți aceste datorii. Fără excepție, noi avem cu toți o karmă de rezolvat. Contează mai puțin faptul dacă este vorba despre o karmă individuală sau una colectivă. Există karme personale cât și karme sociale, naționale, rasiale, dar nu este neapărat nevoie să vă puneți întrebări în această privință. Trebuie să ne plătim datoriile, atâta tot, fiindcă este vorba despre dreptate; altminteri vom acumula o datorie karmică.

Karma are la origine dezechilibrul balanței. În ziua în care oamenii vor înțelege filozofia balanței, ei vor ajunge să aranjeze atât de bine lucrurile încât nu vor mai fi nici urmăriți, nici pedepsiți de legi. Ascultați-mă, și străduiți-vă să mă înțelegeți. Atunci când veți auzi cuvântul „justiție”, va trebui ca întreaga voastră ființă să tresară la gândul că acest cuvânt conține toate secretele echilibrului cosmic.

Cap. 13 - Cheia și încuietoarea

V-ați gândit vreodată ce este o cheie?... Cu un gest automat, aproape distrat, introducem zilnic cheia în încuietoare fără să ne întrebăm măcar ce reprezintă o cheie și cu atât mai puțin să interpretăm simbolurile cheii și ale încuietorii. Ele conțin o știință formidabilă! Cum am putea rezolva problemele vieții, dacă nu ne-am gândit ce reprezintă o cheie și o încuietoare?

Schematic, putem spune că o cheie este alcătuită din trei elemente: o parte zimțată ce deplasează pana încuietorii, o tijă, și în sfârșit, o extremitate de formă geometrică, deseori circulară, dar care poate fi și triunghiulară sau cruciformă. Iar funcția unei chei, toată lumea o știe, este aceea de a intra într-o încuietoare pentru a deschide sau a închide o ușă.

Să revenim la cea de-a doua carte a Taratului. Papesa, așezată în fața unui voal întins între două coloane, stă cu mâna dreaptă pe o carte întredeschisă așezată pe genunchiul său drept și ține în mâna sa stângă două chei: una de aur ce se termină printr-un triunghi și cealaltă de argint, ce se termină printr-o cruce. Triunghiul și aurul corespund principiului masculin: spiritul; crucea și argintul corespund principiului feminin: materia. Acest lucru ne arată că dacă avem cunoașterea celor două principii posedăm cheia ce deschide marea Carte a Naturii. Veți spune: „Dar există două chei!” Da, dar aceste două chei nu reprezintă de fapt decât o singură cheie: cunoașterea celor două principii.

Vă mai amintiți ce v-am spus despre numărul 2? Pentru Știința Inițiatrică 2 nu reprezintă $1+1$, ci 1 polarizat în masculin și feminin. Trebuie întotdeauna să menținem prezent în minte că 1 îl conține pe 2 ca putere iar 2 este polarizarea lui 1. Atunci când Inițiatul introduce cele două chei în încuietoare (putem considera natura ca pe o imensă încuietoare), poarta se deschide, adică voalul Templului întins între cei doi stâlpi se înlătură.

Aceste simboluri ale cheii și încuietorii se regăsesc în toate domeniile existenței. Peste tot se găsesc chei și încuietori ce deschid uși, pentru că peste tot există o

materie în care spiritul trebuie să pătrundă pentru a-i descoperi bogățiile.

Cabaliștii ne învață că acela care a parcurs cele 32 de căi ale înțelepciunii reușește să deschidă cele 50 de porți ale lui Binah. Binah este Mama Divină, materia primordială, cea mai pură, cea mai subtilă. Iar Tatăl Ceresc este cheia care deschide încuietorile materiei. Pentru acela care știe cum să o deschidă, această materie este inepuizabilă. Este într-un sens ceea ce fac savanții atomiști: ei au ajuns să deschidă o poartă în materie, iar această putere fantastică pe care au eliberat-o astfel poate arde totul. Ei au găsit o cheie ce le permite să realizeze fisiunea atomului, dar nu știu încă să se folosească corect de ea pentru binele umanității. Prin spirit, singura cheie adevărată, ei vor reuși să deschidă încuietorile materiei și să elibereze puterile sale ascunse. Deocamdată, ei sunt departe de a cunoaște secretele acestei materii primordiale pentru că nu adoptă o atitudine corectă față de principiul feminin, și tocmai de aceea Mama Divină le refuză comorile sale.

Toate comorile sunt conținute în materie, dar nu în această materie pe care o cunoaștem și care nu este decât o iluzie, o asemănare a materiei. Adevărata materie nu se găsește aici. Nici măcar chimiștii și fizicienii nu cunosc adevărata materie. Atunci când descompun materia, ei constată că eliberează energie. În realitate, dacă ar fi avut aparate mai perfecționate, ar fi descoperit că această materie a cedat locul unei alte materii mai fină, mai subtilă, ce aparține unei alte regiuni. Dar oamenii nu vor ajunge niciodată să descompună materia ultimă, numai Dumnezeu însuși o poate face. Atunci când El va descompune materia, ea va reintra în sânul său, nimic nu va mai exista, va fi

liniștea absolută, noaptea cosmică. Până aici, dispariția materiei se aseamănă cu dispariția norilor. Ați observat aceasta: câțiva nori albi încep să se formeze pe un cer albastru complet senin... De unde au apărut? După câteva clipe ei s-au topit în spațiu, nu mai există nimic. Deci, ei se aflau acolo, dar nu mai sunt... În realitate, densitatea materiei este aceea care se schimbă; materia nu dispare deloc, fiindcă ea este polul complementar al spiritului. Nici chiar fisiunea atomului nu face să dispară materia.

Trebuie ca această materie să fie ceva extraordinar de viu, de curat și luminos, pentru ca Dumnezeu însuși să se folosească de ea ca să creeze. Adevărata materie este soția Domnului, pe care cabaliștii o numesc Șekina. Iar oamenii repetă în viața lor aceste fenomene cosmice, dar nu sunt conștienți de ele. Ei nu-și dau seama că reproduc, în cel mai simple fapte ale existenței lor, misterele Creației. Bărbatul are nevoie de femeie ca să dea un trup energiilor ce emană din el și să aducă pe lume copilul, tot așa cum artistul are nevoie de materie ca să dea formă ideilor sale. Și acesta este deopotrivă misterul cheii și al încuietorii.

În spatele simbolurilor cheii și încuietorii se găsesc toate puterile, toate bogățiile. Dar oamenii se folosesc în mod mecanic de cheia lor căutând încuietori. Oare ce deschid ei în acel moment? Uși prin care diavolii încep să iasă ca să-i atace și să-i distrugă treptat! Ei nu știu ce uși să deschidă și nici cum să le deschidă: în loc să învârtă cheia la dreapta, ei o răsucesc la stânga. Iar atunci când doresc să închidă la loc o ușă ce au deschis-o printr-o întâmplare nefericită, ei nu mai știu cum să o facă, și lasă să scape toate relele: este povestea cutiei Pandorei!

Atunci când oamenii vor dori cu adevărat să studieze semnificația cheii și a încuietorii, ei vor dispune de chei ca să deschidă încuietori la care nici măcar nu s-au gândit vreodată. Da, urechile, gura, nările, iată încuietori; chiar și creierul este o încuietoare. Atât timp cât oamenii nu vor înțelege aceasta, le vor lipsi cheile ca să deschidă porțile naturii, dar și porțile din ei înșiși. Câți nu rămân încă închiși în propria lor închisoare interioară! Ei se află acolo, prizonieri, nenorociți, cu o coajă de pâine și un pahar cu apă, în vreme ce, dacă ar fi știut să găsească cheile pentru toate încuietorile ce le poartă în sinea lor, ar fi trăit în libertate și belșug. Fiecare explică în felul său propriile nenorociri, dar eu vă spun: necazurile voastre vin din faptul că nu cunoașteți nimic despre chei și încuietori!

Ca să rezumăm, putem spune că o cheie există în cele trei lumi ale spiritului, ale sufletului și ale corpului. Există deci trei chei, care reflectă această cheie unică ce nu o putem găsi decât în înalt. Hermes Trismegistul numește această cheie ce deschide toate ușile Telesma. Este „forța cea mai puternică dintre toate forțele ce va învinge toate lucrurile subtile și va pătrunde în toate lucrurile solide“. Această forță Telesma vine de la soare, și acolo trebuie să o căutați. Atunci când contemplați soarele, cereți-i să vă descopere această cheie care vă va da viața veșnică

Cap. 14 - Lucrarea spiritului asupra materiei - cupa Graalului

Cele două principii masculin și feminin, care sunt cele două principii ale spiritului și materiei, își au originea în înalt, în regiunile celeste. Dar aceste

principii se manifestă și acționează în toate planurile, până în planul fizic, și în toate domeniile planului fizic, fiindcă polaritatea se exprimă în toate domeniile. Atunci când lucrați, voi înșiși sunteți spiritul care acționează asupra materiei, iar acest lucru nu este valabil numai atunci când doriți să fabricați un obiect sau să pregătiți masa; activitatea spirituală este deopotrivă o lucrare a spiritului asupra materiei. „Dar asupra cărei materii?” veți replica... Aveți răbdare, veți înțelege imediat.

Imediat ce conștientizați necesitatea de a îndrepta anumite lucruri în voi înșivă și vă decideți să începeți această lucrare, vă polarizați: existați voi și materia asupra căreia doriți să lucrați. Lucrarea spirituală cere mai întâi cunoașterea de sine, adică să știi să distingi eul de non eu. Trebuie deci să ne îndepărtăm de ceea ce în mod obișnuit denumim eul nostru dar care în realitate nu ne reprezintă, ca să ne apropiem de ceea ce suntem noi cu adevărat: eul nostru divin. Dacă dorim să facem o lucrare, înseamnă că noi conștientizăm deja că nu ne identificăm realmente cu acel obiect asupra căruia dorim să lucrăm, și separându-ne de acesta, ne polarizăm.

Polarizarea începe din momentul în care ne hotărâm să înfăptuim această lucrare. Ea se face în mod inconștient, dar pe măsură ce ne separăm de noi înșine, ea devine mai conștientă. Începem să observăm din ce în ce mai mult diferența dintre partea care face lucrarea, spiritul, și cea care reprezintă obiectul, deci materia acestei lucrări. Ajungem chiar la concluzia că gândurile, sentimentele datorită cărora executăm această lucrare, nu sunt decât instrumente aflate în slujba noastră, înțelegem că adevăratul nostru eu se află dincolo de gânduri, de sentimente și de

fapte: el nu gândește, el nu simte, el nu acționează, el se găsește mereu dincolo, este lumină pură.

Dar îndepărtarea de sine nu înseamnă că trebuie să te părăsești definitiv. Noi nu-l părăsim pe acest eu, față de care luăm o anumită distanță, dimpotrivă, îl păstrăm la vedere, și după ce ne-am înălțat până la Cer cu ajutorul gândului, coborâm ca să-l orientăm mai bine și să-i afânăm materia. Și din nou ne îndepărtăm, și din nou ne apropiem. Ne înălțăm spre Cer și după ce ne-am întărit, limpezit, iluminat, coborâm din nou ca să ne instalăm în aceste locuințe care sunt corpul mental, corpul astral și corpul fizic. Până în acest moment, nu ne-am instalat cu adevărat în corpul nostru așa cum o cred anumiți materialişti; dimpotrivă, îl tragem după noi, suntem cufundați în el, striviți, sufocați uneori, dar nu ne-am instalat în el.

Spiritul nu se poate instala decât într-o locuință demnă de el. Așteptând, spiritul (sau mai degrabă ceea ce credem că este spirit!) se plimbă cu corpul, exact ca un bărbat și o femeie cumsecade ce se plimbă braț la braț, împleticindu-se... Ce spectacol! Dar aceasta este exact situația ființei umane care nu a înțeles încă că trebuie să facă o lucrare asupra ei însăși. Care este acea lucrare? Să elibereze principiul divin din ea pentru ca acesta să se poată ridica cât mai sus posibil, astfel ca la întoarcere să purifice, să ilumineze locuința ce îi aparține.

Închipuiți- vă că primiți un teren ce nu a fost niciodată cultivat: este acoperit de buruieni. Îl puteți lăsa așa cum este, necultivat, nelucrat. Dar îl puteți de asemenea și defrișa, lucra, însămânța, uda, iar după o vreme el devine minunat: cereale, pomi fructiferi, legume, flori... Apropiindu-vă de el, l-ați „spiritualizat”⁴¹. Dar a trebuit mai întâi să vă îndepărtați ca să căutați

unelte care să vă permită să lucrați această bucată de pământ.

Iată încă un exemplu. Se poate întâmpla ca un tată de familie să nu-și găsească în țara sa de lucru pentru a-și putea întreține familia; atunci el pleacă în străinătate. Acolo, lucrează o vreme, și atunci când se reîntoarce după ce a câștigat mulți bani, este fericit că poate asigura viitorul soției și copiilor săi. Dar a trebuie mai întâi să-i părăsească o vreme ca să poată apoi să le satisfacă nevoile. Același lucru se petrece cu discipolul care meditează, se roagă, cu diferența că nu este vorba despre luni și ani, ci numai de câteva momente atunci când spiritul se îndepărtează de corpul fizic. Rămânând prea legat de corp, el nu poate face mare lucru pentru acesta, deci pleacă „în străinătate” ca să câștige bani... să spunem mai degrabă ca să primească lumină. La întoarcere, el readuce acea lumină corpului și locuitorilor săi: el îi luminează, îi însuflețește, îi purifică, îi regenerează. Dacă vă simțiți uneori lipsiți de vlagă și pierduți, înseamnă că spiritul vostru nu mai este cu voi, el călătorește. Să nu vă îngrijorați, el va reveni, și în acel moment vă veți simți din nou activi și creativi.

Aceia care nu vor să plece în străinătate vor continua să-și ducă cu ei în mod penibil corpul. Și spunând „corpul”, eu înțeleg mai ales creierul care nu va fi niciodată pregătit să înțeleagă marile mistere ale naturii, nici să rezolve corect problemele vieții. Trebuie deci să existe mereu această îndepărtare și această apropiere. Această mișcare dublă este simbolizată de steaua lui Solomon: spiritul (triumghiul cu vârful în jos) coboară ca să se încarneze în materie, iar materia (triumghiul cu vârful în sus) trebuie să se afâneze, să se purifice, astfel ca să nu se mai opună vibrațiilor

spiritului care lucrează asupra ei ca să o aducă la prima ei puritate, la lumina originală. Alchimiștii au denumit aceste două procese „solve” și „coagula”⁴¹, adică a dizolva și a coagula.

Pentru ca spiritul să coboare în noi, trebuie să ne consacrăm Cerului spunând: „Oh îngerai ai Cerului, arhangheli și divinități, servitori ai Domnului Atotputernic și ai Mamei Divine, luați-mă în posesia voastră cu tot ceea ce îmi aparține, astfel ca împărăția Domnului să se împlinească pe pământ și Epoca de Aur printre oameni”. Atât timp cât nu sunteți consacrați

Cerului, nu sunteți cu adevărat determinați, și nu știți măcar în slujba cui vă aflați. Atunci, nu sunteți folositori nimănui, nici altora și nici vouă înșivă.

În spațiu se dă o luptă între forțele luminii și cele ale întunericului, și ca să contribuiți la victoria luminii, trebuie să începeți să reduceți tot ceea ce este și neclar și întunecos în voi. Astfel veți împlini programul pe care Iisus ni l-a dat în rugăciunea de duminică, Tatăl Nostru. „Sfințească-se numele Tău” în intelectul nostru, „Vie împărăția ta” în inima noastră, „Facă-se voia Ta precum în Cer așa și pe pământ”, ceea ce înseamnă consecința primelor două activități.

Fiecare om este vizitat fie de spirite luminoase, fie de spirite întunecate, fiindcă și unele și altele își găsesc în el hrana. După direcția ce o urmează și idealul care îl însuflețește, el atrage entități celeste sau infernale. Este deci o întreață lucrare pe care trebuie să o efectueze asupra proprie sale materii ca să atragă spiritele luminoase și să devină receptaculul Divinității. Divinitatea nu coboară într-un vas murdar, ea nu poate coborî decât într-o cupă luminoasă, cristalină, așa cum este cupa Graalului.

În lumina învățământului nostru, ce cuprinde toate tradițiile din trecutul cel mai îndepărtat, care ne dă cheile și însușește toate simbolurile, această poveste a căutării Graalului ia o semnificație excepțională. După legendă, Graalul este o cupă prelucrată din smaraldul căzut de pe fruntea lui Lucifer atunci când acesta a fost aruncat în prăpastie. De această cupă Iisus s-a servit în seara Cinei și în această cupă Iosif din Arimateea ar fi cules câteva picături din sângele lui Iisus după crucificarea sa. Iosif din Arimateea lăsa această cupă fiului său. Apoi, i s-a pierdut urma, și de atunci oamenii au încercat s-o regăsească, dar în zadar.

Cupa de smarald este principiul feminin: culoarea verde este aceea a lui Venus, dar în toată puritatea sa. Este receptaculul, forma materială ce culege și protejează la sânul ei principiul masculin, spiritul, reprezentat aici de sângele care este de culoare roșie, culoarea lui Marte. În semnificația sa inițiativă, cupa Graalului este imaginea ideală a corpului omului care a știut să lucreze asupra propriei materii, purificând-o, făcând-o nealterabilă, incoruptibilă, demnă de a primi cea mai prețioasă dintre chintesențe: sângele lui Hristos, spiritul.

Deci, fiecare discipol al unei Școli Inițiatice este un Parsifal care pleacă în căutarea Graalului. Dar în realitate, trebuie să plecăm în noi înșine în căutarea Graalului. Cupa Graalului este corpul nostru - și înțeleg prin aceasta nu numai corpul nostru fizic, ci și corpul nostru astral (sediul sentimentelor noastre) și corpul nostru mintal (sediul gândurilor noastre). Fiindcă suntem vii, înseamnă că deja cupa noastră este receptaculul vieții divine, al sângelui lui Hristos, al spiritului, dar este un receptacul imperfect. Câte

strădanii nu mai sunt de făcut înainte a străluci ca Sfântul Graal și a produce efectele sale minunate! După legendă, cavalerii erau aceia care plecau în căutarea Graalului, fiindcă virtuțile necesare pentru a realiza această lucrare interioară sunt acelea care îl caracterizează în general pe un cavaler: îndrăzneala, tenacitatea, loialitatea, fidelitatea, noblețea caracterului. Iar învățământul nostru ne oferă toate metodele ca să dezvoltăm aceste virtuți.

Mulți se tem să se angajeze pe calea spirituală, fiindcă au impresia că se aruncă în gol. Evident, este periculos să te arunci în gol, atât timp cât nu ți-au crescut aripile. Dar acela care se aruncă în gol fiind în sufleteț cu adevărat de dorința de a se pune în slujba spiritului, nu va cădea: aripile i se vor desface și va zbura în spațiu. Nu veți fi feriți de căderi rămânând în materie, dimpotrivă. Iar dacă unii și-au spart capul alegând viața spirituală, înseamnă că această alegere nu a fost inspirată de motive curate, dezinteresate și adevărat spirituale. Încercați să întrezăriți viitorul ce se deschide acum în fața voastră. Atunci când ați descoperit minunile vieții spirituale, ele sunt mai prețioase decât banii, mai prețioase decât aurul. Veți spune: „Da, dar într-o zi ne-ați vorbit despre un secret pe care-l cunoașteți ca să obțineți aur, deci aceasta vă interesează cu adevărat”. Da, am spus-o, dar ați uitat ce am mai adăugat. V-am spus că atunci când vreți să obțineți gradele cele mai înalte ale Inițierii, trebuie să ajungeți să nu vă mai folosiți de cunoștințele și puterile voastre într-un scop material, ci numai într-unul spiritual (Măreția unei ființe, adevărata sa putere, este aceea de a nu folosi niciodată în scop personal puterile ce le posedă. Acela care se folosește de practicile magice ca să obțină iubirea, mărirea, banii, sau să se

descotorosească de un dușman, comite de fapt acte de magie neagră. Adevărata magie, magia divină, constă în a dori să-ți folosești toate capacitățile, toate cunoștințele, pentru realizarea împărăției Domnului în sine și în ceilalți. Foarte puțini magi ajung la acest grad superior în care nu mai au interes pentru magia în sine, în care nu mai întreprind operații magice, în care încetează să mai comande spiritelor ca să-și satisfacă câteva ambiții personale, în care unicul ideal este acela de a lucra în lumină și pentru lumină. Aceia care reușesc sunt teurgii, adică ființe care practică magia divină, lucrarea lor fiind complet dezinteresată. Aceștia sunt binefăcătorii omenirii.). Am dorit să verific eficacitatea acestei metode pe care o cunoșteam: am făcut o încercare, și după câteva zile am primit câteva mici monede de aur. Oh! Nu vă holbați așa la mine, nu erau decât foarte puține. Desigur, vreți să știți ce am făcut cu ele. Le-am dat. Vreți să știți cui? Ce curioși sunteți! Câtorva copii. Am magnetizat acele mici monede și am dat-o pe fiecare dintre ele unui copil ca un talisman. Ce-ați fi vrut să fac eu cu acele monede de aur? Am vrut numai să verific metoda. Am verificat-o, am văzut că merge și mi-a fost de ajuns. Gândul meu se află în altă parte, lucrarea mea este în altă parte.

Cap. 15 - Uniunea dintre eu și corpul fizic

Destinul unei ființe care vine să se încarneze pe pământ este în mare parte determinat de sexul ei, masculin sau feminin. De aceea, în toate țările din lume, prima grijă a părinților la nașterea unui copil este aceea de a ști dacă este băiat sau fată, fiindcă după conformația sa fizică, ființa umană este

predestinată unei anumite funcții sau activități mai degrabă decât alteia. În chip fizic, afectiv, mental, nu ne așteptăm ca bărbații să se manifeste ca femeile, și invers. Și unii și ceilalți au capacități, anumite calități de dezvoltat, fiindcă au roluri diferite de asumat.

La modul fizic, o ființă umană nu poate fi decât bărbat sau femeie, și în general este imposibil să ne înșelăm în acest caz. Dar din punct de vedere psihic, lucrurile sunt mai complexe: în mod psihic, fiecare ființă umană posedă cele două principii și nu putem deci să-l asimilăm pe bărbat cu principiul masculin iar pe femeie cu principiul feminin. Inițiații din trecut care au meditat asupra enigmelor naturii umane au tradus această idee prin figuri, prin imagini, prin mituri, în simbolismul chinezesc al yin-yang-ului, partea yin neagră, feminină, conține un punct alb iar partea yang, albă, masculină conține un punct negru, exprimând astfel faptul că masculinul conține întotdeauna o parte feminină și invers. Și în mitologiile greacă și latină regăsim reprezentări ale Afroditei (Venus) având barbă și pe Zeus (Jupiter) cu o barbă și cu sâni de femeie.

Bărbații și femeile vii nu sunt principii abstracte, bărbații și femeile vii sunt combinații ale masculinului și femininului în proporții inegale, și chiar mai mult, de la o încarnare la alta, ei își pot schimba sexul fizic. Fiindcă Inteligența Cosmică a stabilit că, pentru a evolua, pentru a se perfecționa, ființa umană trebuie să cunoască ambele stări, ambele condiții, obținând astfel pe deplin calitățile fiecărui principiu. Se poate întâmpla ca o femeie să fie în realitate un bărbat ascuns într-o formă feminină, și nu veți găsi în ea principiul feminin pe care îl căutați. De ce această ființă are o formă feminină în timp ce temperamentul ei este acela al unui bărbat? Pentru a învăța să

îndulcească acest principiu masculin care a făcut din ea, în trecut, o ființă dură și dominatoare. Sub această aparență feminină, ea este obligată să lucreze asupra calităților principiului feminin. La fel, așa cum există femei care sunt în sinea lor bărbați, există și bărbați care sunt în sinea lor femei: ei se simt foarte prost în trupul lor de bărbat.

Majoritatea oamenilor au ambele principii aproape egal dezvoltate și se adaptează indiferent de corpul în care se află, acela de femeie sau de bărbat. Dar alții nu reușesc, și acest lucru poate explica multe cazuri de homosexualitate. Unele ființe găsesc principiul complementar de care au nevoie la persoane de același sex. Fiindcă într-o manieră generală, nu forma exterioară este aceea care contează, ci senzația pe care o trăiești în prezența acestei forme. Ești atras de o ființă - bărbat sau femeie - la care găsești principiul complementar, psihic și spiritual.

Un spirit, un suflet se leagă de un corp pentru o viață. În momentul morții intervine separarea, și mai târziu, în încarnarea următoare, se va face o altă uniune. Eul omenesc nu este nici bărbat, nici femeie, el devine unul sau celălalt încarnându-se pe pământ în funcție de cum este polarizat pozitiv sau negativ. Dacă este polarizat pozitiv, el se încarnează în general sub o aparență feminină pentru a poseda ambele principii; și invers, dacă este polarizat negativ, el ia corpul unui bărbat. Vă veți întreba: „Dar de ce depinde această polarizare a eului omenesc?” De stadiul de evoluție în care se află și de lucrarea ce trebuie să o ducă la îndeplinire pentru a se perfecționa.

Încarnarea pe pământ este deja, într-un anume fel, o formă de căsătorie. Putem spune că prima căsătorie

pe care o face o ființă umană este aceea a eului său cu corpul fizic, iar această căsătorie cere fidelitate.

Cap. 16 - Taina împărtășaniei

Unii dintre voi se vor gândi fără îndoială că dau o importanță excesivă problemei celor două principii masculin și feminin. O fac pur și simplu pentru că nu au știut să interpreteze anumite pasaje din Evanghelii.

Recitiți în Evanghelia după Ioan povestea vizitei pe care Nicodim i-a făcut-o lui Iisus. Nicodim era un medic din Israel, și de frica ca să nu se compromită pe lângă membrii Sanhedrinului, a venit să îl întâlnească pe Iisus noaptea. El îl întreabă, iar Iisus i-a făcut această revelație ce nu-și va epuiza niciodată bogăția simbolică: „Adevărat, adevărat zic ție: De nu se va naște cineva din apă și din Duh, nu va putea să intre în împărăția lui Dumnezeu”. Or, ce reprezintă apa, dacă nu principiul feminin? Iar ce este spiritul, dacă nu principiul masculin, focul? (A se vedea în „Revelațiile focului și apei” (Col. Izvor 232) capitolul I: „Apa și focul, principii ale creației”).

Dar la fel de importante pentru înțelegerea celor două principii sunt cuvintele pe care Iisus le-a pronunțat cu ocazia ultimei cene alături de discipolii săi. În timp ce mânca, Iisus a luat pâinea, a binecuvântat-o, a rupt o bucată și a dat-o discipolilor săi spunând: „Luați, mâncați, acesta este Trupul meu”. Apoi a luat un pahar de vin, l-a binecuvântat și l-a dat spunând: „Beți dintru acesta toți că este sângele meu. Aceasta să faceți spre pomenirea mea”. Aceste gesturi și cuvinte ale lui Iisus sunt repetate de preot în timpul unei slujbe, în momentul împărtășaniei. Nu vom putea înțelege ce reprezintă cu adevărat o slujbă religioasă

dacă nu vom înțelege că este o ceremonie magică în care împărtășania este momentul cel mai semnificativ. Pâinea și vinul reprezintă cele două principii veșnice, masculin și feminin, pe care s-a bazat întreaga creație.

Atunci, de ce în religia catolică credincioșii nu își fac comuniunea decât cu pâine, cu anafura, trupul lui Hristos, care reprezintă principiul masculin? Vinul, sângele lui Hristos, principiul feminin este rezervat numai preoților. Credincioșii sunt hrăniți numai cu un singur principiu, principiul masculin; principiul feminin lipsește.

Pentru mine totul este sacru și nu doresc să mă amestec în problemele Bisericii Catolice; dar poate că într-o bună zi ea își va da seama că există ceva ce nu este complet. Nu cunosc motivele pentru care ea a hotărât astfel; poate aceste motive sunt valabile, eu nu știu, și nu este treaba mea. Dar adevărata împărtășanie presupune existența ambelor principii, iar suprimarea unuia dintre ele produce un dezechilibru.

Veți spune că acest lucru nu este atât de important: împărtășania este un act simbolic, iar anafura pe care preotul o pune în acea cupă care este anafornița poate foarte bine reprezenta în același timp și trupul și sângele lui Hristos. Nu, dimpotrivă, într-un act simbolic trebuie luate în considerație toate aspectele astfel ca să îi aprofundați sensul. Nu este important faptul că acei credincioși înghit anafura sau mănâncă o bucată de pâine, și beau o înghițitură de vin, fiindcă ei nu vor fi nici mai mult nici mai puțin sănătoși. Important este ca ei să înțeleagă simbolul, iar dacă simbolul este mutilat în reprezentarea sa, percepția lor va fi și ea la fel.

Absența principiului feminin în împărtășanie este grea în consecințe. Biserica Catolică a amputat religia

de ceva esențial pentru înțelegerea marilor mistere ale vieții. Viața nu se poate naște dintr-un singur principiu, ea se naște din fuziunea celor două principii masculin și feminin. Ne putem închipui o nuntă la care să fie prezent numai mirele? Iar persoana care ar veni să explice: „Mireasa a rămas acasă, dar nu este grav, vom face totuși ceremonia“, va fi mai degrabă prost primită. Nicăieri nu s-a văzut așa ceva; chiar și în țările în care există obiceiul de a ține pe femei închise, departe de priviri, mireasa este prezentă la căsătorie. Fața îi este poate acoperită cu un voal, dar ea este prezentă. La ceremonie, atât bărbatul cât și femeia sunt prezenți fiindcă reprezintă cele două principii datorită cărora viața continuă să se perpetueze.

Împărtășania și căsătoria sunt două taine care celebrează uniunea celor două principii masculin și feminin datorită cărora viața se perpetuează din înalt până la baza creației. Diferența constă în faptul că această căsătorie privește mai mult planul fizic, viața socială, în vreme ce împărtășania se referă la planul spiritual și la viața interioară. Dar simbolul este același și îl regăsim la începutul și la sfârșitul misiunii lui Iisus. După Evanghelia lui Ioan, Iisus a făcut primele minuni în Caana Galileii unde a fost invitat la o nuntă: a schimbat apa în vin. Ca să asiste la nuntă și să facă acolo primele sale minuni, însemna că Iisus vedea în această ceremonie cu totul altceva decât ceea ce văd oamenii obișnuiți. Iar taina împărtășaniei a fost ultima faptă ce a săvârșit-o înaintea morții sale. Cum să nu observăm atunci că învățământul lui Iisus se bazează pe cunoașterea acestor două principii?

Cap. 17 - Mitul androginului

În dialogul intitulat Banchetul, Platon se referă la mitul androginului primitiv. În timpuri imemorabile, pe pământ au trăit creaturi umane care erau deopotrivă bărbați și femei: ele erau de formă sferică și posedau două chipuri, patru brațe, patru picioare, două organe genitale etc. Aceste ființe posedau o vigoare excepțională, și fiind conștiente de puterea lor, au început să-i atace pe zei. Foarte îngrijorați, aceștia au căutat o modalitate să le slăbească, iar Zeus a fost acela care a găsit soluția: ele vor fi tăiate în două! Ceea ce s-a și întâmplat. Și iată de ce, de atunci, aceste două jumătăți separate ale aceleiași ființe n-au încetat să rătăcească prin lume căutându-se una pe cealaltă pentru a se uni și a-și regăsi astfel integritatea lor primară.

Această idee a androginului primitiv, ființa perfectă care posedă dubla natură masculină și feminină, se regăsește într-un fel sau altul în majoritatea marilor tradiții religioase și filozofice. Chiar și în cartea Facerea o putem întâlni fiindcă anumiți cabaliști au interpretat episodul în care Dumnezeu o scoale pe Eva din coasta lui Adam ca o menționare a separației sexelor. Și alchimiștii văd în lumea minerală această polaritate a masculinului și femininului pe care o exprimă prin simbolul lui Rebis, cuvânt ce înseamnă: lucru dublu. Rebis este o figură în formă de ou (care este un simbol al întregului) în interiorul căruia este reprezentat un corp cu două capete: un cap de bărbat deasupra căruia se află soarele (principiul masculin), și un cap de femeie deasupra căruia se află luna (principiul feminin). Toate aceste tradiții reiau ideea conform căreia creația este rezultatul polarizării unității. Fiecare creatură nu este decât o jumătate dintr-un întreg, ea se simte deci în permanență incompletă și nu poate

trăi în liniște decât în clipa în care își va găsi partea complementară.

Întreaga aventură umană nu este deci decât căutarea unei jumătăți pierdute. Peste tot observăm numai bărbați și femei care se caută. Ei nu știu nici măcar de ce o fac, dar se caută, este un fapt instinctiv, o voce le spune că astfel își vor regăsi integritatea lor primordială. Din când în când, pentru câteva minute, câteva secunde, ei gustă ceva ca o fericire de nedescris, ca o dilatare misterioasă, dar aceasta nu este de durată, și apar fatalmente decepțiile, necazurile. Dar cum nu-și pierde niciodată speranța, ei continuă să caute schimbând subiectul... sau obiectul!

De ce se întâmplă toate acestea? De ce? De ce ființa umană nu ajunge să realizeze aspirațiile sale cele mai profunde? Fiindcă această uniune nu trebuie să se facă mai întâi în planul fizic. Planul fizic nu trebuie să fie decât sfârșitul unei lucrări ce a fost în prealabil împlinită în planurile psihic și spiritual. Altminteri, nu vom găsi, în cel mai fericit caz, decât plăceri și stări de fericire trecătoare. Dacă unii, foarte puțini la număr, au ajuns să realizeze în chip durabil această unitate fuzionându-se în planul fizic, înseamnă că au făcut în prealabil o întreagă lucrare interioară. Fiecare ființă umană trebuie să caute să unească cele două principii mai întâi în ea însăși, lată filozofia androgenului, aceasta fiind cea mai înaltă filozofie care există.

În mitul povestit de Platon, există un detaliu ce este deosebit de semnificativ: ca să slăbească acele creaturi care amenințau puterea zeilor, Zeus s-a hotărât să le taie în două. Ideea ce reiese din acest fapt este clară: puterea ființei umane constă în posesia celor două principii. Tocmai această posesie a celor

două principii masculine și feminine o face să fie asemănătoare zeilor.

De fapt, chiar și în starea de mutilare în care se află, ființa umană posedă în mod fizic cele două principii. Da, în gura sa: limba este un principiu masculin, iar cele două buze sunt un principiu feminin, ele având un copil: cuvântul. De aceea, singura putere adevărată a ființei umane se găsește în cuvânt. Priviți: printr-un singur cuvânt, ea poate obține tot atâtea rezultate ca prin orice alt mijloc material. Ea poate construi și distruge, poate aduna și separa, poate restabili pacea sau declanșa un război, poate vindeca sau îmbolnăvi. Atunci când androginul primitiv s-a divizat, putem spune că, în mod simbolic, femeia și-a păstrat buzele, principiul feminin, iar bărbatul limba, principiul masculin. De aceea, pentru a putea regăsi acum puterea lor originală, ei se caută pentru a se uni. Da, aici se găsește originea îndepărtată a acestui impuls care face ca bărbații și femeile să se caute.

Chiar dacă observăm că această căutare ia adesea forma plăcerii, a distracției, sensul ei profund este acela de a regăsi unitatea Verbului, unitatea principiului creator care este masculin și feminin. În partea superioară a corpului lor bărbații și femeile au păstrat aceste două principii: în gură, limba și cele două buze se află împreună. Deci, chiar dacă un bărbat singur sau o femeie singură nu pot zămisli un copil, prin cuvânt, fiecare, separat, este un creator datorită celor două principii ce există în gură.

Toate Evangheliile nu sunt decât ilustrarea acestei idei. Datorită atotputerniciei Verbului Iisus a făcut minuni. El îi spune slăbănogului: „Scoală-te, ia-ți patul tău și umblă! Atunci când îl învie pe Lazăr, el merge la mormântul acestuia și strigă cu glas mare: „Lazăre,

vino afară!“ Atunci când învie pe fata lui Iair, el o ia de mână și spune: „Copilo, scoală-te!“ Atunci când îl vindecă pe omul cu duh necurat, el ordonă demonului: „Taci și ieși din el!“ Atunci când vindecă un lepros, el spune: „Voiesc, curățește-te!“ Atunci când potolește furtuna, el poruncește mării: „Taci! Încetează!“

Eu v-am explicat adesea că felul în care corpul nostru este zămislit conține o întreagă învățătură. Despre problema celor două principii corpul nostru ne învață că numai jos în planul fizic acestea s-au separat: o ființă umană nu poate fi decât bărbat sau femeie din punct de vedere fizic, hermafrodiții fiind cazuri extrem de rare. Dar în înalt, în planul divin, cele două principii sunt reunite așa cum sunt reunite în gură, și de aceea, în înalt, ființa umană este o creatoare, este liberă, trăiește în împlinire. Greutățile provin din faptul că, atunci când coboară ca să se încarneze, ființele, atât de obsedate de aparența lor exterioară de bărbat sau femeie, uită că în înalt, în planul divin, ei sunt amândouă. Iar sarcina Inițiatului este aceea de a le reaminti acest lucru.

Când mă refer la „înalt“, trebuie să înțelegeți că acest „înalt“ nu este situat la ani lumină, înaltul se află deopotrivă în noi, partea superioară din noi înșine. O femeie trebuie să știe că principiul masculin se află în ea, o așteaptă, și se va arăta la capătul căutării ei spirituale aducându-i forța, cunoașterea, înțelepciunea. Și pe bărbat îl așteaptă principiul feminin în înalt, în el însuși, ca să îi dea adevărata frumusețe, iubirea, viața divină în plenitudinea ei.

Adevărata Inițiere este un proces interior la sfârșitul căruia o ființă umană este capabilă să fuzioneze cu partea complementară a ființei sale. De aceea ea nu se simte niciodată privată, niciodată

singură. Contactele trupești nu sunt acelea care fac ca un bărbat sau o femeie să se simtă mai puțin singuri. Mulți vă vor confirma! Ei și-au înmulțit întâlnirile și experiențele, dar în interiorul lor există mereu singurătatea, deșertul. Da, fiindcă anumite întâlniri trebuie să aibă loc mai întâi în sine, în planul psihic, în planul spiritual. Jos nu găsim decât ceea ce am realizat mai întâi în înalt. În exteriorul nostru nu găsim decât ceea ce am realizat deja în sinea noastră.

Ceea ce este extraordinarul cazul oamenilor este faptul că, în domeniul iubirii și al sexualității, ei manifestă mereu tendința de a interpreta greșit ceea ce li s-a spus pentru a-i ajuta. Imediat ce li se spune că păstrând aceleași puncte de vedere, aceleași vechi atitudini, nu vor regăsi niciodată ceea ce caută, ei își închipuie că sunt împiedicați să iubească și să fie fericiți. Și totuși, experiența lor le-a arătat de zeci de ori că aceste puncte de vedere și aceste atitudini nu le aduc decât eșecuri și decepții, dar nu iau în seamă toate acestea, ei doresc mereu să înceapă exact în același mod! După părerea lor, nu este vorba despre o înțelegere greșită a iubirii, nu, ci pur și simplu de faptul că nu au întâlnit încă sufletul pereche. Fericirea constituie pentru ei o întâlnire. Atunci, ei caută acest suflet pereche, își consultă horoscopul, merg la clarvăzători ca să știe dacă această întâlnire va avea loc în curând. Sau așteaptă ca Maestrul lor să le prezinte persoana pe care providența le-a destinat-o.

Din nefericire, lucrurile nu stau așa, fiindcă sufletul pereche este înainte de toate o noțiune de ordin spiritual. Sufletele pereche se atrag ca iubirea cu înțelepciunea, ele sunt sufletul și spiritul care se caută ca să fuzioneze. În semnificația lor inițiatică, sufletele pereche sunt o repetiție a celor două principii veșnice,

masculin și feminin, înțelegeți bine toate acestea: sufletul pereche nu este un bărbat sau o femeie pe care îi întâlniți din întâmplare pe stradă, și de care vă îndrăgostiți la prima vedere. Întâlnirea sufletului pereche este mai întâi un proces psihic ce face, așa cum v-am spus, ca partea superioară din voi înșivă să-și atragă partea sa complementară. Și trebuie să fi lucrat multă vreme ca să te identifiți cu partea superioară. O femeie obișnuită nu poate atrage un arhanghel, iar un bărbat obișnuit nu poate atrage pe regina Cerului. Dar aceia care se vor strădui ca să se arate demni de jumătatea lor divină, o vor atrage. O legătură se va stabili cu ea, fiindcă ea locuiește în ei. Iar aceia care au ajuns să-și găsească astfel sufletul pereche iubesc toate femeile și toți bărbații de pe pământ, îi iubesc în chip spiritual din cauza sufletului pereche care i-a satisfăcut deja din plin.

Dacă doriți să vă găsiți sufletul pereche, să nu începeți să îl căutați în exterior, ci lucrați cu lumina, și el va veni, atras de acea licărire pe care o vede că strălucește în voi. Nu știți unde se află sufletul vostru pereche? El știe el însă unde vă găsiți voi. Nu-l căutați, fiindcă dacă îl veți căuta, veți risca să vă înșelați. Este suficient să-l așteptați în interiorul vostru: el va veni.

Adevărata uniune nu se poate face decât în interior cu principiul divin care se găsește în ființa voastră. Atunci când ajungeți să aprindeți scânteia, veți simți dintr-odată întreaga voastră ființă vibrând la unison cu imensitatea, topită în uni vers, și întreaga voastră existență se va transforma. Esențialul constă în a trăi cel puțin o dată experiența unei asemenea fuziuni. Va fi asemenea unei picături de lumină ce va continua să trăiască în voi. V-ați regăsit și trebuie să continuați să mențineți această uniune până când veți ajunge să știți

tot, să obțineți toate puterile. În acel moment va începe adevărata lucrare. Ați trecut pe malul celălalt, sunteți pe calea perfecțiunii, dar mai aveți încă un întreg drum de parcurs. Ați captat o picătură de lumină, și datorită acesteia puteți deja să beți, să vă bucurați. Dar nu posedați încă oceanul, deci trebuie să continuați până vă veți identifica cu oceanul luminii divine. În acel moment vă veți regăsi cu adevărat.

Atunci când v-ați găsit principiul complementar, aveți senzația că întâlniți acest principiu peste tot, la toate ființele, și în întreaga natură. Nu veți mai simți acea lipsă care vă obligă mereu să căutați cu ce să o satisfaceți, veți simți că toate întâlnirile ce le aveți contribuie să vă îmbogățească. Atunci când ați realizat împlinirea în ființa voastră, vedeți celălalt principiu în toate creaturile, sunt satisfăcuți pe deplin prin ceilalți. Sunt lucruri inexplicabile și inexprimabile. Numai acela care le-a realizat le poate înțelege. Dar câtă cale este până aici! Să suferi mereu, să fii decepționat, să cauți mereu fără să găsești. Ne spunem: „Iată-l! A venit”, apoi, după o vreme, ne dăm seama că nu pe el îl așteptam. Poate că este altcineva?... Și vom continua până când vom descoperi că nu-l vom putea găsi decât în sinea noastră. Și atunci când l-am găsit în sine, îl vom găsi peste tot în afară.

Înțelegeți-mă bine. Eu nu condamn și nu sfătuiesc pe nimeni să evite contactul fizic. Eu vă explic numai că, dacă vreți cu adevărat să aflați împlinirea în planul fizic, va trebui să realizați uniunea celor două principii mai întâi în voi înșivă. Iar dacă, într-un cuplu, fiecare este conștient de această lucrare de îndeplinit, ei vor deveni unul pentru celălalt niște prețioși colaboratori. Prin atitudinea lor, prin gândurile lor, ei se vor ajuta mutual să descopere principiul complementar ce se

află în sinea lor, și în această unitate reconstituită, vor trăi senzația de a regăsi Paradisul pierdut. Evangheliile relatează despre o întâlnire pe care Iisus a avut-o cu unii saducheii care au venit să-l întrebe despre învierea morților. Iisus le spune: „Căci ia înviere, nici nu se însoară, nici nu se mărită, ci sunt ca îngerii lui Dumnezeu în cer”. Mulți au concluzionat că Iisus vroia să spună că îngerii erau asexuați și că în lumea cealaltă, nu mai există nici bărbați, nici femei, ci numai spirite la rândul lor asexuate. Iată o interpretare greșită. Ca să înțelegeți acest răspuns al lui Iisus, trebuie să posedați câteva noțiuni exacte pe care vi le voi da imediat.

Atunci când vorbim despre spirite, vorbim despre ființe care nu sunt încarnate, dar aceasta nu ne oferă nici o idee despre sex. Fiindcă spiritele nu au corp fizic, ele nu pot avea sex în sensul în care există la oameni; dar ele nu sunt nici cu adevărat asexuate, fiindcă sunt polarizate. În toate regiunile universului, până la tronul Domnului, polarizarea există, fiindcă în afara polarizării nu există manifestare. Manifestarea subînțelege polarizarea, iar polarizarea subînțelege manifestarea. Suprimați polarizarea, și manifestarea nu va mai exista, totul va reintra în haosul primordial care era o stare de nediferențiere.

Spiritele sunt deci polarizate în masculin și feminin, și între ele există legături, schimburi, despre care voi nici nu vă puteți închipui. Ele nu se leagă prin legătura căsătoriei ca aici, pe pământ, dar fac fără încetare schimburi de iubire, iar din aceste schimburi țâșnește viața bogată și îmbelșugată ce se propagă în întreg universul. Faptul că ele sunt libere și că nu au nici soț, nici soție, nu înseamnă că nu fac nici un schimb. Dimpotrivă, așa cum razele soarelui pătrund întreaga

creație, ele se întrepătrund cu raze pure din iubirea lor și se găsesc mereu în frumusețe și în bucurie.

Ascultați-mă, nu este așa de greu de înțeles. Dacă știți cum să vă observați, veți constata că o mare parte din viața voastră afectivă este constituită deopotrivă din asemenea schimburi. Plecați dimineața de acasă și întâlniți bărbați și femei pentru care nutriți sentimente de prietenie, de simpatie sau de admirație. Îi salutați, ei vă răspund la salut și sunteți fericiți. Aceste schimburi se fac prin intermediul inimii voastre, al intelectului vostru, ale sufletului și spiritului vostru. Și chiar dacă nu întâlniți fizic bărbați și femei care vă inspiră aceste sentimente de iubire sau de admirație, îi puteți asculta la radio sau vedea la televizor. Citiți de asemenea cărți, ascultați muzică, contemplați opere de artă ce vă încântă. Oare aceste nu sunt schimburi ce le faceți cu creaturi? Prin capodoperele lor, artiștii vă dau ceva iar voi, prin admirația voastră, prin iubirea voastră, le răspundeți cu ceva. Veți spune: „Dar mulți au murit deja!” în mod fizic da, dar sufletul și spiritul lor care au creat capodopere sunt nemuritoare și continuă să vă alimenteze sufletul și spiritul vostru.

Ei bine, iată ce simplu este, spiritele lumii invizibile fac asemenea schimburi, ele se întâlnesc în spațiu, se salută și își continuă drumul. Nu înseamnă că dacă nu posedăm un corp fizic nu putem face schimburi. Și voi faceți la rândul vostru cu creaturile din jur mii de schimburi care nu sunt fizice. Nu îmbrățișați pe toată lumea!... Nu sunteți într-un pat cu întreaga lume!... Dar au loc fără încetare întâlniri care vă hrănesc, vă fac fericiți.

Iubirea așa cum o înțeleg cei mai mulți oameni reprezintă cu adevărat o sclavie. Această iubire este limitată, posesivă, geloasă, crudă, nu există cuvinte

pentru a-i exprima toate imperfecțiunile. Veți spune. „Dar avem un corp, nu ne putem manifesta ca îngerii”. Trebuie să știți că, în realitate, nu corpul vostru este acela care se opune cel mai mult manifestărilor spirituale ale iubirii, ci lumea voastră psihică, prost stăpânită: dorința de a poseda, de a vă impune, gelozia, capriciile, calculele, răzbunările... Faptul că aveți un corp nu vă împiedică deloc să vă apropiați de această concepție spirituală a iubirii, fiindcă sufletul și spiritul din noi sunt la fel de reale ca și corpul nostru fizic.

Sufletul nostru există, spiritul nostru există, și ele pot face schimburi cu toate celelalte suflete și spirite din univers. Într-o bună zi, atunci când vor obosi să mai sufere, oamenii vor fi obligați să schimbe multe lucruri în concepția lor despre iubire. Veți spune: „Dar ne predicați iubirea liberă!” Niciodată, eu vă vorbesc despre o iubire care face ființele libere, nu vă vorbesc despre libertinajul care, dimpotrivă, le face sclave. Depinde numai de voi ca să găsiți acum această iubire ce vă va face liberi.

Cap. 18 - Fuziunea cu sufletul universal și cu spiritul cosmic

Ce este Dumnezeu? Câți filozofi, teologi, mistici au încercat să ofere un răspuns acestei întrebări! Nici unul nu a reușit cu adevărat, fiindcă Dumnezeu nu poate fi explicat cu ajutorul cuvintelor. Nu vom putea ști ce este Dumnezeu decât în ziua în care vom ajunge să fuzionăm cu El; dar vom ști numai pentru noi înșine, nu vom putea explica.

Eu v-am explicat deja cum această entitate pe care o numim Dumnezeu este deopotrivă masculină și

feminină. Atunci când vorbim despre Spiritul Cosmic și despre Sufletul Universal, vorbim despre Dumnezeu ca despre o entitate unică polarizată. Ne putem apropia totuși de această entitate inexprimabilă, de neconceput. Prin meditație, prin rugăciune, spiritul nostru intră în contact cu Sufletul Universal și sufletul nostru cu Spiritul Cosmic. În acest fel se face fuziunea completă.

Subiectul cel mai des tratat în arta sacră creștină este desigur acela al Fecioarei cu Pruncul. În general, vedem numai reprezentarea unei mame, Maria, alături de fiul ei Iisus, și suntem înduioșați. Dar un Inițiat observă ceva în plus în aceste tablouri, el vede acest dublu principiu masculin și feminin; el vede pe Mama Divină purtând Spiritul Cosmic, și știe că atinge în acest caz latura cea mai misterioasă a religiei pe care cabaliștii au exprimat-o prin schema lui Iod în He 3. Evident, nu există nici o comparație între sufletul și spiritul omului și Sufletul și Spiritul Cosmice, dar ele sunt identice în esența lor. De aceea sufletul și spiritul nostru au nevoie să fuzioneze cu aceste entități divine: Dumnezeu masculin și Dumnezeu feminin. Sufletul nostru care se înalță se alătură Spiritului Cosmic, iar spiritul nostru se alătură Sufletului Universal. Astfel se realizează schimburile între cele două entități spirituale ale noastre și entitățile divine: latura masculină din noi înșine se unește cu latura feminină a Domnului, iar latura feminină din noi înșine se unește cu latura masculină a Domnului. Dar câtă muncă este necesară înainte de a ajunge la această fuziune!

Inițiații, marii mistici, sunt ființe care nu numai că au înțeles această realitate, dar au consacrat totul pentru a o trăi, și trăiesc plăceri nelimitate. Altfel, ce ați crede? Că ei erau niște bieți nefericiți care, nu se

știe de ce - fără îndoială pentru că aveau mintea puțin bolnavă!- au abandonat toate plăcerile pământului pentru a trăi în singurătate, în privațiuni, în ariditate... În deșert, nu! Ei bine, nu, ei mergeau să întâlnească cele mai mari bogății, cea mai mare împlinire. Toate religiile ne învață că trebuie să te rogi lui Dumnezeu, să îl adori, dar de ce? Aceste precepte sunt fondate pe legi privind legăturile care există între ora și Dumnezeu, între sufletul și spiritul omului și Sufletul și Spiritul Cosmice. Eu nu vă pot revela totul, pentru că sunt cele mai mari mistere ale Științei Inițiatice, dar vă pot orienta cel puțin pe drumul cel bun.

Sufletul și spiritul nu sunt noțiuni inventate de minți neclare, ele sunt realități ce corespund unor realități cosmice. Oricare ar fi numele care li s-ar da, omul posedă o părticică din aceste două principii creatoare. Corpul său se aseamănă cu universul creat, iar sufletul și spiritul său, pe care nu le vedem, sunt reflectări ale celor două mari principii masculin și feminin, Sufletul universal și Spiritul Cosmic. Veți spune: „Dar de ce suntem atunci atât de limitați în planul fizic?” Pentru că în încarnările anterioare nu ați acordat suficientă atenție sufletului și spiritului vostru. Ați acordat mai multă atenție intelectului și inimii voastre, intelect și inimă ce reprezintă aspectul inferior al sufletului și al spiritului și care, nefiind luminate de ele, v-au inspirat calcule interesate, dorințe egoiste. Or, intelectul și inima modelează la rândul lor corpul fizic, fiindcă planul fizic este întotdeauna modelat de forțele planurilor ce se găsesc imediat deasupra sa, adică forțele planului astral (inima) și ale planului mental (intelectul). Prima lucrare a spiritualistului este deci aceea de a purifica, de a lumina și de a înnobilă

inima și intelectului său cu ajutorul puterilor sufletului și spiritului.

Tot ceea ce există în planul fizic a fost creat mai întâi în înalt, în planul divin, de către Spiritul Cosmic și Sufletul Universal. Fuziunea lor, schimburile lor umplu spațiul constelațiilor, al nebuloaselor, al galaxiilor și al creaturilor care populează aceste galaxii. Și noi suntem creația lor, și, la fel ca ele, noi putem crea. Da, și noi putem crea la fel ca Dumnezeu, dar atunci când vom fi conștienți, când vom fi eliberați, când principiul masculin și principiul feminin din noi înșine vor dobândi plenitudinea mijloacelor lor. Și pentru aceasta, trebuie să ne unim cu Dumnezeu. Rugăciunea, meditația, contemplarea sunt singurele metode pe care le avem pentru a ajunge să înțelegem toate misterele divine și să devenim creatori. În dorința de a ne înălța pentru a pătrunde în Sufletul Universal, noi fertilizăm această lumină ce este materia creației prin spiritul nostru. Iar sufletul nostru, primește în schimb germeii Spiritului Cosmic și aduce pe lume copii divini: iluminări, bucurii, fapte de noblețe.

Atunci când ne rugăm, când medităm, sufletul nostru este atras de Spiritul Universal iar spiritul nostru este atras de Sufletul Universal; iar când ele se întâlnesc, suntem împliniți. Această întâlnire dă un sens rugăciunilor și meditațiilor noastre. Altfel, de ce să ne mai rugăm? A te ruga este altceva decât a adresa tot felul de cereri Domnului: „Am nevoie de asta, vreau acel lucru... ” Rugăciunea ne dă posibilități de a descoperi adevăratele dimensiuni ale ființei noastre. Sensul rugăciunii este tocmai această întâlnire a ceva din noi cu ceva asemănător din univers. Există aici o încrucișare: întâlnirea a două entități polarizate. Această încrucișare reprezintă cel mai mare secret al

religiei: sufletul uman care caută Spiritul Divin și spiritul uman care caută Sufletul Universal. Sufletul nostru este fertilizat de Spiritul Cosmic iar spiritul nostru fertilizează Sufletul Universal. Dumnezeu este androgin, iar ființa umană în sufletul și în spiritul ei este tot androgină.

Dacă bărbații și femeile ar fi fost suficient de evoluți ca să realizeze în iubirea lor această întâlnire a sufletelor și a spiritelor, iubirea lor ar fi reprezentat pentru ei o sursă inepuizabilă de bogății și bucurii. Din nefericire, trupurile sunt acelea care se întâlnesc cel mai des, și urmează astfel numai neînțelegeri și decepții. De aceea, așteptând să ajungeți la acel grad de evoluție în care veți fi capabili să vă oferiți această împlinire unii altora, încercați cel puțin să o căutați în înalt legându-vă de Sufletul și Spiritul Cosmice.

Aceia care ajung să atingă regiunile luminii și ale iubirii divine primesc curenți de particule foarte pure și foarte puternice ce pătrund până în profunzimile ființei lor și hrănesc toate celulele corpului lor. Dar ai nevoie de o lungă pregătire pentru a primi această lumină, fiindcă este un curent de o putere nemaiauzită, iar dacă drumul nu este liber, dacă întâlnește impurități, arde totul în calea sa. Este un incendiu îngrozitor care poate produce cele mai rele perturbații în organismul psihic și chiar în cel fizic: o senzualitate nestăvilită, dereglări mentale, ca și tulburări fiziologice ale inimii și creierului.

Da, trebuie să știți, aceste exerciții cer o adevărată pregătire. Nu este de ajuns să dorești să întâlnești Spiritul Cosmic și Sufletul Universal pentru a reuși. Trebuie să începeți prin a face o lucrare de purificare. Eu v-am spus-o deja de sute de ori și o repet pentru că, o constat, este un punct încă departe de a fi înțeles:

este periculos să dorești să pătrunzi în lumea spirituală dacă nu ești în prealabil purificat (A se vedea „De la Om la Dumnezeu” (Col. Izvor 236), Cap. „: „Iesod, fundamentul vieții spirituale”). Trebuie ca lucrurile să fie clare: această dorință de a atinge Sufletul Universal și Spiritul Cosmic trebuie să fie inspirată de cel mai înalt ideal, de singura nevoie de a te perfecționa și de a servi voinței Domnului.

În Știința Inițiativă nu întâlnim numai cunoștințe destinate intelectului, ci abordăm un domeniu ce atinge totalitatea ființei umane, resorturile cele mai intime, și de aceea trebuie să fim extrem de prudenți. A lucra cu sufletul și cu spiritul înseamnă a lucra cu cele două principii creatoare, și deci a atinge entitățile, curenții cei mai puternici ai universului. În măsura în care creează viața, organele sexuale ale bărbatului și ale femeii sunt în planul fizic echivalentul sufletului și al spiritului, și acela care se joacă de-a ucenicul vrăjitor cu puterile sufletului și spiritului declanșează până în corpul său forțe formidabile pe care în curând nu le va mai putea controla.

Aceia care abordează Știința Inițiativă cu voința de a obține puteri ce le vor permite să se îmbogățească și să îi domine pe alții, se expun la mari pericole, fiindcă energiile care curg spre ei trec pe căi ce nu sunt libere și aceasta produce în organism surescitări, excitații ce ating chiar organele genitale. Nu trebuie să ascundem realitatea. S-au cunoscut în istorie cazurile unor persoane care, dedicându-se științelor oculte, au sfârșit rău, și întreaga lume a rămas stupefiată. Multă vreme aceste ființe au oferit imaginea înțelepciunii, a spiritualității: ele se preocupă numai să studieze, să reflecteze, să mediteze. Și apoi, într-o bună zi, ca și cum o forță misterioasă ar fi pus stăpânire pe ei, ele s-

au dedat la acte nesăbuite de dezmăț, de violență: cele câteva succese obținute le-au făcut să-și piardă mințile. Ele nu știau că, dimpotrivă, cu cât există mai mult dorința de a te înălța, cu atât mai mult trebuie să te arăți mai exigent cu tine însuși, devenind și mai dezinteresat, și mai umil. Ele vroiau să aibă tot, să posede tot, iar aceste energii ce erau de o putere formidabilă au întâlnit în ele obstacole, toate acele impurități acumulate de ambițiile și plăcerilor lor nemăsurate, și au măturat totul în calea lor. Astfel au devenit victimele propriilor lor aspirații.

Un alt pericol este acela de a considera viața spirituală ca pe un drog, un opium. Mi se întâmplă să primesc scrisori de la unele persoane care îmi povestesc viața lor: suferințele, eșecurile, decepțiile lor... Dar acum, spun ele, după ce au descoperit Știința Inițiativă, întreaga lor existență s-a schimbat, și îmi arată cum s-a întâmplat, închipuindu-și că mă vor bucura cu ceea ce sunt pe cale să descrie. Adevărul este că, nu numai că nu mă bucur, dar chiar mă îngrijorez, fiindcă ceea ce exprimă aceste persoane este înainte de toate o dorință de a fugi de muncă, de eforturi, de responsabilități, ca și cum viața spirituală constă în a te lăsa în voia unor curenți agreabili, în a pluti într-un spațiu oarecare plin de imagini neclare. Ei nu, viața spirituală are exigențe, și exigențe încă și mai mari decât viața materială și cea socială. Viața spirituală bine înțeleasă nu este o fugă din fața realităților existenței, ea trebuie să vă facă capabili să vă asumați chiar mai bine viața voastră pe pământ. Fiindcă și aici întâlnim echilibrul balanței spre care trebuie să tindem: un acord între spirit și materie.

Inițiații, marii Maeștri ne-a dat mereu acest avertisment: „Acea care nu sunt puri să nu se apropie

de sanctuar!" Dar ce este puritatea? Contrar a ceea ce mulți oameni cred, puritatea nu se referă atât de mult la problema sexuală, sexualitatea fiind un aspect limitat al ei. Există alte forme de puritate mai înalte, mai importante. Adevărata puritate se află mai întâi în gânduri, în sentimente și în dorințe; este o virtute ce constă în a nu păstra nimic pentru sine. Tot ceea ce învățăm, tot ceea ce dobândim, trebuie să-i facem să beneficieze, într-un fel sau altul, și pe ceilalți. Cât privește impuritatea, ea este egocentrismul sub toate formele sale. A vrea să fii pur ca să te păstrezi mai bine pe tine însuși nu înseamnă puritate. Este pur cu adevărat numai acela care caută puritatea pentru a da mai mult celorlalți, oferindu-le numai elementele cele mai prețioase.

Adevărata puritate trebuie doar să vă folosească ca să pregătiți sălașul Duhului Sfânt astfel ca el să vină să se instaleze în voi, fiindcă vă va oferi condițiile ca să lucrați la venirea împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Prea mulți din așa zișii spiritualiști cred încă că a fi pur înseamnă să se păstreze deoparte de orice contact, închiși într-un vas. Nu, această puritate care nu aduce nimic este aproape inutilă, este chiar nocivă, fiindcă în această lipsă de acțiune numai diavolul știe ce se poate întâmpla: fermentații, putrefacții. Suntem uimiți uneori să descoperim să aflăm ceea ce se află în mintea unor persoane așa zis pure și inocente. În realitate, dacă ați găsit adevărata puritate, fie că nu permiteți nimănui să vă atingă sau vă poate atinge întreaga lume, aceasta nu schimbă mare lucru. Sunteți puri în ambele cazuri, fiindcă Duhul Sfânt se află deja acolo, iar atunci când Duhul Sfânt se află în voi, nimeni nu vă mai poate murdări: sunteți un izvor care

țâșnește și toate impuritățile, de oriunde ar veni, sunt aruncate.

Există oameni care fac totul pentru a se proteja de microbi, dar cum rămâne ceva în ei ce atrage microbii, ei sunt mereu contaminați. În timp ce s-au văzut alte persoane pline de iubire, de devotament și abnegație, care îngrijeau bolnavi contagioși și care nu au fost niciodată atinse; ca și cum puritatea sentimentelor și intențiilor lor ar fi reușit să purifice de asemenea sângele lor și să le protejeze. Acum, nu trebuie să folosiți ca pretext ceea ce v-am spus, pentru a vă arunca în brațele întregii lumi sau să circulați în mijlocul bolnavilor contagioși fără a vă lua niște precauții. Așteptând ziua în care veți reuși cu adevărat să introduceți puritatea în voi, va trebuie să vă păstrați, dar nu într-un scop egoist, trebuie să vă păstrați pentru ceilalți, pentru a-i ajuta. Iată adevărata puritate, în timp ce cealaltă puritate este în realitate impură fiindcă este egoistă. Vă este clar acum?

Adevărata puritate este iubirea divină, fiindcă iubirea divină este viața, este apa ce țâșnește din izvor, și ea îndepărtează tot ceea ce este murdar, întunecos, obscur. Chiar dacă sunteți albi ca zăpada, o puritate în care nu există iubire nu este cu adevărat puritatea. Câți oameni nu au crezut că puritatea constă în a se păzi de iubire! Da, există ființe care sunt pure ca zăpada, dar și reci ca zăpada, nu posedă iubire, iar puritatea lor este sterilă. Adevărata puritate este aceea a apei cristaline care țâșnește, care curge, și care va uda câmpurile și grădinile. Nu trebuie să ne ferim de iubire, ci de gândurile și sentimentele egoiste: imediat ce asemenea sentimente pătrund în voi, nu mai sunteți puri.

În înțelepciunea sa, în imensitatea sa, în generozitatea sa, Dumnezeu a dat bărbatului și femeii mijloacele de a-și manifesta iubirea în planuri le superioare ale sufletului și spiritului. Atunci, în loc să fiți mereu atât de nefericiți fiindcă după numeroase experiențe decepționante nu ați reușit să vă găsiți perechea, gândiți-vă că Dumnezeu v-a pregătit pentru a vă manifesta iubirea fără încetare, fuzionând sufletul și spiritul vostru cu Sufletul Universal și Spiritul Cosmic. Așa cum apa care coboară din cer va hrăni planta până la rădăcină, această energie ce vine din înalt vă va inunda, vă va impregna, depunând particule de lumină în toate organele corpului vostru, până la picioare.

Eu știu că acestea sunt concepții foarte îndepărtate încă de voi, dar nu contează. Steaua polară este și ea foarte îndepărtată, dar ne putem dirija după ea, așa cum au făcut-o toți navigatorii de-a lungul mileniilor, ajungând la destinație. Aceste adevăruri pe care vi le descopăr sunt tot atât de îndepărtate de voi ca și steaua polară, dar asemenea ei, ele vă vor ghida...

CUPRINS

Cap. 1 - Balanța cosmică - Numărul 2.....	1
Cap. 2 - Oscilațiile balanței.....	14
Cap. 3 - 1 și O.....	21
I.....	21
II.....	28
Cap. 4 - Locul masculinului și al femininului.....	31
I. Adam și Eva: spiritul și materia.....	31
II. Adam și Eva: înțelepciunea și iubirea.....	36

III. Planul mental și planul astral.....	39
IV. Bărbatul și femeia.....	43
Cap. 5 - Dumnezeu dincolo de bine și rău.....	49
Cap. 6 - Capul alb și capul negru.....	59
I.....	59
II.....	65
Cap. 7 - Alternanțe și opoziții: legea contrariilor.....	68
Cap. 8 - „Pentru a face minunile unui singur lucru” simbolismul lui 8 și al crucii.....	77
Cap. 9 - Caduceul lui Hermes - șarpele astral.....	87
Cap. 10 - Principiul vieții și principiul morții: Iona și Horev.....	93
I.....	94
II.....	99
Cap. 11 - Triada KETHER - HASED - GHEBURAH.....	103
I. Sceptrul și globul.....	103
II. Intelectul și inima.....	108
III. Linia dreaptă și linia curbă.....	111
Cap. 12 - Legea schimbului.....	114
Cap. 13 - Cheia și încuietoarea.....	120
Cap. 14 - Lucrarea spiritului asupra materiei - cupa Graalului.....	125
Cap. 15 - Uniunea dintre eu și corpul fizic.....	133
Cap. 16 - Taina împărtășaniei.....	135
Cap. 17 - Mitul androginului.....	139
Cap. 18 - Fuziunea cu sufletul universal și cu spiritul cosmic.....	150